

Kristine Kathryn Rusch

Vítěz

svazek I

•••••
kroniky fey

„Tak co mi můžeš říct?“ zeptal se ho Rugad.
Mluw se usmál. „Mohu ti odříkat mši. Mohu ti vyprávět dějiny.“
„A co magie?“
„Pane?“ Mluw zjevně nepovažoval nic ze Svatyně za magické.
„To, co Svatyni umožnilo vyrábět svatý jed. Důvody, proč zbožní nosí na krku meče. Magie.“
„Tajemství?“ otázal se Mluw.
Rugadovi se zježily vlasy. Konečně, konečně se někam dostal. „Takže oni tomu říkají Tajemství?“
„Ano,“ odpověděl Mluw . „Ale ta zná jen rocan. Předávají se nepřetržitě z rocana na rocana. Já jsem se chystal zabít padesátého rocana, abych se k nim dostal, ale nikdy jsem se k němu nedostal dost blízko. Ptey ano. Jenže právě v okamžiku, kdy se stal padesátým rocanem, ho ostrované polili svěcenou vodou a on zemřel.“
Další nezdar. Ale tím se teď Rugad zabývat nemůže. Ted' se musí soustředit na to, co mu říká převtělovač.
„Rocan zná Tajemství? Ale my jsme rocana zabili.“
Jestli Mluw něco ví, tak to třeba teď vyplave na povrch.
„Vy jste zabili padesátého druhého rocana,“ sdělil mu Mluw.
„Padesátý první rocan je ještě naživu.“

Kristine Kathryn Rusch
pentalogie Kroniky Fey

Oběť – svazek 1
Oběť – svazek 2
Podvrh – svazek 1
Podvrh – svazek 2
Rival – svazek 1
Rival – svazek 2
Odpor – svazek 1
Odpor – svazek 2
Vítěz – svazek 1
Vítěz – svazek 2*

** vyjde 15 června 2004*

Kristine Kathryn Rusch

pentalogie

Kroniky Fey

Vítěz

svazek 1

KRISTINE KATHRYN RUSCH

THE FIFTH BOOK OF FEY

THE VICTORY

PART 1

Published by agreement with the author
and the author's agents.

Translated from a Bantam Spectra book, 1998 edition

Copyright © 1998 by Kristine Kathryn Rusch

Czech translation © 2004 by M. Polová

Cover illustration © 2004 by R. Čermák

Czech Edition © 2004 by V. Soukup – Wales

All Rights Reserved

ISBN 80-86390-75-6

Pro Chrise a Steva Yorkovy
s díky za všechny roky jejich přátelství

Poděkování

u tohoto svazku patří Deanu Wesley Smithovi za debaty kolem budoucnosti Feyů; Kathy Oltionové za její bezbřehé nadšení; Sandy Hofsommerové za to že očekávala nečekané; Paulu Higginbothamovi za sekýrování; Anne Lesley Groellové za to že má nejrobustnější stůl a nejkratší dobu do odpovědi ze všech vydavatelů; Mattu Schwartzovi za údržbu webové stránky (navštivte prosím [@www.horrornet.com/rusch.htm](http://www.horrornet.com/rusch.htm)*); také všem čtenářům, kteří mne stálým kladením otázek udržovali v chodu a neváhali mi dávat najevo, jak moc je tato série zaujala.

**) Zde uvedená adresa (vydání *The Fey – The Victory*, vyd. nakl. Bantam Books v roce 1998) je nefunkční. Oficiální stránky K. K. Ruschové naleznete na adrese [http:// www.kristinekathrynrusch.com](http://www.kristinekathrynrusch.com) (poznámka vydavatele)*

ÚTOK

Luke se choulil v malém hájku oddělujícím polnosti souseda Meda od statku, který si Feyové zabrali pro svou posádku. Moc toho přes dvůr neviděl. Měsíc zapadl, ještě než se se svými třemi společníky na tuto výpravu vydal. Luke sám byl klidný, ale slyšel, jak Jona ztěžka oddechuje, slyšel, jak Medovi při každém kroku šustí šaty a Totle co chvíli povyskočí strachy.

Nikdo z nich ještě nikdy nic takového nedělal. Tito tři, kteří šli s Lukem, byli sedláci. Odmalička obdělávali půdu, pěstovali kukuřici a pracovali od slunka do slunka. Když před dvaceti lety vtrhli Feyové na ostrov poprvé, nebyl Totle ještě na světě. Luke tehdy bojoval, ale Jona a Medes ne.

Luke byl tenkrát zajat. To, co Feyové udělali s ním a s jeho otcem, změnilo celý jeho život.

Jeho otec teď odešel. Při druhém vpádu Feyů byl svržen král, zničeno hlavní město Jahn a sedláci – ostrované – byli nuceni pracovat pro feyskou moc a slávu. Luke se rozhodl, že se podřídí – ve dne. V noci věnoval své síly protifeyskému odboji.

Ti tři se k němu přidali, protože rovněž nechtěli mít na ostrově Feye. Stejně jako on věděli, že tato výprava je pravděpodobně marná – že mohou stejně tak dobře zemřít jako uspět – ale věděli, že i Feyové mají své slabiny.

Jejich slabiny spočívaly v jejich vlastní nadutosti a pýše, v jejich přehnané sebedůvěře, v jejich přesvědčení, že jsou neporazitelní. Luke však viděl, co se děje s Feyi, kteří ztratí víru v sebe. Dělají chyby. Umírají.

Doufal, že dnes v noci otřese jejich sebedůvěrou až do kořenů.

Letmo se podíval na své společníky. Jona, soused, který mu pomohl dát dohromady tuto malou podvratnou skupinku, byl štíhlý, skoro ve věku Lukova otce, a měl to šlachovité, houževnaté vzezření člověka, který celý život pracuje na slunci. Po létech práce pod širým nebem byl opálený dohněda, ale Luke stejně trval na tom, aby se potřel blátem. Jona si oblékl své nejtmaší šaty a ty si pomazal tou hutnou černou hlínou, díky níž byla na ostrově tak bohatá úroda. Až na světlé oči nebyl v té tmě skoro vidět.

Totle byl z nich nejmladší. Byl ze statku pár mil od Lukova. Luke se s ním nikdy předtím nesešel. Když Luke oznámil, co zamýšlí, přišel Totle s Jonou. Bylo mu něco málo přes dvacet a statek převzal asi před rokem, po otcově smrti. Dosud byl štíhlý, jak bývají ti opravdu mladí a čínorodí. Po těch hodinách práce navíc, které po příchodu Feyů strávil na poli, byl spálený od slunce a na levé tváři měl modřinu od toho, jak bránil svůj statek před vetřelci.

Nezabili ho. Na to si Feyové sedláků příliš cenili. Obsadili Modrý ostrov částečně pro jeho výhodnou polohu – ležel na půl cesty mezi Galinasem, který Feyové už dobyli, a Leutem, kam se chystali – a částečně pro jeho neuvěřitelné bohatství. Vzhledem k tomu, že se Feyové rozlézali už po půlce světa, měli vysoké nároky na suroviny a potraviny. V této části Modrého ostrova už vydali sedlákům pokyny, jak zvýšit výnosy, a sdělili jim, co od nich budou v budoucnu požadovat.

Poslední člen Lukovy skupiny, Medes, se krčil vedle Jony. Medes byl statný, na pažích se mu boulily provazce svalů. Měl krátké, hubené nohy, většina hmotnosti se soustředila do svalnatého trupu. I on se pomazal blátem. Ukázalo se, že největší nesnází budou jeho stříbrné vlasy. Naplácali mu na ně koláče bláta, aby

je zakryli, a stejně se na něj Jona tu a tam starostlivě podíval, zaklel a vetřel mu do vlasů další.

Seděli na Medových pozemcích. Malý hájek tu sloužil jak větrolam mezi Medovým statkem a statkem, který obsadili Feyové. Ten původně patřil Antonimu a jeho rodině. Feyové Lukovi řekli, že Antoni s rodinou šel pracovat na nějaký statek na jih, ale Luke včera v noci zjistil, že je tomu jinak.

Šel sem na průzkum; pátral, kde by mohla jeho malá skupinka poprvé udeřit, a vlezl do stodoly. Uvnitř objevil feyské vaky. Právě ty vaky, v nichž Feyové uchovávali kůži a krev, a někdy i kosti obětí z bitev, a které cenzoři kouzel používali při vývoji nových magických zaklínadel. Luke slyšel, že ty vaky mají ještě jiné využití, ale dost dobře tomu neporozuměl.

Tak našel svůj cíl.

A také našel Antoniho. Narazil hlavou do malé lampy a v tu chvíli se po stodole rozlilo světlo. V lampě byly maličké světelné postavičky: Antoni a jeho rodina. Jediný způsob, jak lze lapit duše do lampy, je ten, že těla zemřou.

Byli mrtví, jen si to ještě neuvědomili.

Feyové měli ve zvyku chytat duše a svítit si jimi. Feyové nejsou marnotratní dobyvatelé. Každou část své oběti využijí pro svou magii, všechny zdroje, které jim skýtá dobytá země, co možná obnoví a využijí k dalšímu posílení Feyské říše. Luke soudil, že tento dobytelský postup je jedním ze zdrojů feyské síly.

Skrz nízký křovinatý porost viděl na hospodářské budovy špatně. Včera byli Feyové jak uvnitř, tak venku. Mít u domu stráž nebylo u Feyů běžné. Obvykle vložili na takové místo nějaký druh magického zaklínadla nebo stvořili stínozemí, označené malým kroužícím světelným kruhem. Doufal, že když Feyové postavili na stráž vojáky, místo aby spoléhali na svou magii,

znamená to, že je tu málo Feyů s magií. Viděl Feye střežící tento statek za denního světla a vypadali mladě. Většina Feyů dospívá do své magie až po dvacítce, což mnohé nutí do té doby sloužit v nemagické pěchotě.

Luke se domníval, že toto území obsadila pěchota, a ne nikdo vyšší. Myslel si to, ale počítat s tím nemohl.

Vnitřně byl připraven na této výpravě zemřít.

Udělá, co bude moci, aby nezemřeli Jona, Medes a Totle.

Jejich cílem nebyl dům, ale stodola a ty magické vaky. U stodoly stáli včera jen dva strážní, oba před vraty.

To znamená, usoudil Luke, že Feyové, se všemi svými vojenskými znalostmi a přes všechny své požadavky na zemědělské výnosy vědí o skutečném sedlačení velmi málo. Včerejší noci se dostal do stodoly prostě tak, že tam vlezl zezadu dírou ve stěně.

Jeho skupina to dnes v noci udělá stejně.

A dnes v noci jim světlo přálo. Včerejší noci zářil úplněk, ale dnes měsíc zapadl. Do rozbřesku však zbývá málo času a oni musej stihnout, co si předsevzali.

Luke kývl na své společníky. Totle se poplácal po boku. Ze dvou vaků mu čouhaly hadry. Medes zvedl malou lahvičku lihu. Říkal, že jim bude k užitku. Jona přinesl knoty – teď je vzal do ruky a byl připraven. Luke měl křesadla. Ale raději na nikoho jiného nespoléhal a pro jistotu vzal také pár hadrů a knotů. Usoudil, že když bude muset, zvládne to i bez lihu.

Ukázal na stodolu. Totle se nadechl tak zhluboka, až se mu ramena viditelně nadevzdla a zase klesla, pak se přikrčil a vyběhl z hájku. O chvíli později ho následoval Medes a po něm Jona. Luke šel – jak bylo dohodnuto – poslední.

Když si to původně připravovali, měl Luke v úmyslu jít jako první, ale Jona mu to rozmluvil.

„Ty jsi z nás všech jediný, kdo Feye zná,“ prohlásil. „Jestli někoho uvidí, bude to ten první. A toho zabijí. My ostatní stihneme uprchnout.“

Luke věděl, že to není pravda; když byl zajat, byl uprostřed útočné skupiny, ale přesto ustoupil. Sám se nebál ani tak Feyů jako toho, že se jeho malá skupinka dá v rozhodujícím okamžiku na útěk, a půjde-li on jako poslední, má šanci alespoň jednomu z nich zabránit, aby se otočil, prchal a všechny je prozradil.

Totle se dostal k první kupce sena. Největší obavy měl Luke z toho, aby se Totle, který znal tuto louku a statek nejméně, nevydal špatným směrem. Ale postupoval přesně podle pokynů.

Úkryt v podrostu opustil Medes. I on přeběhl přes louku rychle, ale jeho mohutná postava byla mnohem viditelnější, alespoň Lukovi to tak připadalo. Luke se rychle podíval na dům. Na rozdíl od včerejší noci Feyové nehalasili. Na strážce neviděl.

Ale věděl, že tam jsou.

Doufal jen, že tito Feyové nemají magii, to by jim pomohlo. Doufal, že než by se za nimi rozběhli, pokřikovali by na sebe a dohadovali by se.

Ale viděl Feye v akci už mockrát. Vždycky se zjeví v tichosti a teprve pak spustili pokřik. Musel počítat s tím, že jestli jeho malou skupinku uvidí, nebude to jiné.

Medes se dostal k první kupce. Totle vyrazil k druhé a v tu chvíli opustil podrost Jona. Luke rozhodl, že se nebudou pohybovat více než dva náraz. Usoudil, že pokud by nebyli Feyové příliš horliví, chytily by takto jen půlku z nich.

Když horliví budou, zemře celá skupinka.

Jona se z nich všech pohyboval nejlépe – tak nízko u země, že ho skoro nebylo vidět. Vypadal jako stín ve tmě.

Naštěstí jsou to všechno sedláci. Ti vědí, jak se pohybovat na posečené louce a nenadělat přitom žádný hluk. Ti se umí vyhnout stéblům, aby jim nepraskala pod nohama. Vědí, jak se přiblížit ke kupce sena, aby se ani nezachvěla.

Luke byl rád, že se k němu tito tři přidali. Díky Jonovi měl ve svém malém protifeyském odboji i další, ti se však neuměli tak dobře plížit. Stejně to Luka překvapilo: ještě v den, kdy s Jonou mluvil poprvé, to Jona sdělil dobře tuctu dalších sedláků, kteří ta slova předali nejméně tuctu dalších. Všichni dohromady se ještě nesešli a Luke pochyboval, že se kdy v plné síle sejdou, ale všichni o sobě navzájem věděli a už si dohodli znamení a místa schůzek. Doufal, že bude čas rozvinout podrobný postup, jak Feye ošálit, ale zároveň si uvědomoval, že je to jen toužebné přání. Feyové jen vzácně poskytnou někomu čas se připravit.

Jona se dostal ke kupce sena. Ted' byla řada na Lukovi. Ztěžka polkl – v ústech měl najednou sucho – a vyrazil přes louku.

Pohyboval se víceméně jako Medes, a věděl to. Vzprímeně a rychle se blížil ke kupce a došlapoval přesně na ta správná místa. A přitom se pátravě rozhlížel kolem. Na rozdíl od včerejší noci byla v domě tma a strážé nebyly tak dobře vidět. Ty dva stromy za domem, které tu sloužily jako větrolamy, se ani nepohnuly.

Dnešní noci se nezachvěje ani lísteček, což je dobře i špatně zároveň, pomyslel si. Dobře proto, že Feyům nepřinese vánek žádný nezvyklý pach, a špatně proto, že se všechny zvuky rozléhají. Jeden chybný krok a strážé zpozorní.

Dostal se ke kupce sena právě v okamžiku, kdy Medes doběhl k další. Zahlédl, jak Totle poplácal Meda po zádech.

Jona popadl Luka za loket, přitáhl si ho k sobě a položil si prst na rty. Pak ukázal na stodolu. Luke pátravě hleděl do tmy, až nakonec uviděl, co má Jona na mysli.

Tři strážní.

Včerejší noci tu byli jen dva.

No dobrá, to je zbavilo alespoň jedné starosti. Vzhledem k to-mu, že v domě byla tma, se obával, jestli se Feyové bez jeho vědomí nepřestěhovali, jestli nejsou pryč i se svými vaky a jestli není celá výprava nanic.

Jedněch obav se zbavil a zároveň mu další přibyly. Vědí snad, že je včerejší noci navštívil?

Ta feyská lampa svítila. Ani se nesnažil to světlo zakrýt. Ale opřel o ni vidle, aby to vypadalo, že na ni spadly a rozsvítily ji.

Třeba na to Feyové neskočili.

Třeba vědí, že ve stodole někdo byl.

Ale jak?

Zhluboka se nadechl a uklidnil se. Jsou to Feyové. Mají moc, kterou on nemá. Neměl by se ptát jak. Měl by to prostě vzít na vědomí.

Jen musí být opatrní. Doufal, že Totle bude. Snažil se toho chlapce varovat. Jenže ho dost dobře neznal a to mu dělalo starosti. Po všech známkách feyských opatření, před nimiž ho varoval otcův přítel Počist'a, sice pátral marně, ale spoléhat na to nemohl.

Mohlo tu být něco, co Počist'a opomněl.

Totle vyrazil ke třetí kupce a Luke kývl na Jonu. Lehce ho popostrčil a Jona vyrazil. Postupovali podle plánu.

Louka nebyla moc velká, ale při tomto způsobu pohybu měli pocit, jako by jich zdolávali osm. To čekání Luka rozčilovalo. Podíval na oblohu, jestli neuvidí první známky vycházejícího slunce.

Ne. Tma byla stejně hustá jako předtím. Bylo zataženo, mraky tmu ještě prohlubovaly. Štěstěna mu přeje, stejně jako včera. Něco chce, aby se do stodoly dostal.

Jen doufal, že to něco není feyské.

Totle a Jona se dostali k příslušným kupkám. Pak opustili svá místa Luke s Medem a vyběhli. Jak Luke běžel přes otevřený prostor mezi kupkami, cítil se jako nahý. Ale uviděl přitom větší část stodoly. U nejbližší strany nestál žádný Fey. U dveří do domu byli dva.

Jen dva.

Přeběhl louku a žádná stráž si ho nevšimla. Meda také ne.

Zatím to jde dobře.

Totle se už připravoval přeběhnout dlouhý otevřený úsek a dostat se až za stodolu. Ani tady mu Luke nemohl pomoci, nemohl mu víc zdůrazňovat, že vzadu mohou být další stráže, než už udělal.

Ani mu nemohl lépe vysvětlit, jak najít odchlíplé prkno. Netušil, jak těžké to bude v takové tmě. Chtěl založit požár ve stodole, ne venku. Kdyby ho založil venku, Feyové by to snadno zahlédli a mohli by ho uhasit.

Chtěl, aby se požár rozhořel dřív, než si ho vůbec někdo všimne.

Dostal se ke druhé kupce. Jona ho poplácal po zádech. Luke se usmál a přikývl. Pak vyrazil Jona ke třetí kupce, přesně v okamžiku, kdy se Totle rozběhl přes louku ke stodole.

Luke zadržel dech. Díval se na tu nahrbenou chlapeckou postavu, na ty rychlé pohyby. Totle dělal všechno tak, jak mu bylo řečeno, pohyboval se naprosto cílevědomě, nezastavoval se, aby se rozhlédl kolem, až se dostal na druhou stranu.

Tohle bylo nejtěžší.

Tam bylo neznámo.

Luke přemítal, jak se asi cítil jeho otec, když se Luke dobrovolně přihlásil na první výpravu proti Feyům. Když Luke *trval* na tom, že půjde. Ted' byl sám rozčilený na nejvyšší míru, a to toho chlapce ani neznal. Jak by se asi cítil, kdyby to byl jeho syn?

Totle zmizel za stodolou.

Luke ještě chvíli napjatě zadržoval dech, ale neuslyšel nic. Žádný výkřik. Žádné volání o pomoc. Žádné hlášení Feyů, že zajali nějakého ostrovana. Nic.

Luke vydechl. Všiml si, že Jona běží ke třetí kupce.

Zpoza stodoly se dosud nic neozvalo. Co když je tam nějaký Fey, který Totla chytil, přitiskl mu ruku na ústa a umlčel ho?

Třeba právě tam Feyové číhali a ted' čekají na dalšího. A třeba si čtyř vetřelců vůbec nevšimli.

Medes se ohlédl na Luka, jako by i on sám zaváhal. Luke to postřehl, ale nevěděl, jestli Medes vidí dobře jeho. Přesto na něj kývl, ať vyrazí.

Medes vyrazil.

Luke ho nemohl sledovat, protože se sám musel dostat ke třetí kupce. Jak pádíl, viděl, že ti tři strážní zůstali na svých stanovištích. Stejně tak strážní u domu. Obloha se nezměnila. Uplynulo velmi málo času, ale Lukovi to připadalo jako hodiny.

Dny.

Takhle napjatý už dlouho, předlouho nebyl.

Pak zhluboka nabral dech do plic a donutil se myslet na něco jiného. Na způsob, jak klade nohy na schnoucí stébla trávy. Na tmavé skvrny na setmělé louce – stíny kupek sena. Na kupku, která se tyčí před ním a v jejímž stínu se skrývá Jona.

Luke byl povinen sdělit svým lidem, co jim hrozí. A udělal to. A tím, že to udělal, jim zároveň umožnil se samostatně rozhodnout.

Jestli zemřou, bude to z jejich vlastní vůle, sami se rozhodli, že tu dnes budou, protože se dobrovolně rozhodli bojovat s Feyi.

Když si to uvědomil, hned se cítil lépe. Mnohem lépe. Úzkost, která na něj dolehla, když došli do toho hájku, z něj spadla.

Uvědomil si, že to tak asi má být. Velitel se nemůže zmítat v pochybnostech. To mu jen ztěžuje velení.

Luke se dostal ke třetí kupce sena.

Medes zmizel za stodolou.

Jona měl nervy napjaté k prasknutí. Krčil se těsně vedle Luka a Luke z něj cítil pot a strach. Byl z toho stejně vyděšený jako ještě před chvílí Luke.

Ale přesto byl rozhodnut jít dál.

Ve stodole bylo ticho. I když Luke mhouřil oči, jak mohl, v té tmě nic neviděl. Tolik by chtěl zahlédnout stíny, vědět, jestli ti dva bojují, jestli nepotřebují pomoci.

Dotkl se Jony a ten zděšeně nadskočil. Luke ho vzal za ruku a posunul mu ji níž k boku, k noži, který měl Jona za pasem. Jona porozuměl. Vytáhl nůž. Byl připraven na to, že se ti dva dostali do nesnází.

Pak na Luka krátce kývl a vyrazil. Luke ho pozoroval, jak běží přes setmělou louku jako nějaký přízrak.

Něco zapraskalo.

Jona zlomil suché stéblo slámy.

Padl k zemi. Tentokrát naprosto potichu.

Luke si hryzal ret. Opatrně se připlížil ke kraji kupky a podíval se na strážné.

Rozhlíželi se kolem, ale zřejmě nic neviděli. Pak se jeden z nich rozesmál. Ostatní se přidali.

Že by velitel?

Nebo jen někdo řekl dobrý vtip?

Luke se podíval na Jonu. Tiskl se k zemi a jak měli předem dohodnuto, počítal do padesáti. Luke se znovu podíval na strážné.

Nepohnuli se.

Na strážné u domu neviděl.

Jona zmizel za stodolou.

Luke měl ret rozhryzaný do krve. Popadl nůž a vyčkával u kraje kupky.

Podle dohody měl i on počítat do padesáti. Ale nebyl schopen se soustředit. Začal jednou, podruhé, pak znovu mrkl na strážné. Přešli blíž k sobě, ale nemluvili.

Třeba poslouchají.

Luke bude muset být velmi, velmi opatrný. Všechno teď záleží na něm.

Vyrazil přes louku.

A okamžitě uviděl, proč Jona natropil takový hluk. Užasl, že všichni ostatní přešli potichu.

Tráva tu byla před pokosením velmi nízká. Všude na zemi zůstala ležet krátká stébla, která se nepodařilo shrabat na kupky. Ve tmě nebyla skoro vidět a ještě hůř se hledalo místo, kam šlápnout.

Šel pomaleji, než předpokládal. Nechtěl natropit další hluk. Nechtěl strážné znovu vyburcovat, tím spíš, že zpozorněli už před chvílí.

Dýchal co nejtišeji. Srdce mu bušilo. Napínal sluch, jestli něco neuslyší, jestli neuslyší šustění vlastních nohou, drtících suchá stébla. Při každém zvuku, který způsobil, od zašustění šatů po tichý dech, se zachvěl. Byl přesvědčen, že Feyové poslouchají stejně ostražitě jako on.

Konečně se dostal ke stodole. Dřevo bylo teplé a drsné. Vykoukl za roh. Neviděl nic.

Za stodolou byla ještě větší tma. Byť už si oči přivykly na tmu, nic neviděl. Pátravě hleděl do tmy, ale

marně. Ani nic neslyšel: žádný dech, žádný sten, žádný nárek.

Jestliže Feyové jeho přátele zajali, tak venku nejsou. Jestliže je nezajali, jsou uvnitř a čekají na něj, na křesadla a na pokyny.

Zaťatou pěstí se opřel o dřevěnou stěnu. Už je skoro tam. Skoro, a noc už se krátí.

Už to bude mít za sebou, a pak se vrátí domů.

Zdálo se mu, že tu nikdo není. Srdce mu tlouklo tak zběsile, až měl dojem, že Feyové to bušení musí slyšet. Měl co dělat, aby klidně dýchal.

Ted' anebo nikdy.

Levou rukou se přidržoval zdi od stodoly. S vytaseným nožem v ruce obešel roh a šel dozadu k tomu shnilému prknu, které tam včera v noci našel.

Bylo uprostřed, přesně, jak si to pamatoval. Příkrčil se a hmatal kolem. Prkno bylo odsunuté – doufal, že to udělal někdo z jeho přátel, a ne nějaký Fey.

Prolezl dovnitř a zaznamenal, že psí pach zmizel. I srst, kterou tam včera našel, byla pryč – někdo z jeho přátel ji pravděpodobně strhl.

Zůstal jen pach tlení a hniloby.

Odolával touze kýchnout. Ten zápach mu vnikal do chřípí, do celého těla, pokryl ho jako plášť. Jeden den a jaký je to rozdíl. Ty vaky mají vskutku osobitý pach.

A pak už byl uvnitř.

Byla tu taková tma, že si neviděl na špičku nosu. Do pachu hniloby se mísil štiplavý pach lihu.

Chopily se ho nějaké ruce, přátelské ruce a vytáhly ho na nohy.

„Luke?“ zašeptal Jona.

„Ano,“ vydechl. „Jsou tu všichni?“

„Ano,“ zašeptal Medes.

„Vaky jsou napravo,“ řekl tiše Luke. Pamatoval si to.

„Budeme sebou muset hodit,“ zašeptal Jona. „Na té louce mě slyšeli.“

„Ale zatím se tam nešli podívat,“ uklidňoval ho Luke.

„Stejně,“ zašeptal Jona.

„Dost řečí,“ zarazil je Medes. „Dejme se do toho.“

„Dobrá,“ ozval se tiše Totle. „Hadry už jsou nacucané.“

„Polil jsem všechny ty smradlavé pytle lihem,“ dodal Medes.

„Knoty jsou na místě,“ hlásil tiše Jona. „Jeden držím.“

Čekali jen na něj. Luke vytáhl z váčku křesadla. Uchopil ruku, která mu spočívala na rameni, a jedno do ní vložil. „Ruce,“ zašeptal. Dotkly se ho dvě další. Vložil do nich křesadla.

Jak měli dohodnuto, všichni vykřesali jiskry a v okamžiku uviděl Luke vaky, nacucané hadry, knoty rozvedené po stodole.

Pak jiskry přeskočily. Přikrčil se ke knotu, který držel Jona, a zapálil ho. Vzplanul rychle – byl dobrý, jak ostatně knoty na svíčky bývají – a plamen se po něm rychle rozběhl. V té tmě vypadal maličký plamínek jako mohutný oheň.

Srdce Lukovi bušilo, div se mu hrud' nerozskočila.

Totle popadl další knot a zapálil ho, Medes zapálil třetí. Jona popadl poslední a rovněž ho zapálil.

Lukův plamínek dospěl k první hadru a hadr chytil jasným modrým plamenem.

„Teď,“ vyhrkl. Už nešeptal. Musej vypadnout. Popadl Totla a ukázal mu na shnilé prkno. Totle prolezl dírou ven, za ním následoval Jona, pak Medes.

Luke se ještě krátce ohlédl. Všechny hadry už hořely jasným modrým plamenem s oranžovou špičkou. Na tvářích cítil teplo.

Pak se vrhl do díry a vylezl ze stodoly. Jeho společníci už prchali přes louku a nestarali se, jestli přitom natropí nějaký hluk. Vzadu slyšel křičet Feye.

Luke se vyhrabal na nohy a uviděl, jak škvírami ve zdech vycházejí proužky bílého dýmu. Uvnitř praskal oheň.

„Za Modrý ostrov!“ zařval.

A dal se do běhu.

Měsíc už dávno zapadl, než se Con dostal na statek. Před setmělým domem mu tma připadala ještě hutnější.

Zaklepal na dveře. Žádná odpověď. Šel kolem domu a klepal na okna.

Dům byl prázdný.

Anebo tak alespoň vypadal. Třeba se tu někdo před ním schovává, i když mu nebylo jasné, proč by to kdo dělal. Kromě toho v něm něco ve způsobu, jak se zvuk rozléhal, vyvolávalo představu opuštěného místa.

Posadil se na zápraží a složil tvář do dlaní. Ani nevěděl, kdy naposledy spal. Už to byly celé dny. Vzpomínal si, že naposledy jedl, když byli se Sebastianem v podzemní síni s rocanisty.

Stalo se toho tolik, že se mu zdálo, jako by uplynuly celé měsíce.

Dosud měl vůči Sebastianovi pocit viny. Vůči Sebastianovi, synovi krále Nicholase, který chodil a mluvil pomalu, a přesto projevoval tak bystrý úsudek. Con Sebastiana zachránil z paláce, jen aby ho o dva týdny později ztratil.

Se Sebastianem prošli podzemními chodbami a byli by unikli, nebýt toho, že provazový žebřík u východu z katakomb shořel. Snažili se vystavět z beden schodiště, jenže je přitom přistihli Feyové.

Sebastiana zajali. Con vytasil meč – meč s takovou mocí, že v několika okamžicích zabil tucet Feyů – ale Sebastian vrazil do beden, čímž Cona pohřbil pod hromadou trosek a pravděpodobně mu tím zachránil život. Než se Con vyhrabal ven, byl Sebastian pryč.

A teď je Con tady, na statku Sebastianových přátel. Alespoň si myslel, že to jsou Sebastianovi přátelé. Sebastian mu vysvětlil, jak se sem dostane, dávno předtím, než je Feyové našli. Jenže když mu to

Sebastian vysvětloval, zároveň mu sdělil, že to jsou cizí vzpomínky. A ta slova vrtala Conovi hlavou po celou tu dlouhou cestu ze spáleného Jahnu sem.

Cizí vzpomínky.

Čí?

Váhal, jestli to chce vůbec vědět. Okolní pole byla dobře udržovaná, rostla tu kukuřice – na kukuřici si pamatoval z raného dětství, což zase nebylo tak dávno. Ted' mu bylo teprve třináct, ale cítil se mnohem starší. O deset let starší, o tolik zestárl během posledních dvou týdnů.

Rocan, náboženský vůdce ostrova, který byl nyní po smrti, pověřil Cona posláním varovat krále před feyským vpádem. Do paláce dorazil Con příliš pozdě, Feyové ho už obsadili. Tam si vzal meč, zachránil se a schoval se. Pak meč odložil na hromadu nějakého kamení, došlo k výbuchu a kameny se poskládaly do Sebastiana, nahého a plačícího. Con si ho vzal na starost, přijal péči o něj jako své poslání, a ani toto se mu nezdařilo.

Ted' mají Sebastiana Feyové. Královského syna. Takovou citlivou duši. Mohou ho zničit.

Con chtěl požádat Sebastianovy přátele, aby mu ho pomohli zachránit. Ale Sebastianovi přátelé tu nebyli a Con byl bezradný.

Povzdechl si, shrnul si vlasy z obličeje a upravil si košili a kalhoty. Pořád se cítil nesvůj, že na sobě nemá oděv příslušející jeho postavení. Byl audem, jedním z těch několika málo rocanistů, kteří zbyli. Feyové vypálili Svatyni a uprchlé rocanisty povraždili v podzemní síni brzy poté, co odtamtud Con se Sebastianem utekli.

Sebastian zachránil Conovi život dvakrát. Con mu musí pomoci.

A to první, co musí udělat, je podívat se, co se stalo v tomto domě. To, že je prázdný a opuštěný, trápilo Cona víc, než by si byl ochoten přiznat.

Vstal a znovu zaklepal. Ten zvuk se rozlehl po polích a na Cona dolehla samota ještě tížeji. Zhluboka se nadechl a zkusmo potlačil do dveří. Otevřely se. Vstoupil dovnitř a do nosu ho praštila vůně čerstvého chleba. Shledal, že je kuchyně zařízena podobně jako kuchyně ve Svatyni, se spižírnu a nízkým kuchyňským ohništěm. Někdo tu zavěsil na zeď skříňky – cosi, o čem jen slýchal, a to ještě od lidí, kteří to viděli u Feyů. Otřásl se. Prsty přešel po stolní desce. Dřevo, pískem ohlazené dřevo. Příjemné na dotek.

Sedláci obvykle nemívají tak přepychově zařízené domy. Možná tu doopravdy žijí Sebastianovi přátelé.

„Haló?“ zavolal.

Zvuk se rozlehl jako se rozléhají zvuky tam, kde je prázdno. Byl tu sám.

Přesto prošel všechny místnosti – a bylo jich tu víc než očekával: pohodlně zařízená světnice, dvě ložnice, obě prázdné, a komůrka ne větší než skříň.

Sebastianovi přátelé byli pryč. Ale nic si s sebou nevzali. V komůrce ležely šaty. Postele byly ustlané. Čerstvý chléb byl pečlivě zabalený a uložený v truhle na chleba.

Ten, kdo zde bydlel, měl v úmyslu se vrátit.

Ale proč by odcházeli zrovna na noc?

Tím spíš, jsou-li to sedláci?

Nešlo mu to na rozum.

Nic nechápal.

Bolela ho záda a v žaludku mu kručelo. Vzal si kus chleba a z vědra na stole si nabral hrnek vody. Vzal si jídlo ven a doufal, že to obyvatelům domu – ať je to kdokoli a je kdekoli – nebude vadit.

Rozhodl se, že si sedne na zápraží a počká, až bude svítat. Jestli se nikdo nevrátí postarat se o pole, bude si muset vymyslet nový plán. Jestli se o ta pole starají Feyové, uprchne. A jestli ho budou honit, bude s nimi bojovat.

Ještě má svůj meč.

Byl přesvědčen, že po všem tom vraždění, které zažil, bude mít Pán pochopení pro to, že se Con bude bránit.

Posadil se na zápraží. Noc byla chladná a Con se trochu třásl. Přes den bylo vedro, ale dnes v noci, stejně jako včera, bylo chladno. A mimo Jahn – či co to teď vlastně je – bylo ještě chladněji. Ohně ve městě už sice vyhasly, ale místy byl popel ještě horký. Měl obavy, aby oheň nevzplanul znovu.

Měl-li být k sobě upřímný, byl rád, že je pryč. Město už mu bylo cizí. Svatyně, domov jeho těla i ducha, vyhořela. Jižní čtvrti města na břehu řeky, kde stávala Svatyně, byly v troskách. Na protějším břehu zůstalo stát jen pár budov, povětšinou v blízkosti paláce, toho se oheň nedotkl.

Až na to, že uvnitř žijí Feyové.

Ukousl si kus chleba, v naději, že utiší žal, který mu svíral útroby. Feyové obsadili celý ostrov. Krále vyhnali z paláce, Sebastiana znovu zajali. Zničili rocanismus. Con nechápal, jak mohl Bůh něco takového dopustit.

Nechápal, *proč* to Bůh dopustil. Vždycky si myslel, že Bůh svůj lid chrání. Vždyť Feyové ostrovního Boha ani neuznali. Jak může Bůh chránit je?

Con se přinutil k dalšímu soustu chleba. Spláchl ho pořádným douškem zteplalé vody.

Musí v tom být něco víc.

Musí.

Bůh prostě ostrovní lid jen zkouší. To je vše. Od doby Rocova Přijetí měli ostrované snadný život, ale ty

doby jsou už pryč. Teď musej znovu ukázat, co v nich je.

Con doufal.

Vstal, že si zajde pro další chleba, a v tu chvíli nocí otřásl mohutný výbuch. Obrátil se za zvukem a uviděl, jak vysoko k noční obloze šlehají plameny. Osvětlyly okolní pole. Vykročil tím směrem, že se podívá, co hoří, ale nešlo to.

Světlo ho oslepilo a ucítil smrad strašlivý jako mrtvolný zápach v katakombách pod Svatyní.

Tak vysoké plameny ještě nikdy neviděl. Jako by chtěly pohltit oblohu. Z ohně vyletovaly spršky jisker, kroužily, stoupaly k nebi a mizely ve tmě.

Převalila se přes něj nějaká vlna, ale ne horka, nýbrž jakéhosi pocitu. Svrbělo ho po celém těle. Zasáhla ho nějaká vlna moci a síly. Srazila ho na záda a přehnala se přes něj. Obrátil se, zvědav, jestli ji uvidí, a na okamžik, na kratičký okamžik, ji ve tmě uviděl.

Pak zmizela.

Oheň zůstal. I odtud, z dálky, slyšel jak burácí. Obrátil se tím směrem. Slabě k němu doléhaly jakési hlasy, kdosi tam feysky něco ječel, a díval se, jak plameny stoupají.

Oheň se nešířil směrem k němu. Jemu nic nehrozilo.

Zatím.

Ale něco se změnilo.

Podvědomě sevřel filigránový mečík, který mu visel na krku, jediný symbol svého náboženství, který si ještě dovolil nosit, sklonil hlavu a modlil se, aby tu změnu způsobil Bůh.

Modlil se, aby to byla změna k lepšímu.

Arianna se probudila. Ležela na podlaze u stěny jeskyně naproti schodům. Tajemné světlo dosud zářilo a v jeskyni bylo světlo jako ve dne. Bylo tu tak jasno, že spala s rukou přes oči. Měla sice hlad jako vlk, ale soudila, že ji vzbudilo něco jiného než hlad.

Její rodný bratr Dar seděl naproti na své pokrývce. Mračil se, jako by i jeho něco právě probudilo. Jejich pohledy se střetly. Dosud shledávala, že ji jeho modré oči rozčilují. Zvedl prst ke rtům.

Přikývla.

Coulter se pohnul. Spal vedle Adriana, toho ostrovana, který byl přibližně ve věku Ariannina otce. Ariannin otec, král Nicholas, si přesunul lůžko za kašnu a když se Arianna propadala do spánku, zdálo se jí, že ho slyší, jak se tiše směje.

Od chvíle, co se probírala ze svého podivného vyhnání uvnitř sebe sama a shledala, že se nachází v této jeskyni, se choval nějak divně. Tolik se toho změnilo od chvíle, kdy do její mysli vtrhl Černý král. Opustila hory, probudila se v této jeskyni a zjistila, že šamanka je mrtvá.

To na Ariannu dolehlo ze všeho nejvíc. Nechápala, jak se to mohlo stát – otec jí slíbil, že jí to později vysvětlí, a ještě to neudělal – ale Arianna měla dojem, že to nějak souvisí s ní. Šamanka ji měla zachránit a nezachránila. Zachránil ji Coulter.

Letmo se na něj podívala. I on si už sedal. Byl to čistokrevný ostrovan, plavé vlasy měl teď rozcuchané a oči ještě slepené spánkem, ale byl to ten nejpohlednější muž, s jakým se kdy setkala. A ještě víc než jeho skutečný vzhled na ni zapůsobil obraz Coultera, který vstoupil do její mysli po otcově poutu, Coultera, který ji zachránil.

Ten Coulter vypadal jako dokonalý míšenec ostrovana a Feye. Měl světlou pleť, modré oči a plavé vlasy, ale zašpičatělé uši a vysoko posazené, vystouplé lícní kosti a byl to ten nejvyšší člověk, jakého kdy viděla. Tady, ve skutečném světě, byl menší než ona.

Vzhůru byli jen oni tři. Chráněnka, Feyka, o níž jí Dar řekl, že ještě nedospěla do své magie, spala u schodiště. Poslední člen jejich společnosti, Počist'a, rudokap – čili Fey bez magie – spal a hlasitě chrápal.

Přesto došlo k nějaké změně, a to velmi hluboké.

Cítila, jak se uvnitř chvěje. I když jí otec tvrdil, že je na tomto místě v bezpečí, nebyla si tím tak jistá. Šamanka o něm před smrtí mluvila jako o místu Moci a říkala, že ho objevil Dar. Co jen to je za místo, tato jeskyně plná symbolů ostrovního náboženství: lahvičky se svěcenou vodou, která je pro Feye jedovatá a pro ni pravděpodobně také, kalichy, kterých by se ani nedotkla, i když jsou asi prázdné, Adrian se do nich díval, meče tak ostré, že se Adrian málem pořezal, když u jednoho zkoušel ostří, a závěsy, které visí skoro ve všech chodbách, a ty chodby se táhnou kamsi do nekonečna? Otec Arianně slíbil, že chodby prozkoumají, ale ne dříve, než si Arianna pořádně odpočine.

Muka, kterými si prošla na tom horském srázu, jí očividně vysála poslední zbytky sil. Ještě nikdy v životě nebyla tak vyčerpaná.

Její praděd, Černý král, využil pouta, které měla se svým bratrem Sebastianem, a dostal se po něm do její mysli. Sebastian šel za ním a vyhodil ho ven. Jenže po tu dobu, co byl Černý král v ní, ho Arianna držela v šachu tím, že se vytrvale proměňovala do jakékoli podoby, na kterou si jen vzpomněla. Černý král nebyl dlak jako ona, i když to byl vizionář, a nevěděl, jak

proměny ovládat a dokonce ani jak se proměněné tělo používá.

Držela ho tam tak nekonečně dlouho a pak se objevil Sebastian; přišel po jejich poutu. Odlákal Černého krále pryč, pokusil se ho zabít, přitom se sám roztříštil a ji ten výbuch srazil zpátky do její mysli. A tam se ztratila a Coulter ji našel.

Coulter.

Právě se na ni usmál, trochu rozpačitě. Nikdo z nich tří ještě neopustil své lůžko. Takže to, co je probudilo, zřejmě nebylo v jeskyni.

Jako by to přicházelo odjinud.

V jeskyni nebyla zima a přesto jí na rukou naskočila husí kůže. Odhrnula šaty, kterými se na spaní přikryla, a vzepřela se na rukou. V tomto okamžiku bylo těžké i jen vstát. Za posledních pár dní tak zhubla, že byla už jen kost a kůže. Otec se do ní snažil cpát jídlo, seč mohl, ale nedokázala ho spořádat tak rychle, jak po ní chtěl.

Chtěl, aby se jí síly vrátily hned, jako by se bál, že je bude najednou potřebovat a bude slabá.

Toho se bála také.

Dar vstal a znovu si položil prst na rty. Byl vysoký a štíhlý a vzhledem připomínal Sebastiana, tvora, jehož podvrhli na jeho místo, tvora, který měl během několika dnů zmizet, ale nějak se změnil v golema, tvora s mnohem větší mocí. Sebastian měl po celém těle praskliny a vrásky a pohyboval se pomalu. Dar byl celý jeden plynulý pohyb a rtuťovitá myšlenka sama – jako by se chvíli od chvíle měnil.

A narozdíl od Sebastiana měl Dar modré oči.

Jak poznamenal Coulter, Dar vypadal jako Arianna v mužském vydání.

Děsivé na tom bylo, že to viděla sama. Viděla, jak moc mají společného, jak podobně se chovají a jednají.

Věděla, že když stojí, působí stejně křehce půvabně jako její bratr, a nelíbilo se jí to.

Ale pro tuto chvíli se zdálo, že jsou zajedno, že se jejich myšlenky ubírají stejnými cestami a oni podle toho jednají. Přes veškeré své hrdé vystupování, přes veškerou svou feyskost byl z toho, jak se jeho život změnil, stejně vyděšený jako ona.

To poznání s ní otřásl. Zavrtěla hlavou a pokusila se ty myšlenky zaplašit. Dar se na ni zamračil, očividně si myslel, že s ním nesouhlasí. Položila si prst na rty, stejně jako předtím on, a přikývla.

Pak Coulter vstal. Chtěl vzít Dara za loket, ale Dar ho setrásl. Ti dva měli mezi sebou nějaké podivné vztahy. Arianna tomu nerozuměla. Ani jednoho z nich před dvěma dny ještě neznala.

Ted' vstoupili do jejího života tak samozřejmě, že nechápala, jak je možné, že se s nimi setkává až teď.

Coulter obešel Počist'u a zamířil k ní. Počist'a si jen odfrkl a převalil se na druhý bok. Spal na holé mramorové podlaze nepříkrytý. Coulter se na něj vesele zašklebil a přidřep si k ní.

„Je ti dobře?“ zašeptal.

Přikývla. Lehce zavadil svými prsty o její. Projela jí vlna vzrušení. Líbily se jí jeho ruce, tak teplé a silné zároveň. Líbilo se jí na něm všechno. Odpoledne se o tom zmínila otcí a otec zjevně zpozorněl.

To asi proto, že tě zachránil, dítě, řekl jí.

Přemýšlela o tom. Ale jako vysvětlení to nějak nesesedělo. Už dvakrát předtím zažila, že někdo vstoupil do její mysli, její praděd a Sebastian, a z této zkušenosti věděla, že její vztah k nim je stejný jako ve skutečném životě. To bytostné já, které jí ukázali, bylo jejich pravé já, jen vyhraněnější, jasnější, jako by ukazovali svou nejryzejší podstatu. Proč by to s Coulterem mělo být jiné?

„Ty víš, co se stalo?“ zeptala se šeptem.

Zavrtěl hlavou. „Ale něco nás probudilo.“

„A právě nás tři, kdo máme magii,“ doplnila ho Arianna.

Přikývl. Zjevně už to napadlo i jeho. Útroby se jí sevřely. Nebyla připravena na něco nového. Ještě si neodpočinula. Ještě nenabrala síly.

Coulter vzal její dlaň do svých. „Zase se sebereš,“ zašeptal jí. „Určitě.“

Dokáže snad čaroděj číst myšlenky? Nikdy o tom neslyšela, ale ona toho nikdy moc neslyšela o žádném druhu magie. Její otec se jí to snažil nějak popsat, ale přitom sám žádnou neměl. Šamanka se naopak nesnažila vůbec, ale na pár otázek Arianně odpovéděla. A Solanda, dlak, který Ariannu vychovával, se s ní o tom snažila mluvit, ale Ari obvykle odmítala poslouchat.

Nemístná vzpurnost.

Ted' si přála, aby tehdy byla poslouchala.

„Ve skutečnosti se nebojím o sebe,“ prohlásila, i když to nebyla tak úplně pravda. Bála se o sebe. Ale bála se i o otce, bála se, že bude poražen, bála se o samotný ostrov.

A o Sebastiana.

Jestliže se už jednou roztříštil a znovu se poskládal dohromady, složil se znovu i podruhé? Byl dosud u Černého krále, nebo je Černý král mrtev?

Zabil ho Sebastian?

To nevěděla a těžko mohla jít zjišťovat, jak to je. Coulter jí ukázal, jak zavřít dveře svých pout a žádal ji, aby je zavřela napořád, aby do ní nemohl nikdo vtrhnout znovu. Usoudila, že je to dobrá rada, a dveře zavřela.

Uvnitř své mysli byla sama a chráněná.

Coulter jí stiskl ruku. „Zůstaň tady,“ zašeptal. „Já půjdu s Darem.“

„Bud' opatrný,“ zašeptala.

Přikývl a usmál se na ni. Měl překrásný úsměv, celá tvář se mu rozzářila. Oplatila mu ho.

Díky němu byl poslední den snesitelný. Díky němu půtky mezi ní a jejím bratrem nepřekročily únosnou mez. Řekl jí, ať má pro otce pochopení a dá mu čas, že jí otec své podivné chování určitě vysvětlí hned, jak to půjde.

A když uspořádali pro šamanku nouzový obřad na rozloučenou, tak ji Coulter podpíral, aby vůbec dokázala vzpřímeně stát. Nemohli uspořádat feyský obřad, ale otec, z náhlého popudu, který jí odmítl vysvětlit, pak vzal šamančino tělo a uložil ho někde v hloubi jeskyně.

Když se vrátil, vypadal starší a byl nemálo vyděšený.

Arianna nevidala svého otce vyděšeného. Ve skutečnosti ho nikdy nepovažovala za zranitelného. Vždycky jí připadal tak silný. Ale šamančina smrt jím doopravdy otřásla.

Ariannou otřásla také.

Coulter tiše přešel na druhou stranu a postavil se vedle Dara. Dar se ohlédl přes druhé rameno, jako by předpokládal, že tam někoho uvidí. Arianna tam nikoho neviděla, ale Dar tohle dělával celý den. A její otec to dělal taky.

Třeba to má něco společného s muži v Rocově rodu. Jsou to příímí pokrevní potomci zakladatele ostrovního náboženství, rocanismu, muže, jehož ostrované nazývají Bohem vyvolený.

Možná, že muži v tomto rodě vidí věci, které nějak souvisejí s náboženstvím. Nebylo by to o nic divnější než všechno to, co slýchala o feyské magii.

A ještě ani nepřišla na to, jak vlastně Coulter uchvátil část té magie pro sebe. Ptala se ho, ale všichni

jí odpovídali jen to, že jí to vysvětlí později. Přesvědčili ji, aby šla spát, a ona šla a spa-la déle, než chtěla.

Tělo si to vyžádalo.

Stejně jako teď ji přinutilo se posadit, aniž se stalo něco vážného. Nestalo se nic, co by najednou vyžadovalo rychlost a sílu.

Coulter stál půl kroku od Dara. Společně začali vystupovat po schodech. Tam nahoře byl vchod do jeskyně. Odtud Arianna na vchod neviděla.

Dar svíral nůž.

Těžko říct, kde ho vzal, i když určité podezření Arianna měla. Počist'a měl s sebou celou zbrojnici. Vzal si tu svou sbírku zbraní do jeskyně s sebou. Všichni se shodli na tom, že nikdo, kdo má feyskou krev, by se neměl dotýkat zbraní na zdech.

Nikdo nevěděl, co by se stalo, kdyby to někdo udělal.

A pak to ucítila, to, co ji vzbudilo. Bylo to silnější než předtím. Silné jako vítr, jako vichřice. Mělo to takovou sílu, až se lahvičky na policích rozcinkaly. Kašna za ní najednou vystříkla, jako by do ní někdo spadl.

Ten divný vítr měl v sobě magii, magii, kterou neznala. Jak vlna procházela skrz ni, zaštípalo to a Arianna na okamžik zachytila matný dojem moci. Ta moc se šířila. Rozprostřela se do dálky mnoha mil a Arianna na kratičký okamžik uviděla, odkud přichází. Viděla hořící stodolu, prchající ostrovany, vybuchlou feyskou lampu a hromady kůže a kostí v plamenech.

A v dalším okamžiku obraz zmizel.

Dar strnul. Pomalu se k ní otočil, jako by se chtěl zeptat: *Viděla jsi to taky?* V obličeji zesinal, oči měl vytřeštěné. Otevřel ústa...

A v tu chvíli se Coulter pozadu zřítíl ze schodů.

Třím nenáviděl pěší chůzi, pokud zrovna nebyl ve své koňské podobě. Ted' šplhal po křivolaké stezce do horského svahu. Kočár nechali dole, jeho žena ho tam hlídala. On, čaroděj Boteen, písař, jehož jméno neustále zapomínal, a racčí jezdce Kráka překročili řeku a vydali se nahoru do hor, které ostrované nazývali Krvavé útesy.

Třím to považoval za přiléhavé jméno. Hory byly rudé, a to až do hloubky. Zem, která sjela dolů do Cardidy, zbarvila řeku do ruda. Za denního světla vypadala Cardida jako řeka krve. Třima to nerozčilovalo, za léta strávená ve feyské armádě viděl podivnější věci, ale zaujalo ho to.

Nejdříve měli co dělat, aby se dostali přes řeku. Kráce trvalo skoro celý den, než našla v řece mělčinu, a zbytek dne jim zabralo, než tam došli. Boteena a písaře Třím převezl – ponížující záležitost. Koňští jezdci jen velmi výjimečně berou někoho na hřbet. Předně proto, že to je nepohodlné – jezdec už tak nese na zádech svého Feye, tedy od trupu po hlavu – a pak také proto, že to je pro jezdce nedůstojné. Kolik Feyů je ochotno se chovat jako nějaký soumar? Třím přistoupil na to, že bude ve své koňské podobě tahat kočáry, jen trval na tom, že to bude bez kočího, ale jezdce nikdy nevozil.

A jako by na tom nebylo dost, musel převézt Boteena a písaře každého zvlášť. Voda byla jako led a proud – byť tu bylo mělko – byl neuvěřitelně silný. Nemít Třím čtyři nohy, strhlo by ho to a ted' už by byl asi mrtvý.

Ovšemže neřekl ani slovo. Převezl Boteena, pak písaře, který celou cestu fňukal a pak, neboť na tom Boteen trval, se proměnil zase do Feye. Jeho koňské tělo se smrsklo a vstřebalo do feyského těla a Třimovi

narostla pánev a nohy. Oblečený nebyl. Nevzal si s sebou žádné šaty, myslel si, že bude celou cestu putovat ve své koňské podobě. Naštěstí měl chodidla ztvrdlá jako kopyta. Jinak by se při chůzi po skalách mohl zle poranit. Taký byl po celém těle zarostlejší než většina Feyů, takže mu ani nebyla zima. Nicméně měl v úmyslu se co nejdříve zase proměnit do svého koňského já.

O něco později, když už nějakou tu chvíli putovali, Třím pochopil, proč na tom Boteen trval: zdolat tuto úzkou, strmou stezku v koňské podobě by bylo nemožné; ale v tu chvíli to pro něj bylo pokořující.

Ted' zrovna Boteena neviděl. Boteen šel v čele, kráčel, jak nejrychleji mohl, jako by na něj nahoře v horách čekalo něco významného. Písař se vlekl daleko vzadu, povzbuzován – či možná popichován – Krákou. Šli za tmy, protože Boteen odmítal zastavit. Třím měl určité podezření – soudil, že nahoře je ostrovní král nebo jeho děti – ale Boteen mu to ani nepotvrdil, ani nevyvrátil.

Jenže Třím byl u toho, když se bludička Mušelína vrátila z průzkumu. Zdálo se, že to co viděla, ji překvapilo a trochu vylekalo. Pak trvala na tom, že musí mluvit s Boteenem o samotě. Třím odvrátil svou koňskou hlavu, ale tu feyskou natahoval, jak mohl, a feyským párem očí sledoval, jak Boteen vzrušeně šermuje rukama. Pak zlehka poplácal Mušelínu po rameni a odeslal ji pryč. Letěla na vzdušných proudech – tak létají bludičky za války, když musej rychle doručit nějakou zprávu.

Boteen je zodpovědný jen jedinému muži: Černému králi.

Něco tam nahoře v horách Boteena dráždilo už celý včerejší den a noc. Ptal se ostatních, jestli tam vidí zářit démant, a pak tam poslal Mušelínu, ať to prozkoumá.

Očividně něco objevila.

Třím pátral v paměti po něčem z feyské nauky, co by vysvětlovalo zářící démant, ale na nic nepřišel. Věděl, že čarodějové vidí věci, které jiní nevidí. Možná to znamená, že tomu může porozumět jen Boteen.

Třeba je to znamení Černého trůnu.

Těžko říct a Třím neměl možnost zeptat se Mušelíny. Když odletěla, Boteen se vrátil, ostře něco řekl kouzelnici Ay'Le a jejich skupina se rozdělila. Ay'Le měla vést pěchotu do města na úpatí Krvavých útesů. Bránila se, ohradila se, že je přece kouzelnice – že je vyjednávač, ne válečník – ale Boteen na tom trval. Pak zanechal Třimovu ženu u kočáru a ostatní kočáry poslal i s koňskými jezdci s Ay'Le. Písař, neužitečný Fey, jehož magie spočívá ve schopnosti papouškovat celé dlouhé rozhovory, šel s nimi.

Za tu krátkou dobu, co byli na cestě, toužil Třím nejméně stokrát písaře zabít. Za celý svůj život ještě neslyšel tolik nářků. A nechtěl už to poslouchat dál.

Od útlého mládí ho učili, že Feyové si nestěžují. I když třeba musí vézt jiného Feye, čtyřikrát přejít řeku, kde je silný proud, a nártý mají po cestě ledovou vodu skrz naskrz promrzlé. Když mohl on tohle všechno udělat bez jediného stesku, může ten písař vylézt do hor. Připadalo mu to navýsost spravedlivé.

To byl jeden z důvodů, proč šel Třím vpředu a rychle. Kromě toho nechtěl ztratit z dohledu Boteena.

Narozdíl od Boteena, který jel celou cestu sem v kočáře, Třím tohle horské úbočí po celou cestu sledoval. Předchozí noc viděl, jak na nějaké malé plošině létají ohnivé koule. Vypadaly, jako by je udělal nějaký Fey, nebylo to dílo přírody, a spálily kus země. Také měl dojem, že i přes hukot řeky slyší výkřiky a nárek a že tam ječí nějaký mužský hlas.

Věděl, že Boteen nic z toho neviděl, ale nevěděl, jestli to náhodou nevnímal nějak jinak. Ale protože je Boteen vedl, neměl Třím právo se ptát.

Takže věděl jen tolik, že to místo je nebezpečné.

A čím více stoupali, tím pocit nebezpečí sílil. A pak, právě před chvílí, ho zachvátil třas. Takhle se neklepal od té doby, co na něm jako na chlapci dělali cenzoři kouzelné pokusy s krycím zaklínadlem, které zahálí celou oblast magickou mlhou. Pamatoval si, jaké to bylo, vstupovat do toho zaklínadla – jako by narazil na magickou stěnu, která se chová jako živá a ovlivňuje veškeré jeho jednání.

Dokázal ten pocit ze sebe setřást, protože zvěrojezdci mají mocnou magii, ale ještě po nějaký čas se tu a tam zničehonic nezvladatelně rozklepal.

Když ho ta chladná vlna zasáhla, pevně se na stezce zapřel a pak se rozklepal, přesně jako tehdy. Trvalo to jen okamžik, ale když bylo po všem, věděl, že skrz něj něco prošlo.

Něco silného.

Nejraději by zařval dopředu na Boteena, ale věděl, že magie letí rychleji než hlas. A tak mohl jediné lézt dál.

Boteen po sobě zanechal na stezce drobné světelné značky, které po sobě nechávají čarodějové v době bitvy. Když projde zbytek oddílu, vyblednou. Ale byly příjemné, protože trochu zaháněly tmou. Třím to vysoce oceňoval, protože jako Fey neměl tak jistou nohu jako kůň. Lézt v těchto horách v naprosté tmě mu mohlo být osudné.

Chytil se balvanů na kraji stezky, aby se lépe udržel na nohou. Zezdola zaslechl Kráku, jak věrná svému jménu popohání písaře vpřed. Na chvíli, ale jen na chvíli, Třím toho chlápka politoval. Pak si vzpomněl na jeho neustálé stížnosti a soucit ho přešel.

Prolezl prudkým ohybem mezi skalami a uviděl zčernalou zem a spálenou travu. Srst se mu zježila. Tady došlo k té ohňové bitvě. Ve vzduchu se ještě vznášel slabý pach spáleniny.

Rychle spěchal dál, zahnul a vytáhl se na příkrou skalní stěnu. Světélka, která za sebou Boteen zanechával, ještě hořela. Takže až sem se Boteen dostal.

Třím přidal do kroku.

Došel na plošinu. Většina trávy a křovisek tu shořela. Mezi dvěma balvany trčel zbytek pochodně a země byla zdupaná, jako by se tady sešlo víc lidí. Tuto část stezky osvětlovaly dva světelné klacíky a dál už nebylo nic.

Vzhlédl a uviděl, že přírodní sloupy jsou zastřešené plochou kamennou deskou. Tohle musí být nějaká skrýš. Ale to ticho se mu nelíbilo.

A ta tma.

Nevěděl, jestli by neměl zavolat. Nevěděl, co tu na ně číhá.

A tak raději popadl jeden ten světelný klacík. Na dotek byl chladný.

Prohledal celou plošinu, pátral po nějakých známkách po Boteenovi či po někom jiném. Pak uviděl nohy obuté ve feyských botách. Rychle si tam pospíšil. Boteen spadl mezi dva balvany, se světelným klacíkem – ještě nezačarovaným – v ruce.

Třím si na něj svým klacíkem posvítil. Čaroděj – jeden z nejvyšších a nejhubenějších Feyů, které kdy Třím viděl – tu ležel na zádech, tvář zšedlou, oči zavřené.

Až na lesklý pot na kůži vypadal jako mrtvý.

„Boteene?“ zašeptal Třím.

Boteen se nepohnul. Třím se rychle rozhlédl kolem, jestli neuvidí důvod. Třeba Boteen jen klopýtl. Třeba spadl a uhodil se do hlavy. Pak si Třím vzpomněl na tu chladnou vlnu, která ho zasáhla.

Položil Boteenovi ruku na rameno. Boteen se pohnul. Alespoň že je naživu.

„Boteene,“ opakoval Třím a lehce Boteenem zatřásl. Boteen zasténal.

„Prober se,“ šeptal Třím.

Víčka se mu zachvěla a znovu zasténal. „Magická proměna,“ mumlal.

Třím nevěděl, jestli je to nějaký postřeh, příkaz anebo horečnaté blouznění. „Cože?“ zeptal se.

„Tys to necítil?“ Boteen pomalu zvedl ruku k hlavě. Světelný klacík upustil. Namáhavě se zvedl do sedu, pak znovu zasténal a sklonil hlavu. „U Mocností. Jsem dočista prázdný.“

„Prázdný?“ opáčil Třím.

„Co to bylo?“ zeptal se Boteen.

„Co?“ Třím měl pocit, jako by vedli dva odlišné rozhovory.

„Byla to strašně prudká vlna,“ pravil Boteen zadumaně, jako by si povídal sám pro sebe. „Magická vlna. Musela se přehnat přes celý ostrov. Ale co ji vyvolalo?“

„Ten chlad?“

„Tys to cítil taky?“ otázal se Boteen.

„Celý jsem se z toho rozklepal. Ale proběhlo to rychle,“ odvětil Třím.

„Jistě,“ odtušil Boteen. „Ty máš magii. Všichni Feyové to pocítili.“ Maličko se sesul dozadu a opřel se zády o skálu. „Všichni Feyové to pocítili a stalo se jim to, co tobě. Co si o tom myslíš?“

Třím mu vyprávěl o tom, jak na něm jako na chlapci dělali cenzoři kouzel pokusy s krycími zaklínadly.

„Ano,“ souhlasil Boteen. Mluvil tiše. „Chápu, že to vypadá podobně. Ale jak to *vnímáš*?“

„Jako chlad,“ odpověděl Třím.

„Ne,“ zamítl to Boteen.

„Zanechalo to v tobě dobrý nebo špatný dojem? Jaký máš z toho pocit?“

Třím svažtil čelo. Pocit? Byl válečníkem už tak dlouho, že přestal přemýšlet o nějakých pocitech. Pocity jsou k ničemu.

„Jako dítě,“ řekl rozvážně, „mne ta zaklínadla naprosto vykojila. Po celé dny jsem měl pocit špíny, nebyl jsem ve své kůži.“

„Nebyl jsi ve své kůži,“ opakoval Boteen. „Vlna, chladná vlna, která v nás všech, kdo máme magii, zanechá špatné vzpomínky.“

„V tobě taky?“

Boteen slabě potřásl hlavou. „Vzala mi sílu,“ pravil. „Mé poslední síly jsou vyčerpány. Nemám žádnou magii.“

„Tvá moc je pryč?“

„Dočasně ano.“ Boteen sípal. „Vrátí se, až si odpočinu.“ Letmo se podíval do hor.

Třím zamrazilo. „Už se ti to někdy stalo?“

„Ne,“ odvětil Boteen. „Takhle ještě ne. Na začátku nyeského tažení jsem vyčerpал svou magii, ale nikdy ze mne takto nevyrchala. Takto ne.“

Třím si vzpomněl na nyeské tažení. Nyeané byli na Feye připraveni. Střežili své hranice vším, čím se dalo, mysleli si, že se jim podaří hranice udržet. Rugad požádal Boteena, aby využil veškerou svou magii, aby Nyeany zmátl, zničil, zranil. Magie zabrala. Zatlačila je zpět a Feyům umožnila získat v Nyei opěrné body. Přesto trvalo dlouho, než tu zemi dobyli, ale Boteenův zásah ušetřil Feyům spoustu vojáků.

Také si pamatoval, jak potom Boteen trávil celé dny na lůžku a Rugad mu poslal všechny nejlepší domestické léčitele. Natolik se o Boteena strachoval.

„Tobě to ukradlo tvou moc?“

„Mé *poslední síly*,“ zasípal Boteen. „Moc zůstala. Jen nemám sílu z ní čerpat. Copak se ti to nikdy nestalo, člověče?“

„Má moc je jiná,“ odpověděl Třím. „Je nezničitelnou součástí mé podstaty. Musel bys mne zabít, abych nebyl schopen ji používat.“

„To jsi šťastný člověk,“ poznamenal Boteen. „Opravdu šťastný.“ Zavřel oči.

Třím jím zatřásl. „Tady nemůžeš spát.“

„Nehodlám spát,“ odtušil Boteen. „Ale počkáme na ostatní. Musím zjistit, co je nahoře.“

„Myslím, že bychom tam neměli chodit, když jsi na tom takto,“ podotkl Třím.

„Musím to zjistit,“ opakoval Boteen. „Musím jít nahoru.“ Dotkl se rukou tváře, jako by ho i pouhé mluvení unavovalo.

„Počkejme na Černého krále. Ať tam jde on,“ navrhl Třím.

Boteen spustil ruku. Oči, utopené hluboko v obličeji, zajiskřily jako zastara. Vztek. To Třím poznal. Boteen často zuřil.

„Ty jsi poslouchal.“

„Díval jsem se,“ upřesnil to Třím. „Neposílal bys Mušelínu tak rychle, kdybys ji neposílal za Černým králem. Co je tam nahoře?“

„To, co musím najít,“ odtušil Boteen.

„Půjdu tam já,“ prohlásil Třím.

Boteen zavrtěl hlavou. „Ty nejsi čaroděj.“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„Já vidím věci, které ty nevidíš.“

Třím věděl, že to je pravda. A také věděl, že čarodějové někdy berou záležitosti do vlastních rukou, a to záležitosti, které je lépe přenechat jiným.

„Co kdyby Rugad chtěl, abys počkal?“ namítl Třím.

„Rugad,“ pravil Boteen, „by mohl zemřít, jestli se mylím.“

Třím se podíval do hor. Neviděl nic, dokonce ani v té tmě. „Všiml sis té spálené trávy a křovin?“

Boteen přikývl. „Ty světelné stopy tady jsou úchvatné a děsivé zároveň.“

„Co se stalo?“

Boteen zvedl hlavu. Ten prostý pohyb mu dal zjevně zabrat. „Včera v noci se tu střetli dva čarodějové.“

„Dva...?“ Tohle Třím nečekal. „Ale já jsem si myslel, že jsme ztroskotance pobili.“

Ztroskotanci byli Feyové, kteří sem přišli při prvním feyském vpádu a ostrované je porazili. Rugad je nařídil pobít, bál se, aby se v boji nepřidali na stranu ostrovanů. Ani jim nedal příležitost se bránit.

„Pobili,“ souhlasil Boteen. „Toto jsou ostrované.“

„To není možné,“ prohlásil Třím.

„Asi tě to překvapuje,“ souhlasil Boteen. „Odpověď je tam nahoře.“

Třím znovu vzhlédl. V té tmě neviděl nic. „Jsi schopen chůze?“ zeptal se.

„Možná,“ odtušil Boteen. „Když půjdu pomalu.“

To nebyla nejlepší odpověď a oba to věděli. Třím si povzdechl. „Jestli nebude ta stezka moc příkrá, můžu tě vzít na hřbet.“

„A jestli bude, tak oba spadneme a bude po nás?“

„Půjdu napřed,“ navrhl Třím. „Podívám se, co tam je, a pak se vrátím. Ale musím vědět, po čem se mám dívat.“

Boteen si povzdechl. Věděl, že nemá jinou možnost. „Je tam jeskyně,“ sdělil mu. „Střežená obřími ostrovními meči. A tam jdeme.“

„A tam uvnitř jsou ostrované?“

„Pravděpodobně,“ odtušil Boteen.

„Co je na té jeskyni tak důležitého?“ otázal se Třím.

„To ještě nevím,“ odpověděl Boteen. Hlas mu slábl.

„Bude ten světelný klacek svítit, když se od tebe vzdálím?“ zeptal se Třím.

Boteen přikývl. Unavený, nepatrný pohyb. „Než se vrátíš, odpočinu si.“

„Ať tu ostatní počkají,“ řekl mu Třím.

„Jistě,“ odpověděl Boteen. Zavřel oči. Jeho dech se zpomalil. Usnul.

Třím se na něj naposledy podíval a zachvěl se. To, co ho zasáhlo, bylo mocné. A k tomu nějací dva čarodějové, kteří tady na svahu bojovali, nahoře jeskyně, střežená obřími ostrovními meči, a on ví, že čelí nějaké mocné magii.

Zhluboka se nadechl. Jen se podívá, jestli ta stezka není moc strmá pro koně s jezdcem. A hned se vrátí. S nikým se nestřetne. S trochou štěstí ani na nikoho nenarazí.

Se světelným klackem v pěsti vykročil do tmy.

Matthias ležel na podlaze v kuchyni. Strop kroužil, kameny se skládaly do vzorů, které zdánlivě pluly vzduchem. Hlava ho bolela. Celé tělo ho bolelo.

A byla tma. Hluboká tma.

A jakoby v odpověď na poslední myšlenku se ve tmě objevila svíce. Marly ji vnesla do kuchyně a postavila nad něj na stůlek.

„Stalo se ti něco?“ zeptala se. Jen si narychlo přehodila šaty, pod nimi byla nahá.

„Vypadá to tak.“ Z hrdla mu vyšlo pouhé zašeptání. Cítil se naprosto vycucaný, jako by mu někdo vysál všechnu životní sílu.

„Já vim, že sme to neměli dělat,“ řekla. Přidřepla si k němu. „Si unavenej po té cestě a já sem měla mít rozum...“

Zvedl třesoucí se ruku a zlehka se jí dotkl. Když se vrátil z hor, zmučený a vyčerpaný, uložila ho do postele a pak si lehla k němu a konejšila ho. Ta její něha se pak změnila v milostné laskání a tak došlo, k čemu došlo. To ho obralo o poslední síly, ale tím příjemným způsobem, který tělu vrátí život.

Ne jako teď.

Tohle se mu ještě nikdy nestalo.

„Ty si asi nikdy předtím své sliby neporušil,“ zašeptala do prstů na rtech. „Třeba je to Boží trest.“

„Ne,“ odpověděl. Neřekl jí, že už dřív měl ženu. Krátce poté, co se vzdal postavení rocana. Byl s ní převážně proto, aby zjistil, co mu chybělo. Bylo to příjemné, ale nebylo to nic, v čem by chtěl pokračovat a co by pro něj bylo životně důležité.

Nebylo to jako dnes odpoledne. S Marly, k níž cítil lásku od první chvíle.

„Bůh mne netrestá,“ prohlásil. „Rozhodně ne tebou.“

Možná Diamantou, pomyslel si. Na krku ještě cítil její prsty. Možná je Diamantin duch, její přízrak či něco, co vypadalo jako ona a co se ho před tou horskou jeskyní pokusilo zabít. Feyská šamanka ho odstrčila a zachránila mu život.

Nevěděl, proč to udělala. Ani neměl možnost se jí zeptat. Denl, Jakib a Tri mu pomohli dostat se z hor a Marly ho uložila do postele. Když se s ní pomiloval, usnul a spal skoro doteď. Teprve před chvílí ucítil něco divného, vstal, aby zjistil, o co jde, a pak najednou shledal, že leží na zádech, slabší než kdy jindy.

„Tak co to je?“ zeptala se.

Nevěděl. A nevěděl, jak jí to má vysvětlit. Za poslední dva dny se toho tolik stalo. Zjistil, že má moc, kterou nečekal. Málem zemřel. A teď toto.

„Něco... mne praštilo,“ řekl. „A pak mi to vzalo...“

Odmlčel se. Vzalo mu co? Něco bytostně podstatného, a přesto něco, co se dá nahradit. Jako by byl šálkem vody a ta voda teď byla pryč.

„Vzalo co?“ otázala se Marly.

„Já nevím,“ odpověděl. „Něco důležitého.“

Podložila ho rukou pod zády a pomohla mu vstát. Všechna ta zranění, která utržil za poslední dva týdny, teď cítil jako čerstvá. Řezné rány na obličeji ze šarvátky s Feyi na jahnském mostě, modřiny na krku, svaly znavené z chůze do hor, to všechno bylo ještě horší, než když usínal.

„Udeřil ses?“ Jemně mu prohmatávala hlavu. Když se prsty dotkly bolavého místa, trhl sebou.

„Tady?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděl.

„Máš tam bouli.“ Pomohla mu do křesla. „Je to divný, kolik trestů tě stíhá. Jinýho by to už dávno srazilo na kolena. Nebo zabilo.“

Jenže on není jako jiní. To je to, co mu vysvětlil ten hořící chlapec. Ten mladík Coulter, který mu předvedl, že ostrované mohou mít někdy moc Feyů. Pausho, hlava Moudrých, mu to potvrdila, když říkala, že někteří ostrované mají schopnosti a moc, které jiní nemají.

Moudří zabíjejí každé dítě, které jeví známky této moci. Matthiase se jako novorozeně pokusili zabít, odložili ho do hor, ale jeho pěstounka ho zachránila. Jakékoli dítě, zachráněné z náruče smrti, smí žít.

Pausho se to nelíbilo, ale potvrdila mu, že má magii, kterou v sobě včerejší noci objevil.

Ted' to vypadalo, že od té chvíle uplynuly celé dny.

„Co je?“ zeptala se Marly.

„Jsem jiný,“ odpověděl.

Usmála se. Ve světle svící měla měkké, něžné rysy. Byla to jedna z nejkrásnějších žen, jaké kdy potkal. Byla vysoká, jako on, vypadala, že pochází odtud, ale mluvila, jako by vyrůstala v Kennilandských bažinách. Zlatohnědé vlasy odrážely světlo svíce a zelené oči byly hřejivé a starostlivé.

Ještě nikdo nikdy o něj neměl takovou starost.

„Já vím, že si jinej,“ odpověděla.

Zavrtěl hlavou a udělalo se mu z toho nevolno. „Ne,“ odporoval. „Já prostě mám určité... schopnosti.“

„Denl říkal, že si měl v horách dlouhý rozhovor s Pausho a s tím cizím chlápem.“

„Ano,“ odvětil Matthias.

„Třeba to vysvětluje něco z toho, co se ti stalo,“ usoudila.

„Ano.“ Víc už jí říkat nemůže. Chtěl, ale nemohl. Vždycky, když někdo zjistil, co je Matthias zač, přestal o něj pečovat. „Před chvílí mě něco probudilo,“ řekl. „Necítila jsi nic?“

„Chlad.“ Usmála se. „To muselo být z toho, jak si mi chyběl.“

Oplatil jí úsměv a něžně ji pohladil po tváři. Byl vyčerpaný, zraněný a nějak prázdný, ale chtěl se jí dotýkat dál.

„Ach, Marly,“ zašeptal. „Ty ani nevíš, cos pro mne udělala.“

„Bude líp,“ odpověděla.

„To doufám.“

„Bude.“ Řekla to s takovou sebedůvěrou. „Čím dýl sedíš, tím si bledší. Musíme tě uložit zpátky do postele.“

Vesele se zašklebil. „Ty budeš moje smrt, ženská.“

„Ah,“ zasmála se a vzala ho pod rameny. „Toho se neboj. Musíš spát.“

Pokusil se vstát sám, ale nešlo to. Co se to jen stalo? Měl tak divný pocit. „Myslím, že opravdu musím,“ poznamenal.

Doufal, že ráno mu bude lépe. Potřeboval, aby mu Tri pomohl najít originál Slova psaného i nepsaného. Pausho říkala, že ho přechovávají ve sklepeních pod Constantou. Matthias se chtěl podívat, jestli v něm není něco, co by vysvětlovalo, jaký Matthias je, a pomohlo mu.

A nakonec stejně bude muset jít zpátky do hor. Musí čelit jeskyni a tomu, co je v ní.

Ale nejdříve musí zjistit, jakou to vlastně má moc a jak ji lze využít.

Musí zjistit, jak bojovat s Feyi.

„Ty nemyslíš na mě,“ poznamenala Marly žertem. Nechala ho, ať se o ni opře celou váhou, a táhla ho k posteli.

„Ne,“ odpověděl.

„Musíš si odpočinout. Udělal si, cos moh,“ prohlásila. Tolik rozhodnosti. Tolik síly.

„Ne,“ odporoval. „Neudělal.“

„Dělat ještě víc by tě zabilo.“

To je možné, usoudil. Ale to jí neřekl. Vymlouvala by mu to a on nechtěl, aby se na něj zlobila. Ted' ne. Feyové jsou blízko. Cítil je. A on je jediný, kdo se jim může postavit mocí a silou, jediný, kdo má šanci vyhrát.

„Marly,“ řekl tiše. „Musíš říct Denlovi, aby prohlédl dům.“

„Na co?“ zeptala se.

„Feyové,“ zašeptal. Napadlo ho to až před chvílí. „Možná jsou někde kolem. Možná to je důvod, proč je mi tak zle.“

„Ty myslíš, že to je jejich magií?“

„Je to možné,“ odpověděl.

„Řeknu mu, ať to udělá,“ souhlasila a dovlekla ho setmělým domem k posteli.

„Řekni mu, ať si dává pozor.“

„Řeknu,“ slíbila Marly. Přikryla ho pokrývkou. Postel ještě voněla po nich dvou. „Neboj se.“

Nemohl si pomoci, bál se. Všechno se měnilo a Matthias nevěděl, jestli bude mít sílu se s těmi změnami vyrovnat.

Potřebuje sílu.

Je jedinou nadějí tohoto ostrova.

V paláci panoval nepřehledný zmatek. Feyové se motali po chodbách a snažili se najít zdroj toho, co probudilo všechny, kdo měli nějaké magické schopnosti.

Rugad, Černý král, vládce Feyské říše, vylezl po schodech do nejvyššího patra, do proskleného podkroví v severní věži. Do světnice, kde jeho lidé během útoku na Jahn našli ostrovního krále Nicholase, jeho dceru a toho golema. Některá okna byla rozbitá, což však Rugadovým potřebám dokonale vyhovovalo. Nesl si s sebou feyskou lampu a cestou odmítal komukoli odpovědět na jedinou otázku. Jestli jsou dost zkušení, sami přijdou na to, co se stalo. Jestli ne, musí prostě počkat, až bude mít Rugad čas.

Cítil magickou vlnu a poznal, o co jde. Jak se jen magie dotkla Feyů, rozklepali se a naříkali, zmožení strachem, vztekem a bolestí. Nevšímal si jich. Za chvíli je bude muset uklidnit, ale nejprve chtěl zjistit, odkud ta vlna přišla.

Věděl, z čeho pochází. Tohle už zažil. Stalo se mu to jako malému chlapci na začátku histleského tažení. Nepřítel našel sklad s cenzorskými vaky a zničil ho. Cítil to, přestože tehdy ještě nedospěl do své magie, a jeden čaroděj, který byl právě poblíž, na to zemřel.

Bral schody po čtyřech. Jeho nový pobočník, kouzelnice Selia, měla co dělat, aby mu stačila. Když se přes ně ta vlna hnala, vhrkly jí do očí slzy a vyzařoval z ní takový smutek, že to vycítil i Rugad. Neřekl jí na to nic. Jen čekal, až se na něj podívá, a pak jí nařídil, ať jde s ním.

Vytrhlo ji to z toho žalostiplného rozpoložení. Všude kolem sebe viděli Feye, jak se opírají o zdi, tisknou si ruce na srdce, svírají si hlavu nebo se drží za břicho,

jako by jim z té vlny bylo zle. Když vyšel ze svých komnat, poslal nějakého pěšce ze stráže, kterého ho to nepostihlo, protože ještě nedospěl do své magie, za jedním generálem s rozkazem zjistit, kde byly vaky uloženy.

To všechno mu bralo čas a sílu a ani jednoho neměl nazbyt. Potřeboval se dostat do severovýchodních hor. Dnes ráno přiletěla nějaká bludička a sdělila mu, že Boteen trvá na tom, aby šel Rugad do těch hor osobně. Rugad donutil Bludičku, aby mu prozradila i to, co Boteen neříkal – že se tam v nějaké jeskyni skrývá jeho pravnuček a pravnučka se svým otcem.

Rugad musel nejdřív dokončit obhlídku města. Celý den strávil tím, že svým oddílům dodával víru ve své vůdčí schopnosti, a večer mu zabraly přípravy na cestu do hor. A právě když se narychlo věnoval posledním plánům, přihnala se ta vlna.

Vyvolala v něm zuřivý vztek a toho se dalo využít. Ale taky se ozvala nezahojená zranění a zanítila se. Ne to na krku, kam ho král Nicholas sekl mečem, málem ho přitom zabil a připravil ho o hlas. Tato rána se zahojila dobře a na té se nic nezměnilo. Rugad teď používal náhradní hlas, který mu dali léčitelé, a ten mu už zůstane, neboť jeho vlastní je navždy ztracen.

Ne, to ne, ale zanítily se rány, které utržil při golemově druhém výbuchu. Stál těsně u něj a při pádu rozbil lahvičku se svým vlastním hlasem. Hlas odvál vítr. Rugad se potloukl o židli a podlahu a úlomky z golema se mu zabodaly do kůže. Léčitelka Seger mu je vytahala, ale možná, že ne všechny.

Když vlna pominula, všiml si Rugad, že rány otekly a nepřírozeně zrudly. A taky bolely.

Schodiště se pozvlna stočilo a skončilo u dveří do severní věže. Dveře byly otevřené a táhl jimi chladný průvan. Noc byla tmavá a ve světnici byla tma jako na

obloze. Feyská lampa tmu protrhla a osvětlila místnost, kde se za poslední dva týdny, od chvíle, kdy Feyové obsadili palác, nic nezměnilo.

Služebnictvo místnost nazývalo síní vzpoury. Byla čtvercová a zabírala celé podkroví severní věže. Kolem kamenných zdí stály židle a uprostřed kamenný stůl. Střechu podpíraly mohutné sloupy s výzdobou, kterou Rugad ještě neprozkoumal.

Po útoku, který skončil zjetím ostrovního krále, zůstaly na zemi střepy a rozbité okno ještě nikdo nespravil. Ta místnost byla příhodně umístěná – odtud měl Rugad výhled na celé město a velkou část krajiny.

Věděl, co hledá. Jediný způsob, jak zničit magické vaky, je spálit je. Mohutný oheň, plameny šlehající k nebesům, bude z těchto oken vidět.

Pokud ovšem byly ty vaky spáleny někde poblíž.

Rozčilovalo ho, že místnost tonula ve tmě. Doufal, že oheň bude dobře vidět. V jeskyni u řeky byl malý sklad vaků. Rudokapi zpracovali mrtvoly černohábitů a vaky pro cenzory odtahali tam. Ještě je nestihli rozvézt po ostrově do větších skladů.

Šel k oknům na severní straně. Trosky města halila tma. Dokonce i ohně, které nechal založit, požáry, které zničily většinu Jahnu, už dohořely. Pach kouře, dosud palčivý, zůstal – slabý závan, přinášený větrem – ale vyčichlý a zastaralý, neměl v sobě ten pronikavý zápach hořícího ohně.

Pověsil feyskou lampu na držák na pochodně a vztekle rázoval po místnosti sem a tam.

„Co hledáš?“ otázala se Selia zadýchaně. Zjevně dorazila teprve teď.

Pootočil se k ní. Z šera vystupoval šedivý obličej, na tvářích jí naskočily dvě rudé skvrny. Oči měla jasné, smutek zmizel.

„Oheň,“ odpověděl. „Dívám se po mohutném ohni, šlehajícím až k obloze.“

„To je příčina toho, co nás postihlo?“

Přikývl. „Asi.“

Šla k jižním oknům. Rugad dál rozčileně obcházel místnost. Na východě nic. Tak trochu doufal, že něco uvidí na severovýchodě, něco, kam by mohl zajet cestou do hor, které ostrované nazývají Krvavými útesy, a zničit to.

„Rugade?“ Selia měla tichý hlas. „Mohlo by to být toto?“ Kamsi ukazovala, prst přitisknutý na zkrabacené sklo.

Přimhouřil oči. Odtud, od východních oken, neviděl nic. Přešel k ní. Pod nohama mu křupalo sklo. Stoupl si vedle ní, ale pořád nic neviděl. „Kde?“ zeptal se.

„Je tam nějaká slabá zář,“ odpověděla. „Skoro jako by svítalo. Ale slunce to není.“

Na východě ještě žádné známky svítání nezahlédl. Měla pravdu. Světlo na jižním obzoru bylo slabé a nazlátlé.

Oheň.

Sepjal ruce za zády a zadíval se na to. Byla to zář ohně. Sotva ji bylo vidět, a to jen proto, že ještě nezačalo svítat a byla naprostá tma.

Odtud to musí být dva dny chůze, možná víc.

Musel si nějak znechuceně odfrknout – určitě nic neřekl, to by ho zbolelo v krku, takže jen nosem – protože Selia se na něj upřeně zadívala.

„Pane?“ zeptala se tázavě.

„Dej mi chvíli, potřebuji to promyslet,“ odpověděl, aniž se na ni podíval. I když koutkem oka ji sledoval. Měla z něj hrůzu, ale úporně se snažila nedat to na sobě znát. Rozhodl se pro ni poté, co ho její předchůdce, rádce Mudřec zradil.

Včera si vybral Seliu za svého nového pobočníka a těsně předtím, než jí to oznámil, ji nechal sledovat, jak jeden z pěšců Mudřecovi vyřízl jazyk. To je pro kouzelníka ten nejhorší možný trest, horší než smrt. Kouzelnická magie je založena na kouzelníkově schopnosti dohovorit se a vyjednávat, umluvit jiné, aby s ním souhlasili. Vizionáři, jako Rugad, jsou vůči kouzelnické magii odolní, což je důvod, proč jsou pro ně kouzelníci tak dobrými pobočníky. Ostatní přesvědčit dokážou, ale svého pána nikdy.

Rugad maličko naklonil hlavu. Když přimhouřil oči, viděl roztřepené okraje plamenů, což znamenalo, že něco opravdu hoří. Tentokrát si dovolil znechucený povzdech.

Ta vlna byla mocná, mnohem mocnější, než by čekal. Přece není možné, že by ostrované našli feyské vaky, a už vůbec se nemělo dopustit, aby byli schopni je zničit. U všech skladů má Rugad stráž. To patří k běžnému chodu.

Stráž.

Pěchota bez magie.

Pevně stiskl dlaně. No jistě. Udělal to proto, že si z dětství pamatoval, jak zkáza vaků zranila magické Feye, hlavně ty mocné, jako jsou cenzoři nebo čarodějové. Pěchota je před tím bezpečná, protože vojáci ještě nedospěli do své magie.

Jeho lidé budou v pořádku.

Ale sklad je pryč.

Naštěstí ostrované nevědí, co udělali. Kdyby to věděli, využili by nastalého zmatku k útoku na palác a na něj, pokusili by se svrhnout Černého krále.

Jeho oddíly po celém ostrově musel postihnout stejný zmatek jako palác. Ta vlna se bude valit z prvotního výbuchu jako když se vhodí kámen do vody. Tak tomu bylo naposledy. Vlny postupně slábly a

šířily se do dálky, ale dozvuky postihly Feye po celém Galinasu.

Ted' to pocítí Feyové na celém Modrém ostrově.

Ten, kdo tu vlnu vyvolal, napáchal větší škody, než tuší.

Rugad tiše zaklel. Selia zostražitěla a postavila se do pozoru, jako by pozorně sledovala každý záchvív jeho rozpoložení.

Původně měl v úmyslu vyslat všechny dostupné oddíly na Krvavé útesy. Pěchotu tam už má, ale té kouzelnici, která to vede, dal pokyny zkusit nejdříve vyjednávat. Kdyby se jí to nepodařilo, a Rugad si nebyl jist, jestli to dokáže, pěchota zaútočí. Chtěl do té oblasti jít osobně, s okázalým doprovodem mohutných vojenských sil a vyžádat si od těch, kdo přežijí, aby mu vydali ostrovního krále a jeho rodinu.

Ovšemže je nezabije. To by na ně všechny přineslo hrůzu Krve. Když Černá krev zabije Černou krev, vyvolá tím šílenství, jemuž podobné si ani nedokázal představit. Jednou už se to stalo, kdysi dávno předtím, než se Feyská říše rozšířila na polovinu světa.

Černá krev bojovala mezi sebou a Feyové propadali šílenství, pobíjeli všechno, co ji přišlo do cesty, i sebe navzájem.

Přežil jen každý desátý. Fey, ne-Fey, na tom nezáleželo. Na každého, kdo přežil, devět zemřelo.

Tehdy zemřely jen tři tisíce lidí. Kdyby se to stalo znovu, byly by povražděny milióny.

Sepjal dlaně ještě pevněji. Hodlal vytáhnout na Nicholase s takovou silou, aby Nicholas neměl na vybranou a musel se vzdát. Rugad přivedl na Modrý ostrov mohutné vojsko. Dost velké na to, aby ostrov obsadilo a ještě nějaké oddíly zbyly, jenže ne tak velké, jak potřebuje. Teprve včera poslal jednoho námořního kapitána sdělit Feyům v Nyei, že mají poslat další

vojenské síly. Jenže než se sem dostanou, bude to ještě nějaký čas trvat.

A určitě se sem nedostanou tak brzy, aby s nimi mohl počítat.

Ted' bude muset navíc poslat nějaké oddíly směrem na jih proti vzbouřencům, protože je nutno potlačit vzpouru. Bude mít proti Nicholasovi ještě menší vojsko, než doufal.

Ještě plně nepochopil, jak to vlastně mohli ti ostrované, kteří ani nemají feyskou moc, dokázat. Ale tohle se dělo od prvního okamžiku, kdy dorazil do Jahnu.

Jeho oddíly propadly bezhlavému zmatku. Přesto našli a zajali ostrovního krále, který však vzápětí Rugada málem zabil. Když se z toho Rugad vzpamatoval, pokusil se opanovat svou pravnučku a znovu málem zemřel, napaden golemem, kterého ostrované považovali za člena královské rodiny.

Včera znovu získal podporu a důvěru svého vojska, jen aby jeho postavením v noci znovu otrásla tato pohroma.

Je tomu už přes osmdesát let, co se někomu podařilo zničit sklad s vaky.

Osmdesát let.

Nebyl dost ostražitý. Pokaždé se zapomněl a nebyl dost ostražitý.

A ted' se chystal sejít s Boteenem na Krvavých útesech. Jestli ovšem Boteen tu vlnu přežil. Čarodějové a cenzoři jsou ohrožení nejvíc, protože mají trochu od každé feyské magie. Ti, v nichž se soustředí jen jedna magie, jako vizionáři a kouzelníci, pocítí jen chvilkovou nevolnost.

Ti jsou vcelku bezpeční.

Ale Rugad na tom nijak dobře není. Nemůže postupovat dál, jako by se jednalo o obvyklé vojenské

tažení. Na to jsou ti ostrované příliš mocní. Musí zjistit, co našel Boteen. Musí ty ostrovany zajmout, ale osobně to udělat nemůže.

Je hlavou feyských sil a tato poslední pohroma mu jen připomněla, co všechno by dával v sázku.

„Dojdi pro mé generály,“ nařídil Selii.

Potřebuje nový plán, a potřebuje ho rychle.

Je načase podrobit si Modrý ostrov jednou provždy.

Luke, s nožem pevně v pěsti, pádil přes kukuřičné pole. Své kukuřičné pole. Nevěděl, kam jinam by utíkal.

Za ním se hnalo sedm Feyů. Běželi. Stejně jako on. Žádná kouzla, žádná magie, jen běželi a feysky nadávali. Nečekal, že Feyové budou mít tolik lidí nazbyt. Příště – jestli bude nějaké příště – si dá pozor, aby si předem zjistil i to, jak je místní oddíl silný.

Alespoň že je odlákal. Trochu času ztratil, když se ohlédl – jen jednou – a viděl, kolik jich po něm jde. Ostatní se zabývali hořící stodolou.

Oheň vzplanul až k nebi a pak mohutně vybuchl, až ho to odhodilo. Podařilo se mu udržet na nohou a zároveň tak získal náskok před pronásledovateli. Dost dlouho vyčkával, chtěl odvést pozornost od Meda, Totla a Jony a dát jim možnost uprchnout. Měli dohodnuté místo schůzky. To poslední, o co by stál, bylo přivést tam Feye.

Odvede je domů a pak se uvidí. Měl slabou naději, že se otec s Coulterem vrátí a zachrání ho, ale v hloubi duše věděl, že nezachrání.

A tak běžel tak, aby ho bylo slyšet a vidět. Jeho přátele nikdo nepronásledoval. Ti uniknou. Jestli bude on uvězněn a oni se přesto rozhodnou pokračovat ve vzdoru proti feyské nadvládě, skvěle, ale bude to jejich rozhodnutí, ne jeho. A budou riskovat své životy, jako on, pro věc, v níž věří.

Přeběhl přes prázdný sousedův výběh a vrátil se na své pole. Trhl sebou, když uslyšel, jak se přitom kukuřice ohýbá a láme. Zašustila a zavřela se za ním. Úroda v těchto místech bude zničena, ale na tom nezáleží. Dokázal to.

Spálil vaky, zdroj feyské magie, a mělo to svůj dopad. Takový výbuch tedy nečekal. Ale na Feye to

zapůsobilo více než potěšitelně. Ten vztek, řev, zděšení a hrůza – stálo to za to.

Přestože za to může zaplatit životem.

Stálo to za to, protože si Feyové uvědomí, že se ostrované nesmíří s porážkou jen tak. Ostrované budou bojovat a narozdíl od těch ubožáků na Galinasu mají ostrované šanci vyhrát.

Kukuřice vydávala svěží vůni. Překážela mu v běhu, brzdila ho, i když se na to neohlížel. Silné listy ho pleskaly do obličeje a nejeden nedozrálý klas ho uhodil do hlavy. Naslepo se prosekával skrz, nožem si prořezával cestu. To ho zpomalilo ještě víc. A pro Feye tady bude ještě snazší ho pronásledovat. I když šel mezi řádky, které sázel sám, stejně je prorážel jako první, rozšiřoval je a každý, kdo půjde za ním, to bude mít mnohem snazší a méně bolestné.

Hlavně aby ho nenechali naživu. To udělali s jeho otcem. To udělali s Ortem. A to udělali také s ním, před dvaceti lety, a Diamanta, Diamanta – ta, která si vzala krále – je oklamala. Orta nechala zemřít strašlivou smrtí a jemu vyhrožovala tím samým. Dostala, co chtěla; Lukova otce Adriana jako vězně, jako feyskou hračku, přinucenou jim sdělovat všechno, co o ostrově ví, a to vše výměnou za Lukův život.

A přitom pravděpodobně stejně měla v úmyslu pustit Luka na svobodu. Potřebovala mít v ostrovním světě zbraň a tu zbraň si udělala z něj. Někdo Luka očaroval, to zaklínadlo bylo na dálku spuštěno, zamlžilo mu mysl a nutilo ho pro Feye vraždit. Naštěstí se ta vražda nezdařila.

Jeho obětí měl být padesátý první rocan, ten však měl vedle postele svěcenou vodu. Hodil tou vodou po Lukovi, zaklínadlo se zlomilo a Luke přišel k sobě. Ale nikdy si to neodpustil.

Dodnes ho to trápilo.

Dnes uskutečnil svou pomstu za tehdejší noc.
 Prodíral se kukuřicí. Nějak zapomněl, jak je to pole velké. Nebo mu to možná jen tak připadalo, protože tak spěchal, protože mu hlavou vířily tisíce myšlenek.
 Konečně se dostal na konec a vyběhl ven.
 Na jeho zápraží stál neznámý mladík – očividně ostrovan, ale v úzkých přiléhavých kalhotách a feyských botách. Mladík se přikrčil a v pravici pevně sevřel meč.
 Luke se potácel k němu a výhrůžně před sebou šermoval nožem. „Jsi Fey?“ zeptal se ho.
 Chlapec si sáhl za košili, zatáhl za řetízek a z výstřihu vyklouzl filigránový mečík. Takový, jaký nosí rocanisté.
 Žádný Fey by se něčeho takového ani nedotkl.
 „A ty?“ otázal se a v tom okamžiku si Luke uvědomil, že to opravdu není muž, ale ještě malý chlapec. Chlapec, kterému rozčilením přeskakuje hlas.
 „Ne,“ odpověděl Luke, „ale ženou se sem. Kdo k čertu jsi?“
 „Con,“ odpověděl. „Já jsem Sebastianův přítel.“
 Sebastian? Králův syn? Ten údajný golem, kvůli kterému se Coulter s Darem pohádali?
 Teď Luke neměl čas o tom přemýšlet. Z kukuřice slyšel Feye. Jak běželi, lámali a vytrhávali klasy – to šustění bylo trýznivě hlasité.
 „Kolik jich tam je?“ zeptal se chlapec.
 „Sedm,“ odpověděl Luke. „Zatím.“
 „Jdi dovnitř.“
 „Ne. Nemůžeš jich sám zabít sedm. Jsou to Feyové.“
 „Věř mi,“ odvětil chlapec.
 Ale Luke mu nevěřil. Obrátil se, nůž v ruce, připravený k boji. Než zemřou, tak jich společně s chlapcem dostane co nejvíc.

Za kukuřičným polem viděl plápolat oheň tak vysoký, že ani nedohlédl na vrcholek. Plamenná stěna, která občas zajiskřila, jako by oheň čerpal ze vzduchu další potravu.

Co to jen v těch vacích bylo?

Feyové se hlučně prodírali kukuřicí. Obloha bledla a nebylo to jen ohněm. Vycházelo slunce. Luke si to uvědomil, když se díval, jak Feyové postupují. V kalném světle už viděl kymácející se palice, pohybující se listy.

Už byli blízko.

Pevně sevřel nůž. Dlaně měl zpocené. „Za ostrov,“ zašeptal si tiše pro sebe.

Chlapec se najednou prohnal kolem něj a zastavil se u druhé řady kukuřice. Pozvedl meč. Držel ho jako kyj. Přitom mu sklouzl rukáv a vyšlo najevo, jak je hubený. Neměl snad vůbec žádné svaly.

A to si myslí, že sám dokáže zabít sedm Feyů?

Pak vypadl z pole první Fey, chlapec ho praštil mečem přes ruku a oddělil ji od těla. Ruka odletěla do pole, vytryskla krev, překvapený Fey zařval.

Luke o krok ucouvl. Ve snu by ho nenapadlo, že ten chlapec může mít takovou moc. Usekl tomu Feyovi ruku, jako by byla z bláta.

Zraněný Fey vrávorál k Lukovi, Luke ho jednou rukou chytil, přidržel si ho a vrazil mu nůž mezi žebra, rovnou do srdce.

Fey vykřikl podruhé a když Luke nůž vytrhl, Fey se zhroutil.

Ten Fey nebyl z bláta. To si Luke vyzkoušel sám. Musel vynaložit značnou sílu, aby do něj vrazil nůž, a stejně tak mu dalo práci nůž vytrhnout.

A ten chlapec se snad ani nezadýchá. Znovu zvedl meč, jako by držel kyj. Byl celý od krve. Chtěl si utřít

krev alespoň z obličejů, ale podařilo se mu ji jen rozmazat.

Druzí Feyové se opozdili. Kukuřičné pole se však pořád vlnilo. Takže výkřiky svého velitele neslyšeli. Luke ho odkopl stranou. Poprvé za tuto noc pocítil záchvův naděje.

Další Fey vypadl ven a chlapec na něj zaútočil. Tento byl menší. Meč mu zajel do boku a rozsekl mu břicho. Vyhřezly vnitřnosti a vyjevený Fey je zachytil. Luke se rozběhl, strčil do něj a nechal ho spadnout na jeho druha. Toho nebylo zapotřebí dobíjet. Zanedlouho zemře sám.

Chlapec se nehýbal. Ve zkrvavených rukou svíral meč. Pak vyběhl třetí, chlapec ťal a odsekl ruku, vytryskla krev a v tom okamžiku uviděl Luke, jak se z kukuřice dere čtvrtý a pátý.

Ale ani nestačil nic říct. Ta třetí, Feyka, doběhla k němu, ječela jak zdivočelý berserk a zdravou rukou švihala mečem. Takhle znal Feye. Ne jako možné oběti, ale jako lidi, kteří bojují do posledního dechu.

Sekla po něm, Luke se sklonil a uslyšel, jak mu meč zasvištěl nad hlavou. Před ním zaječel jiný Fey, ale neměl čas se podívat, co chlapec udělal. Žena před ním si toho masakru snad ani nevšimla. Znovu po něm sekla, uskočil před mečem, ale Fey s vyhřezlými vnitřnostmi ho chytil za nohu a Luke klopýtl.

Dopadl na koleno tak prudce, až to s ním otřásl. Žena stála nad ním. Už šedla ze ztráty krve. Bodl ji do nohy. Ruka se mu zachvěla, to nůž projel svaly a narazil na kost. Znovu švihla mečem a Luke se odvalil na Feye, který ho držel. Přitom pustil nůž.

Další Fey vykřikl a Luke uslyšel třesnutí čepelí. Rozlehlo se to široko daleko. Země byla nasáklá krví. První Fey byl mrtev. Druhý držel Luka za kotník, ale stisk už ochabl. Hmatal po těle prvního Feye a trhl

sebou, když sáhl do krvavé rány. Konečně našel meč. Odkopl druhého Feye – tomu už vstoupil do očí skelný pohled – a vstal. Feyka ho pozorovala a uštvane supěla. Když vstal, zvedla meč, rozmáchla se a klesla k zemi.

Proud krve z pahýlu pomalu ustával.

Vykrvácela k smrti.

Další Fey ležel na zemi, bez hlavy. Tři další leželi chlapci u nohou. Sedm.

Ten chlapec jich zabil sedm během chvíle.

Byl celý od krve. Ani se nedalo poznat, že je to ostrovan, leda snad podle výšky. Kapala z něj krev a dopadala na kukuřici.

„Je jich tam ještě víc?“ zeptal se.

„Zatím ne,“ odpověděl Luke, „ale je tam vyšlapaná stezka, podle které nás najdou jedna radost. Až přestanou bojovat s ohněm, přijdou sem. A tady najdou toto.“

Podíval se na tu spoušť. Nebylo jak to uklidit. Nebylo jak skrýt mrtvé. Jeho výprava byla úspěšná, ale jeho to bude stát všechno.

„Tak to musíme odtud pryč,“ usoudil chlapec.

Luke přikývl. Ale kam? Toto byl jeho domov, tady žil od narození. Neměl kam jít. A co když se otec vrátí? A Coulter? A Počisťa?

Musí se sem vrátit.

A on tu na ně chtěl čekat.

„Kde ses to naučil?“ zeptal se chlapce.

Chlapec zavrtěl hlavou. „Nic jsem se neučil. To je tím mečem. Našel jsem ho v paláci. Hned napoprvé jsem s ním zabil ještě víc Feyů a za kratší dobu.“

Na konci věty se mu hlas zlomil a Luke si uvědomil, že to vraždění chlapce zdrtilo.

„Zachránil jsi mi život.“

„Já vím,“ odvětil chlapec. Polkl, zkrvaveným rukávem si utřel zkrvavený obličej a pak jen potřásl hlavou. „Já vím.“

Luke se letmo podíval na kukuřici. Oheň teď planul snad ještě výš. Kukuřičné klasy nešustily.

„Máme jen pár chvil,“ prohlásil Luke. „Musíme se umýt. Pak se rozhodneme, co dál.“

„Tady toho k rozhodování moc není,“ poznamenal chlapec. „Přišel jsem pro tebe. Sebastian mne poslal.“

„To jsi už říkal. Ale já jsem se s královským synem nikdy nesetkal.“

„Říkal, že jste přátelé.“

Luke zavrtěl hlavou. „Jednou jsem se setkal s jeho otcem. Přes všechny své podivné svatební rozmary je to dobrý člověk.“

Chlapec si utřel obličej. „Ty Sebastiana neznáš?“

To nebyla tak docela pravda. Pravého prince Modrého ostrova znal. Dara Luke znal. Jenže to by znamenalo tomuto chlapci celou tu podivnou situaci vysvětlit a být se zachoval jako hrdina, Luke ho neznal.

„Jsi si jistý, že tě poslal sem?“

„Ale ano.“ Chlapec se celý rozklepal. Vypadalo to, že se snad zhroutl. „Šel jsem přesně podle jeho pokynů. Popsal mi to tady, i s kukuřicí a se vším. Říkal, že to viděl přede dvěma týdny.“

„On tu nikdy...“ Luke se zarazil. Přede dvěma týdny tu byl Dar. A Dar se rozvzteklil na Coultera, že mu odstříhl nějaké »pouto«. Se Sebastianem? Úplně tomu Luke nerozuměl, ale teď měl alespoň nějakou stopu. „Proč tě poslal za mnou?“

„Protože ho Feyové zajali. To já jsem dopustil, aby ho zajali.“ Hlas se mu zlomil. A teď už to vypadalo, že se sesype doopravdy.

Luke mu položil ruku na rameno. „Mě taky kdysi zajali Feyové. Věř mi, tys nemohl dopustit, aby byl někdo zajat. To se stává. Zachránil jsi nás dva.“

„Totiž,“ řekl chlapec a zhluboka se nadechl. „On zachránil mě. Proto jsem taky tady. Šli jsme sem spolu, jestli byste nás nemohli ukrýt. Ale teď potřebuji tvoji pomoc. Má ho Černý král a on je tak citlivý. Černý král ho může zneužít k čemukoli. To poslední, co by nám ještě chybělo, je, aby si lidé na tomto ostrově mysleli, že Černý král Sebastiana ovládl.“

Luke svažtil čelo. Pamatoval si na Dara i na jeho vznětlivého ducha. Diamanta byla stejná a svým způsobem i král Nicholas. Je to snad jiné u tvora vzniklého z magie?

„Dokázal by to Černý král?“

„Sebastian neumí pořádně mluvit,“ odpověděl chlapec. „I kdyby chtěl něco popřít, trvalo by mu celou věčnost, než by ze sebe vypravil slovo. Černý král ho může donutit, aby vypadal, jak se jemu zachce.“

„A co si myslíš, že já zmůžu?“ otázal se Luke.

Chlapec ztěžka polkl. Znovu si otřel obličej. Tentokrát si už krev nerozmazal. Zasychala. Než se vydají na cestu, musí se umýt, jinak je Feyové odhalí už od pohledu.

„Myslel jsem si, že vás tu bude víc. Podle Sebastiana to vypadalo, že je tu nějaká rodina...“

„Byla,“ odtušil Luke a na tom skončil. Nebylo zapotřebí, aby chlapec věděl víc. Přinejmenším ne hned teď.

„Myslel jsem si, že s pár lidmi a tímhle mečem bychom mohli Sebastiana zachránit. Feye lze snadno překvapit...“

„Já vím,“ odpověděl Luke s pohledem upřeným na požár. Ale teď už ho netrápilo, jak Feye překvapit.

„Obávám se, že ten požár nebude trvat dlouho. Feyové jsou chytří.“

Chlapec přikývl.

Luke sraštil čelo. Šedivý ranní úsvit přecházel v jemné bílé svítání. Luke se podíval na oblohu a pak na kukuričné pole. Pořád nic. Oheň zuřil, plamenná stěna, která se nešířila, ale dosahovala až do nebes.

Vzal chlapce za bradu a natočil mu hlavu ke světlu. „Otevři pořádně oči,“ požádal ho, snad trochu příkřeji, než chtěl.

Chlapec se zachvěl, jako by ho Luke vyděsil, ale udělal, co mu bylo řečeno. Oči měl modré, tak světle modré jako dopolední ne-be. Směrem k panenkám modrá tmavla, panenky měl černé a velké, a nebyla v nich žádná zlatá. Žádná skvrnka, nic.

Luke chlapce pustil.

Chlapec si protřel oči, jako by mu Luke ublížil. „K čemu to?“

„Feyové někdy vypadají jako ostrované. Jediný způsob, jak to můžeš zjistit, je prohlédnout oči, jestli v nich nejsou zlaté skvrnky.“

„Já žádné zlaté skvrnky nemám,“ bránil se chlapec. „Já jsem ostrovan jako ty.“

Luke přikývl. „Já vím. Jen mne trochu zaskočilo, jak ses tu tak najednou objevil, to je vše.“

„Myslíš, že by Feyové vraždili vlastní lidi?“

„Ano,“ odvětil Luke. „Pokud by jim to k něčemu posloužilo.“

Chlapec zvolna, dlouze vydechl. Rukou si prohrábl vlasy. Měl je spleené krví. Vypadal ještě zranitelněji než předtím, nebo si toho možná Luke předtím nevšímal.

„Kdy jsi naposledy jedl?“ zeptal se ho Luke.

„Dnes ráno,“ odpověděl chlapec. „Vzal jsem si u tebe kus chleba.“

„Pochybují, že to bylo dost,“ poznamenal Luke.
„Teď se jdi umýt a najíst.“

„Musíme jít,“ namítl chlapec. „I kdybys mi nechtěl pomoci se Sebastianem, přijdou sem Feyové. Uvidí, co jsem udělal,“ – a znovu se zajíkl – „a půjdou po tobě.“

Ten chlapec byl zajímavou směsicí zranitelnosti a síly. „Kolik ti je?“ zeptal se ho Luke.

„Třináct,“ odpověděl chlapec.

„A kdo jsi?“

„Jmenuji si Constantine,“ odpověděl. „Po tom dávném králi.“

„Vlastně jsme měli několik králů toho jména,“ podotkl Luke. „Ale z toho mi ještě není jasné, kdo ve skutečnosti jsi a jak to, že znáš nynějšího královského syna tak dobře, abys ho nazýval jménem.“

„Lidé mi říkají Con,“ odpověděl chlapec. „A jsem – byl jsem – jsem aud. Ze Svatyně.“

„Nejsi oblečený jako aud,“ poznamenal Luke.

„Já vím,“ řekl chlapec, zhluboka se nadechl a pak se najednou rozplakal. Hluboké, štkavé vzlyky, jaké snad Luke ještě neslyšel.

Překvapeně ho objal kolem ramen, Con se o něj opřel a plakal a plakal, až se mu celé tělo otřásalo. Čím vším si ten chlapec jen prošel? A jak to všechno přežil? Byl tak hubený a křehký, jen kost a kůže.

Luke se přes jeho hlavu zadíval na kukuřičné pole. Pořád nic. To mohlo být dobré znamení, ale Luke byl příliš opatrný na to, aby spoléhal na nějaké dobré znamení. Vzhlédl. Na obzoru planul oheň a vrcholky plamenné zdi sahaly až k nebi. Nikde žádní ptáci, nikde žádné jiskry.

Takže zatím jim snad nic nehrozí.

„Pojď,“ pravil Luke. „Trochu se o tebe postaráme a pak vyrazíme na cestu. A cestou se dohodneme, co dál.“

Chlapec se roztřeseně nadechl a odtáhl se od Luka. Slzy mu na obličej vyryly čisté stružky, kapaly z brady, světle růžové, barvy zkrvavené vody.

„Jsme jen dva,“ podotkl.

„Prozatím,“ odvětil Luke. A pak, když viděl, že to chlapce neutěšilo, dodal: „Kromě toho, dva může být až až. Ty ses sem dostal sám. Zabili jsme sedm Feyů. A já jsem jen ve čtyřech mužích založil požár. Feyové čekají vojsko, ne jednotlivce. Za takového stavu mohou být jednotlivci silnější než deset mužů.“

Chlapec se na něj podíval a na té hubené, špinavé tváři se objevil záblesk naděje. „Opravdu?“

„Opravdu,“ potvrdil mu Luke a pomohl mu dovnitř. Málem by vlastním slovům uvěřil sám. Málem. Protože jednotlivci mohou vzdorovat dlouho, ale armáda je nakonec přemůže. Počet vždycky vítězí. V minulosti ostrované Feye početně převyšovali. Ted' tu byl Černý král a za ním stála celá Feyská říše. Jednu armádu povraždil a poslal pro jinou.

Je to beznadějně, ale to ten chlapec nemusí vědět. Dnes ráno ne. Dnes ráno mu dá Luke šaty, jídlo a naději.

Pak se Luke podíval na oheň a usmál se.

Malá vítězství.

To bylo všechno, co potřeboval.

Malá vítězství.

Měl hned dvě: zničil stodolu a zabil své pronásledovatele.

To byl začátek.

Dobrý začátek.

Jen ještě nevěděl, čeho.

Coulter ležel na úpatí mramorového schodiště, hlavu na zemi, boky a nohy ještě na schodech. Oči měl zavřené, i tak světlá tvář přízračně zbledla.

Děsivý pád, ale přitom ani nevykřikl.

Dar stál uprostřed schodiště, na stejném místě, kde ho zasáhla ta vlna – vize – magie. Viděl stodolu, viděl, jak od ní Luke prchá a jak ho honí Feyové. Pak ucítil výbuch, jaký ještě nikdy nezažil, a od něj se valily magické otřesy. Dar nedokázal určit, kde k výbuchu došlo, ale věděl, že Luke a Adrian takovou stodolu neměli.

Arianna opustila své nouzové lůžko a rozběhla se k Coulterovi. Byla hubená jako proutek, Dar viděl, jak jí vystupují kosti. Za ní povlávaly černé vlasy. Než se Dar vůbec stačil dát do pohybu, už klečela vedle Coultera.

Dar se ještě nerozhodl, jestli se mu vůbec chce Coulterovi pomoci.

Dosud Coultera obviňoval, i když věděl, že Sebastian možná není mrtvý.

A o to to snad bylo horší – Sebastian sám a vyděšený ve spárech Černého krále.

„Nemůžu ho přivést k vědomí,“ ozvala se ostrovsky Arianna. Neobracela se na něj. Co ji Coulter zachránil, sotva na něj promluvila.

Dar upřel zrak nahoru na schody. V ruce ještě držel nůž.

„Pojď *sem*,“ naléhala Arianna. „Je to tvůj přítel.“

„Není,“ odsekl Dar. „Ne, není.“

„No dobře, ale něco pro tebe znamená,“ prohlásila Arianna. „A potřebuje tě.“

Byť byla vylekaná, chovala se nadřazeně. Natolik je zvyklá prosadit si svou. Natolik je zvyklá, že ji všichni poslechnou.

„Snad bych se raději měl jít podívat, co to bylo,“ namítl Dar.

„Víš to, stejně jako já,“ odpověděla. „Nebylo to odnikud zblízka.“

Věděl to. A stejně tak dobře věděl, že nemá smysl chodit ke vchodu do jeskyně. Ale původně to měl v úmyslu. A nechtělo se mu ustupovat. To by musel uznat, že se Coulterovi něco stalo.

Ta představa ho vyděsila.

Tiše zasténal, seběhl ze schodů a klekl si vedle Arianny. Na dotek měl Coulter ještě normální teplotu – nezemřel – ale byl v bezvědomí. Arianna se ho dotýkala jako milenka, a přitom ho neznala ještě ani čtyřicet hodin. Ten jejich vřelý vztah přiváděl Dara k šílenství. Jako by se Coulter sblížil s Ariannou, protože si nebyl blízký s Darem.

Probudila se Chráněnka. Posadila se a vytřeštila oči na Dara, jako by znal odpověď na všechno, na co se ještě ani nezeptala.

„Co se děje?“ ozval se rudokap. Teprve v tu chvíli si Dar uvědomil, že chrápání ustalo.

I Adrian se posadil. „Udělal Diamanta...“

„Ne,“ odfrkl si Dar, aby ho zarazil. Arianně o matce ještě neřekli. Nevěděli, jak jí to říci. Nicholas, Darův otec, se bál, že by to pro ni byla už poslední kapka, ale Dar si byl ztraceně jistý, že za Nicholasovým zdráháním vězí něco jiného.

Nechtěl jí způsobit bolest.

Chránil ji, jako vždy.

A jako by otec věděl, že na něho Dar myslí, najednou se vynořil zpoza kašny. Šaty měl zmuchlané a vlasy rozčuchané. Narychlo si je prsty přičísl. Beze slova šel k Coulterovi.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Tys to necítil?“ otázal se Dar. „Tu vlnu?“

„Ne,“ odpověděl otec. Už už se chystal říci něco víc, ale Arianna ho zarazila.

„Byla to magie,“ řekla. „Něco se stalo, něco se změnilo a to vyvolalo vlnu magie, která se tudy prohnala. V okamžiku, kdy jsme to já a Dar“ – když vyslovila Darovo jméno, podívala se na něj, jako by mohl potvrdit její slova – „ucítli, spadl Coulter pozadu ze schodů. Srazilo ho to.“

Otec se podíval na Dara. Stalo se něco víc. Něco, co otec nechtěl říkat. Dara překvapovalo, že je pro něho tento člověk tak čitelný, člověk, s nímž se ve skutečnosti nikdy nesetkal, člověk, jehož ani neznal.

„Uhodil se do hlavy?“ zeptal se otec.

„Nevím,“ odpověděl Dar.

„Jasně že ano,“ ozvala se Arianna. „Padal pozadu.“

„Ach bože,“ zašeptal otec, skoro jako by si ani neuvědomil, že mluví. Zlehka se Coultera dotkl.

„Je naživu,“ pravil Dar. „Ještě dýchá.“

Adrian přišel blíž a zastavil se vedle Arianny. Adrian se choval ke Coulterovi jako otec. K Darově sestře a otci se choval uctivě a bázlivě. Znal Nicholase jako krále, ne jako člověka, a Ariannu jako následnici trůnu. A rovněž nenáviděl Darovu matku. S tím se ani netajil. A Dara to trápilo.

„Musíme ho probudit,“ prohlásil Adrian.

„Chci o té vlně slyšet něco víc,“ ozval se kap. „Já jsem nic necítil.“

„Cítli to jen ti, kdo mají magii,“ odpověděl Dar. Nemělo smysl brát na někoho ohledy. Podíval se na otce, pak se rozhlédl po matce. Nebylo ji nikde vidět. Znovu se podíval na otce.

Otec jen pokrčil rameny.

„Musíme pro něj něco udělat,“ prohlásil Adrian a položil Coulterovi ruku na rameno. Kap ho přes ni plácl.

„Nedotýkej se ho,“ zavrčel. „Nehýbej s ním. To ať tě ani nenapadne. Možná je zraněný. Kdybychom s ním hýbali, mohli bychom mu ublížit ještě víc.“

„To nechápu,“ bránil se Adrian. „Takhle ležet...“

„Věř mu,“ ozval se Dar. „Hodně toho ví.“

„Jako třeba s tou vlnou,“ pokračoval kap. „Řekněte mi víc.“

„Nejdřív pomůžeme jemu,“ prohlásil Adrian. Podíval se na Ariannu. „Nemůžeš jít za ním jako šel on za tebou?“

„Ani nevíme, co se mu stalo,“ namítl kap.

Přistoupila k nim Chráněnka. Položila Darovi ruku na rameno. Sklonil se a opřel se o ni. Ona chápe, jak se Dar cítí. Kdyby Coulter zemřel...

Kdyby Coulter zemřel...

Ani to nemohl domyslet. Po týdny se hádali, ale nikdy nebyli jeden bez druhého.

„On není mrtvý,“ ozval se najednou Dar. „Nemůže být mrtvý a nemůže ani umírat, protože jinak by mi bylo zle.“

Všichni se na něj podívali. Otec a Arianna značně nechápavě. Adrian se usmál. „To je pravda. Jste spojeni poutem. Ať udělal, co udělal, jste pořád spojeni poutem.“

„Poutem?“ opáčila ostře Arianna.

Dar zlehka pohladil Coultera po tváři a nedopověděl jí.

„Když byli ještě malí, zachránil Coulter Darovi život,“ řekl kap. „Darovi tenkrát umírala matka. A Coulter je spojil poutem, aby Dara zachránil. Jenže to udělal špatně. Jsou spojeni na celý život. Kdyby jeden zemřel, zemře ten druhý taky.“

„Kdyby byl jeden zraněn...?“ otázal se otec.

„Vysaje to tomu druhému sílu,“ odpověděl kap. „Tohle není tělesné zranění, ale něco jiného.“

„Černý král?“ zeptal se Darův otec.

„Ne,“ odpověděli Dar s Ariannou jednohlasně. Dar se na ni podíval. Vytřeštila na něj oči. Byla mu v obličeji tak podobná, její hlas měl stejnou barvu jako jeho, jen přízvuk měla jiný. A mluvila ostrovsky, svým rodným jazykem. On mluvil feysky.

„Tak co to je?“ zeptal se otec do nastalého ticha.

„Snad abychom to zjistili, ne?“ začal znovu kap.
„Řekněte mi...“

A v tu chvíli Coulter zasténal. Zvedl ruku k hlavě a pomalu si prsty prohrábl jemné plavé vlasy.

Dar pocítil takovou úlevu, až se musel odvrátit. Hrůza ho opustila. Zachvěl se. Může se sebevíc snažit uzavřít před Coulterem své srdce, stejně to nejde. Coulter měl v jeho srdci místo na celý život. Coulter ho zachránil.

Coulter obětoval Sebastiana, aby ho zachránil.

Zase se ozval ten starý známý vztek, ale Dar se tím nenechal zmást. Coulter Sebastiana neznal. Coulter měl rád jeho.

Měl rád Dara.

A Dar by na jeho místě udělal totéž.

Obrátil se.

Coulter měl oči otevřené, ale nedíval se na Dara, hleděl na Ariannu. Ten výraz v Coulterově tváři Dar znal. Takto se Coulter častokrát díval na něj. Upřímně, vřele, přátelsky – a Dar si myslel, že tak se Coulter dívá jen na něj.

A teď se tak dívá na Darovu zhýčkanou sestru.

Dar mu ani nestojí za pohled.

Coulter vztáhl ruku k její tváři. Chytila ji a stiskla. Darův otec vypadal, jako by kousl do kyselého jabka. Takže ta náklonnost je zřejmá všem a Dar není jediný, komu se to nelíbí.

Kapovi to bylo fuk. Držel Coultera za rameno. „Zůstaň v klidu,“ nařídil mu, „a řekni mi, co tě bolí.“

„Praštil jsem se do hlavy,“ odpověděl Coulter.

„To je jasné.“ Adrian klečel vedle něj. Byl chorobně bledý. Adriana si Dar dosud moc nevšímal. Byl to pro něj prostě nějaký dospělý, občas hlas moudrosti, ale zatím pro Dara nic zvláštního neznamenal.

Ale Adrian měl Coultera také rád, a to dokonce tolik, že kvůli němu opustil vlastního syna. Adrian, rovněž postava z Darova dětství, ale jen jako jakási zvláštnost, ostrovní vězeň, dědova hračka, kdosi, kdo se plíží po koutech a vypadá cize.

„Co ještě?“ dotíral kap. „Nenechám tě se pohnout, dokud mi to neřekneš všechno.“

„Je mi dobře,“ odpověděl Coulter a jako by chtěl předvést, že si z kapových slov nic nedělá, sklouzl ze schodů a posadil se. Arianna ho volnou rukou podepřela. Darův otec se ho nedotkl.

Při tom pohybu Coulter zasténal, pak pustil Ariannu a rukama si promnul obličej.

„Jsem celý potlučený,“ řekl.

„Co se stalo?“ zeptal se Adrian. Už to nemohl dál vydržet. „Co se ti stalo?“

Coulter se podíval na Dara, ale jeho výraz postrádal tu důvěrně známou vřelost. Spíš jako by se ptal. Snad si nemyslí, že ho Dar strčil? Nebo žádá o svolení promluvit o té podivné magii?

„Řekli jsme jim o té vlně,“ sdělil mu Dar.

„Tak to to bylo?“ opáčil Coulter. „Bylo to jako stěna hlasů, která mne obrala o všechna zaklínadla, na která jsem kdy jen pomyslel. Má magie je pryč.“

„Pryč?“ vyhrkl zděšeně kap.

Coulter zavrtěl hlavou. „Špatně řečeno. Řekl bych spíš vysátá. Vyčerpaná. Jako by mne něco oloupilo.“

„Diamanta,“ vydechl Adrian. Dar slyšel tu nenávist v jeho hlase. Darův otec zjevně také.

„Ona by to neudělala,“ namítl otec.

„Proč mluvíme o mé matce?“ zeptala se Arianna.

V jeskyni se rozhostilo ticho. Dar se podíval na svého otce, ale ten jen nepatrně zavrtěl hlavou.

„Protože co jsme sem přišli, je tady,“ sdělil jí Adrian.

„Oni ti to nechtějí říct, ale já ano. Já jí nevěřím. Zabila mi přítele, uvěznila mne a skoro mi zničila syna. Kdoví, co dělá teď?“

„To nebyla Diamanta,“ ozval se Coulter. „Nebylo to takové, jako když jsem se jí dotkl.“

„Má matka?“ otázala se Arianna. Podívala se na Dara, pak na otce, pohledem přelétla zmuchlané šaty, které si zjevně oblékal ve chvatu, a rozcuchané vlasy. „Proč mi o tom nikdo neřekl?“

„Je to složité,“ pravil Dar.

„Myslím, že jestli tu je má matka, tak mám právo to vědět,“ prohlásila Arianna a výhrůžně se napřímila. Měla tak úzkou tvář, ještě hubenější a ostřejší než dřív. Vypadala jako matka. On vypadal jako matka, jen rysy mu zjemnil dotyk otcovy plnosti.

„Není tu,“ řekl Coulter. Únavou sotva mluvil. „Teď tu není.“ Dar se rozhlédl po jeskyni. Matku neviděl, ale nic z toho nevyvozoval. Co přišel otec, byla s ním, a tak se teď Dar s její nepřítomností smířil. Přestože to bylo divné, když byla vlastně celou dobu s otcem.

Bylo to opravdu divné. „Jak to víš?“ zeptal se Coultera.

„Necítím ji,“ odpověděl Coulter. „Předtím jsem ji cítil.“

„Co myslíš tím, žeš ji cítil?“ otázala se Arianna.

„Ona je pryč?“ Dar se podíval na svého otce. Nicholas byl sklíčený. Tak to je to, co se na něm

změnilo. Kromě toho nepořádného oblečení. Vypadal, jako by právě přišel o to nejcennější, co má.

„Ano,“ odvětil otec. „Zamihotala se a rozplynula se jako plamen svíce ve větru. A pak jsem uslyšel spadnout Coultera.“

„Má matka není mrtvá?“ zjišťovala si Arianna.

„Je mrtvá,“ ujistila ji Chráněnka. „Jen se vrátila.“

„Mrtví se nevracejí!“ Arianna zvýšila hlas. Schylovalo se k tomu, že začne vřískat. „Mrtví se neobjevují znovu!“

„Nazývá se to Mystérium.“ Dar šel k ní. Poprvé se cítil provinile. Matka se zjevila jemu a otci, ale Arianně ne. Věděl, jaké to je, být odstrčený, opuštěný. Mít pocit, že není milovaný. A viděl na ní, že tomu nevěří, viděl, jak to s ní otrásl a jak ji to bolí.

Sklonil se k ní. Hleděla na jeho ruce. „To je nějaká feyská záležitost?“ zeptala se. Hlas se jí třásl.

Přikývl.

„Proč ji nevidím já?“

„Protože,“ vysvětloval jí konejšivě Dar, „se může zjevit jen třem lidem.“

„Tobě, mně a tátovi,“ prohlásila Arianna.

Dar zavrtěl hlavou. „Feyská magie není tak prostá.“ Ještě nikdy mu jí nebylo líto. Taky ji ještě nezažil tak zranitelnou. I když tu ležela v bezvědomí a Coulter ji zachránil, připadala Darovi silná.

Ted' ne.

„Tak mi to vysvětli,“ naléhala. Nedívala se na otce. Dívala se na Dara.

Zhluboka se nadechl. „Může se zjevit člověku, jehož nejvíce milovala,“ řekl. „To je...“ podíval se na otce. Nevěděl, jak mu říkat. Dar měl otce, nevlastního otce, Větra, kterému říkal tati, a ten je teď mrtvý. Dar ani neměl možnost ho oplakat. Říkat tomuto muži »tati« nešlo. Ale říkat mu Nicholasi se také nehodilo.

„Táta, že?“ odfrkla si Arianna. Hlas se jí nechvěl, ale v očích měla slzy. „Koho dál?“

„Člověka, kterého nejvíc nenávidí. To byl ten muž venku, místo něhož zemřela šamanka.“

„Má matka zabila šamanku?“

„A pak,“ pokračoval Dar, neboť se nechtěl zaplést do dalšího složitého vysvětlování, „si může vybrat ještě jednoho. Vybrala si mne.“

„Tebe?“ Arianně se třásl ret. „Tebe? Proč tebe?“

Slyšel i to, co neřekla, jako by to na něj křičela. *Proč ne mne? Copak mne nemiluje?* A věděl, že jestli teď odpoví špatně, navždy si ji znepřátelí.

„Protože,“ odpověděl, „si myslím, že se rozhodovala v okamžiku své smrti.“ Při řeči si narychlo vymýšlel, co řekne dál. „A podle mne si myslela, že ty zemřeš s ní. A v tu chvíli zjistila, že jsem naživu.“

Arianna chvíli na Dara třeštila oči, obrovské oči v hubeném obličejí. Pak se podívala na otce. Byl sklíčený, jako by ho hluboce rmoutilo, že znovu ztratil svou ženu a že se jeho dcera tak zlobí. Coulter se opíral o Adriana a do tváří se mu pomalu vracela barva. Adrian sledoval tu výměnu názorů a na obličejí, obvykle tak bodrém a mírném, mu naskočily hluboké vrásky. Kap si založil ruce na hrudi a potřásl hlavou, jako by tomu nemohl uvěřit. Chráněnka je pozorovala, ale nůž měla pohotově, jako by čekala, že se na vrcholku schodiště něco objeví a zabije je to.

Pak se Arianna podívala zpátky na Dara. *Je to pravda?*

Nebyl si jist, jestli ji slyšel doopravdy nebo jenom v duchu. Ale věděl, že přesně to si myslí.

Přikývl, i když lhal. Matka mu říkala, že si vybrala jeho, protože Arianna má Nicholase. Ale to Arianna vědět nemusí. V tuto chvíli by pro ni byla pravda příliš krutá.

A jeho by to zničilo.

Pak ho jeho sestra, jeho zlostná, hrdá sestra, vzala za ruku. Přeskočila mezi nimi jiskra náklonnosti. Jako by se dotkl své druhé poloviny, jako by na tento okamžik čekal celý život. Její štíhlé prsty se pevně sevřely kolem jeho a vzápětí na něj vytřeštila oči. I ona to cítila.

V první chvíli si myslel, že se odtáhne. Pak si uvědomil, že čeká něco od něj, že čeká, co udělá on. Přitáhl si ji k sobě a objal ji. Byla hubená, hubenější, než si myslel. Cítil každé jedno žebro, každíčkou kost. Potřebuje jídlo, odpočinek a lásku.

Na to otec sám nestačí.

Dar nevěděl, kde se v něm ty myšlenky berou, ale věděl, že je to pravda. Vnímá ho Arianna stejně? Nehýbala se, hlavu si opřela o jeho rameno. Musela se trochu sklonit, byla stejně vysoká jako on.

Chráněnka zlobně přivřela oči a Coulter se zamračil. Darův otec, Nicholas, vypadal pořád stejně sklíčeně.

„To je všechno moc hezké a tklivé,“ podotkl kap, „ale ten nejmocnější člen naší skupinky byl právě ochromen a vy si tady klidně řešíte rodinné záležitosti.“

Arianna se vymanila z Darovy náruče a zůstala se sklopenou hlavou stát. Jednou rukou si kradmo otřela oči – nebýt Dar tak blízko, ani by si toho nevšiml.

„Odpusť,“ zašeptala. „Odpusť.“

Znělo to kajícně. Dar ani netušil, že je něčeho takového schopná, i když mu Sebastian přísahal, že je citlivá.

Třeba viděl je to, co chtěl vidět.

„Stejně si myslím, že za to může Diamanta,“ prohlásil Adrian.

„U všech Mocností, umlčte už někdo toho blbce,“ ozvalo se zpoza Dara. Dar i otec se otočili. Na schodech seděla matka. Pořád na sobě měla koženou vestu a kalhoty a vlasy měla spletené do copu. Ale vypadala

nějak starší, na obličejích měla vrásky a vlasy jí hyzdil stříbrný pramen.

Dar sraštil čelo. On vidí skrz ni...

„Matko?“ vyhrkl přesně ve stejný okamžik, kdy jeho otec zvolal: „Diamanto?“

„Kde?“ vyhrkla Arianna.

„Ach, dítě,“ vydechla Darova matka, s pohledem upřeným na Ariannu. „Je mi to tak líto.“

„Ona tě neslyší,“ připomněl jí Dar.

Matka se usmála. „Já vím,“ odvětila.

„Ona co?“ otázala se Arianna.

„Ale ne,“ vysvětloval jí Dar. „Mluvil jsem s naší matkou. Omlouvala se ti.“

„Co se stalo, Diamanto?“ zeptal se jí otec a vyběhl k ní. Chtěl se jí dotknout, ale ruka mu prošla skrz. Vyjeveně se na to zadíval.

„Řekněte tamtomu blbci, ať mne přestane obviňovat a raději to připočte na vrub svému synovi,“ prohlásila Darova matka.

„Lukovi?“ ujasňoval si Dar a zamračil se. Viděl Luka v té vizi, krátce, jak prchá od hořící stodoly.

„Co mu provedla tentokrát?“ zavrčel Adrian. Už už by se dal do pohybu, ale Coulter po něm chňapl a zadržel ho. Bylo vidět, že ho každý pohyb bolí.

„Nic mu neudělala,“ řekl Darův otec, aniž se na Adriana podíval. „Není taková, jak si myslíš.“

„To samé bych mohl říct já tobě,“ odsekl Adrian.

Darova matka si zlostně odfrkla. Upřela pohled na Adriana. „Ten chlap nemá nejmenší pochopení pro válku. Vždyť já jsem mu vlastně prokázala laskavost. Normálně by byli všichni tři zabiti, pomalu a postupně.“

Otec se přiblížil až těsně k ní, ale tentokrát se jí nedotýkal. Už neměl ten sklíčený výraz a hleděl na ni s takovou něhou, jakou Dar ještě nepoznal. Arianna si toho zjevně všimla taky.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Je můj syn v pořádku?“ ozval se zároveň s ní Adrian.

„Ano,“ odpověděla Darova matka. Darův otec neřekl nic. Dar si tiše povzdechl a rozhodl se, že bude dělat své matce tlumočnicka.

„Je v pořádku,“ pravil.

Adrian se sklesle opřel o Coultera. „Jak ho z toho může obviňovat?“

„Spálil magické vaky,“ sdělila mu Darova matka. Dar tlumočil, rozhodnut nevyšvětlovat, co tím matka myslí, protože Adrian žil u Feyů pět let. „Našel stodolu plnou vaků a zapálil ji. To vyvolalo výbuch, který rozvlnil magii po celém ostrově. Veškerou magii. Cenzoři a čarodějové jsou takovými věcmi vždycky postiženi nejhůř.“ Kývla směrem k Coulterovi. „Má štěstí, že je tady, kdyby byl u té stodoly, byl by teď mrtvý.“

Když Dar opakoval poslední slova, zvedl Coulter ruku k hlavě. „Takže tady to bylo méně silné?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla.

„Ale to je vítězství, ne?“ otázal se Adrian. „Poškodil Feye?“

Darova matka přikývla. „V mnoha ohledech,“ odvětila. „Na některé ještě nepřišli.“

„A zůstal naživu?“

„Ano,“ odpověděla matka.

Arianna to sledovala, otáčela hlavu sem a tam, z Dara na ostatní řečníky. Nakonec, když na okamžik všichni zmlkli, se tiše zeptala: „Můžu ji vidět?“

„Ne, dítě,“ odpověděla matka.

Darovi se nechtělo jí to říkat, nechtěl zlomit to křehké příměří, které mezi nimi vzniklo.

Ale ani nic říkat nemusel. Arianně se třásl ret, až se jí hýbalo znaménko na bradě, znaménko, které ji označovalo jako dlaka a odlišovalo od Dara.

„Nemůže znovu vyjednávat s Mocnostmi?“ zeptala se Arianna. „Nemůže to změnit? Ten, koho nenávidí, už není, ne?“

„Dosud žije,“ odpověděla Darova matka. Řekla to tak vztekle, až se Dar zachvěl. Otec se zamračil a na jeho tváři Dar uviděl stejnou nenávist vůči muži, kterého všichni nazývali padesátým prvním rocanem.

„Co je?“ vyjela na něj Arianna a Dar si uvědomil, že zapomněl překládat. Hned to napravil.

„Ale jestli je jako Coulter,“ ozval se Darův otec, „tak...“

„Tak ho to taky vysálo. A stejně tak Rugadova oblíbeného čaroděje. To je ten přínos,“ řekla Darova matka. Dar chvíli o jejích slovech přemýšlel, a pak to po ní zopakoval.

„Jak to všechno ví?“ zašeptala Arianna.

„Mystéria a Mocnosti nám přinášejí vize,“ vysvětlil jí Dar.

Arianna pootevřela ústa, a pak je zase zavřela, jako by se nic nedělo. Zdálo se, že z feyského učení nezná nic. Ne že by Dar něco podstatného o Mystériích věděl, ale přece jen toho znal víc než ona.

Mnohem víc.

„A co se to stalo s tebou?“ zeptal se jí tiše Darův otec. Ta otázka byla určena jen Darově matce, ale stejně to všichni slyšeli. Coulter se vsedě narovnal, jako by sám čekal na odpověď.

Matka vzala otcovu tvář do dlaní. Bylo to láskyplné gesto a Dar si v prvním okamžiku myslel, že ho políbí. Pak si uvědomil, že vidí skrz ni a že i když se pokusila jeho otce dotknout, očividně to nešlo.

„To se těžko vysvětluje,“ odpověděla. „Ale když o magii přemýšlíš jako o vzduchu, který všechno obklopuje a všechno prostupuje...“

„Pak také může všechno opustit,“ pochopil Darův otec. „A to je to, co se stalo Coulterovi.“

„A tak to také zůstane, dokud se znovu nenadechne,“ pravila Darova matka. „Ale potřebuje mít co dýchat. Právě teď je magie na ostrově, ten vzduch, rozvířen vichřicí. Vichřice některé věci zničila a na jiné má účinek jen dočasný.“

„Takže je to dočasné?“ zeptal se Darův otec.

„Pro nás všechny ano,“ odpověděla. „Svým způsobem. Některé dopady mohou být trvalé.“

„Jaké?“ zeptal se.

„Rugadův lid není zvyklý prohrávat,“ odpověděla. „Ani trochu. To je pro vás výhoda.“

„A také máme výhodu, že máme tebe,“ podotkl otec.

Matka se usmála. „A já dělám, co mohu.“

„To jo,“ souhlasil otec.

„Ta by nás klidně, zničehonic nechala na holičkách,“ podotkl Adrian. „Nechápu, jak jí můžeš věřit.“

Dar nahlas opakoval matčina slova. Teď mlčky čekal. Adrian se celý klepal. Coulter ho držel za rameno, aby zůstal na místě.

„Po pět let jsem s ní byl ženat,“ prohlásil Darův otec. „Za tu dobu se naučíš věřit. Zjistíš, čeho je ten druhý schopen. Diamanta mi nikdy nelhala. Náš sňatek přičlenil Modrý ostrov k Feyské říši. Tomu jsme se nemohli vyhnout. Ale chtěli jsme si uchovat svrchovanost. Nechtěli jsme se nechat obsadit. Vražda mého otce – a vražda Diamanty – to všechno zhatila. Mrzí mne, co udělala tobě a tvé rodině, ale to byly jiné časy, to bylo předtím, než se se mnou spojila. Rozhodla se vrátit ke mně a k mé rodině. Je ochotná za nás bojovat s Černým králem. To bys měl mít na paměti.“

Adrian zavrtěl hlavou. „A ty bys měl mít na paměti, jak je chytrá a lstivá. Slíbila mému synovi svobodu. A místo toho ho očarovala. Málem zabil padesátého prvního rocana.“

„To už byla mrtvá. To nařídil někdo jiný,“ namítl Darův otec.

Dar pozorně poslouchal. O tom všem nic nevěděl. A Arianna očividně také ne, protože zírala na otce, jako by ho v životě neviděla.

„Bylo by lepší, kdyby Matthias tenkrát zemřel,“ řekla Darova matka. Tuto větu Dar neopakoval.

„Nemůžeš ji omlouvat,“ prohlásil Adrian.

„Neomlouvám ji,“ bránil se Darův otec. „Ale pořád je to moje žena. A vrátila se k nám, aby nám pomohla, skrz feyskou magii, či moc této jeskyně či skrz obé, v tom nemám úplně jasno. Ale my její pomoc potřebujeme. Zoufale ji potřebujeme. A já si nepřeji, abys ji pořád napadal a haněl všechno, co udělá.“

„Takže buď já, nebo ona?“ opáčil Adrian.

Dar na něj vytřeštil oči. Kam se jen poděla Adrianova úcta? Ještě před pár hodinami byl pyšný, že je vůbec v blízkosti krále. Že by se jeho úcta vypařila při představě, že se Diamanta pokusila zabít Coultera?

„Jestli to doženeš tak daleko...“ odpověděl Darův otec. „Ale upřímně řečeno, já ji potřebuji – my všichni ji potřebujeme – více než tebe.“

„Adriane,“ zaprosil Coulter. Sotva ho bylo slyšet, jak byl zesláblý. „Prosím. Nech to být.“

Adrian zavrtěl hlavou. „Pět let věznění. Za celou dobu jsem neviděl slunce. Necítil jsem vánek na tváři. Žil jsem jako vyvrhel a po celou dobu jsem to dělal proto, že jsem jí věřil, a ona mi lhala.“

„Ale kdybys tam nebyl, nebyl bys teď tady,“ namítl Coulter.

Adrian na něj zíral, jako by ho to v životě nenapadlo, pak zavřel oči a sklopil hlavu. Byl to tichý souhlas a všichni to pochopili.

Darův otec si tiše povzdechl a obrátil se zpátky ke své ženě. Arianna dosud pozorovala Adriana, jako by řekl něco, co zvrátilo její představy. Co o své matce celý život slýchala? Jak tu ženu vlastně znala? Jen z otcova vyprávění, nic víc nevěděla. A Dar slýchal o své matce vyprávět od všech Feyů. Ten slyšel všechno, jen ne to, že se milovali.

Jak zvláštní a jedinečné to musí být, potkat se uprostřed války. To, co Dar – a Feyové, kteří ho vychovali – považovali za sňatek z rozumu, byla ve skutečnosti láska dvou sobě rovných.

A z toho sňatku vznikli oni dva, dvě jediné naděje na mír.

Dar a Arianna.

Zauvažoval, jestli si to Arianna uvědomila či jestli vždycky věděla, jak je vlastně důležitá.

Žádný div, že Darův otec tak úporně bojuje s Černým králem. On se snaží zachránit nejen svou zem a své děti, ale i sen, který snil společně s dávno mrtvou ženou.

„Takže ta změna,“ pravil Darův otec, tentokrát tiše, jen Darově matce, „ta změna ve vzduchu, v magii, postihla i tebe?“

Znělo to tak smutně, že Dara maně napadlo, co se asi dělo za tou kašnou. V jeskyni je Diamanta přítomná jako živoucí bytost v těle. Cožpak snad...?

Zahnal ty myšlenky, nehodlal to domýšlet.

„Ano,“ pravila Darova matka.

Arianna šťouchla do Dara. Začervenal se. Dočista zapomněl, že tlumočí, a přikývl.

„Ale mně to neublížilo,“ řekla Darova matka. „Já nejsem z tohoto světa. Jen to poškodilo mou schopnost zjevovat se.“

Darův otec přikývl, jako by mu to vysvětlení stačilo. Dar by rád slyšel víc, ale vyčká na vhodnější okamžik.

„Říkala jsi,“ pravil, rozpačitý, že je přerušuje, když se vlastně rozhodl jen tlumočit, „že ta – vichřice – nám vlastně pomohla.“

Obrátila se k němu. Na tváři jí zazářila pýcha. Její výraz ho zahřál u srdce a cítil, že mu rudnou tváře.

„Ano,“ odpověděla. „Ano. V mnoha ohledech. O jednom jsem se již zmínila A další je, že veškerá magie bude na krátkou dobu oslabena. Na jak krátkou, to nevím. Ale něco z toho vytěžit můžeme.“

„A ještě něco?“ zeptal se Darův otec, když to Dar tlumočil.

„Určitě ano,“ odpověděla matka. „Jen jsme na to ještě nepřišli.“

Dar se snažil tlumočit a poslouchat zároveň.

„A jestli na to přijdeme my,“ ozvala se Arianna, „nepřijde na to i Černý král?“

Matka se zahleděla na svou dceru. Dar viděl ten stesk na její tváři. Pak se podívala na Nicholase a smutně se usmála. Dar viděl ta ztracená léta, ztracenou lásku, to všechno, co zavinil jeho děd.

Jeho děd a padesátý první rocan. Muž, který mu zabil matku. „Přijít na to může,“ souhlasila matka nakonec. „Ale on jedná na základě jiných pohnutek. Ví, jak to poškodilo Feye. Tvůj syn...“ – a přitom se podívala na Adriana; Dar také – „Feye poškodil. Ty vaky jsou nezbytné pro všechny druhy magie.“

„Určitě jsou ještě další sklady s vaky,“ ozval se kap.

Darova matka přikývla. „Ale vaky se umisťují na vojensky významných místech a obvykle se skladují ve velkém. Ta stodola musela představovat značnou část

práce, kterou od příchodu Rugadova vojska Feyové tvého druhu vykonali.“

Když Dar vyslovil »Feyové tvého druhu«, kap sebou ublíženě trhl a podíval se na Dara, jako by Dar na jejích slovech něco změnil. Dar jen pokrčil rameny, že nezodpovídá za to, co říká.

„Takže,“ zasípal vyčerpaný Coulter, „Luke zničil hromadu zbraní.“

„Víceméně,“ souhlasila Darova matka. „Spíš více, řekla bych.“

„Doufám, že se zpráva o tom rozšířila,“ ozval se otec. „Doufám, že toho využijí i další skupiny.“

„O to se právě teď starat nebudeme,“ prohlásila matka. „Musíme se rozhodnout, co uděláme dál my. A řekla bych, že nemáme moc času, protože Rugad ví, že naše děti jsou tu.“

„On si pro nás přijde?“ zeptala se Arianna. Očividně si z rozhovorů, které vedli včera, když se probrala k vědomí, moc nepamatovala.

„Ano,“ odpověděla matka. „Přijde sem, ať v té či oné podobě. A najde tu hned tři skvosty: tebe, tvého bratra a toto místo.“

„Co do počtu náš převyšuje,“ poznamenal Adrian.

„To je jasné,“ souhlasila matka. „Ale tvůj syn už předvedl, co dokážou čtyři muži a trocha odhodlání.“

„Feyskou říši ještě nikdo nikdy nepokořil,“ pravil rudokap.

„Já neříkám, že by ji někdo měl pokořit,“ odpověděla Darova matka. A pak se usmála. Úsměv jí prozářil celou tvář. Dar si dosud neuvědomil, jak je krásná.

„Říši potřebujeme,“ pokračovala. „Ty děti ji potřebují.“

Na chvíličku se odmlčela, aby všichni zpozorněli, byť ji slyšel jen Dar a jeho otec.

„Když porazíme Rugada,“ řekla a její oči se střetly s Darovými, „pak po něm nastoupíš ty a tvá sestra.“

Darovi se sevřely útroby. Nechtěl velet Feyské říši. Nebyl k tomu vychován.

Není dostatečně krutý.

Podíval se na Ariannu. Zesinala.

Ale ta má krutosti vrchovatě. Ta je mimořádně krutá.

Možná až příliš.

„Jak?“ zeptal se Dar. „Tví bratři přece ještě žijí.“

„Most?“ opáčila Diamanta. „Ten je z nich nejlepší, a stejně nestojí za nic. Kdyby měl nastoupil on, měl by ho tu Rugad s sebou. Ne. Rugad si přišel pro tebe a Ariannu a dal to svým vojákům jasně najevo. Všichni Feyové vědí, že po něm nastoupí na Černý trůn mé děti. My musíme jen dosáhnout toho, aby se to stalo dřív, než chce on.“

„Ale já o Feyské říši nic nevím,“ namítla Arianna.

„A já jsem nebyl vychován pro vládnutí,“ odtušil Dar.

Matka pokrčila rameny. „Já ano,“ odpověděla a rozplynula se.

Probudily ho hlasy.

Boteen sebou trhl. Ke svému zděšení zjistil, že na spálené trávě mezi balvany usnul. Cítil ještě zbytky použité magie a vztek, moc a strach, které ji provázely.

Dva čarodějové, jeden z nich někde poblíž, a on si klidně usne.

Nebylo mu o nic lépe.

Zvedl ruku a lehce si přejel po hlavě. Ten nechutný písař a racčí jezdce, jejichž jména neustále zapomínal, už vylezli nahoru. Písař byl starší, neustále na něco žehral a během noci se ukázalo, že vůbec nic nevydrží.

A ty hlasy, které Boteena probudily, to se právě písař svěchoval racčí jezdce s nadějí, že už to nemají daleko.

Racčí jezdce neopověděla.

„Poslouchám vás už hodinu,“ zalhal Boteen. Ted' už měl trochu silnější hlas, než když ho našel Třím.

Třím. Připadalo mu, že je pryč nějak dlouho. Nebyla to chyba, poslat ho nahoru samotného?

Písař vstoupil mezi balvany. V ruce třímал světelný klacek. Světlo ozařovalo jeho asketickou tvář. Vypadalo to, že je k smrti vyčerpaný, pohyboval se, jako by ho bolel každický sval, každická kost.

Racčí jezdce kráčela za ním. Byla nahá a držela se za břicho. Po zádech se jí vinuly bílé peříčkovité vlasy. Zdálo se, že jí je stejně zle jako Boteenovi.

„Co se ti stalo?“ zeptala se. Měla drsný hlas, skřípavý jako racčí křik.

„Řekl bych, že to samé co tobě,“ odpověděl Boteen. „Zažili jsme magickou událost.“

„Myslíš tu vlnu?“ zeptala se.

„Vlnu, vítr, jakkoli to chceš nazývat.“ Opřel se o balvan. Většina jeho magie byla ještě pryč. Něco málo

však cítil, třepetavé jiskřičky v samotné podstatě bytí. A taky cítil, že kdyby to použil, vyčerpá by se na dno. „Řekni mi, vrátila ses do feyské podoby bezděčně nebo z vlastního rozhodnutí?“

Usmála se. Uvědomil si, že jí vidí do obličeje, i když nedrží světlený klacek. Začínalo svítat.

„No, řekla bych, že jsem se rozhodla jít raději po svých, než abych naletěla do srázu.“

„Několikrát málem naletěla do mě,“ ozval se písař. „Osmkrát, abych byl přesný. A osmkrát mě minula, ale opravdu to vypadalo, že se na mne vrhá. Poprvé jsem sklonil hlavu...“

„Chápu,“ přerušil ho suše Boteen. Kdyby písaře nechal, mluvil by donekonečna. Popisoval by to do nejmenších podrobností. „Předpokládám, že ty jsi necítil nic.“

„V jednom okamžiku,“ odpověděl písař, „jsem měl v hlavě dočista prázdno. Ani slůvko. Bylo to strašné.“

„Chápu,“ odtušil Boteen.

„Ale trvalo to jen krátce,“ dodala racčí jezdčyně. Pak se otrásla. „Nemůžu se dostat do své druhé podoby. A všechno mne bolí. Co to bylo?“

„Bylo to strašlivé,“ pravil Boteen. Nechtělo se mu přiznat, že je skoro k ničemu.

„Ty si nemyslíš, že by to mělo něco společného s tím místem, kam jdeme, že?“ otázala se racčí jezdčyně.

„Ne,“ odvětil Boteen. „Přišlo to z vnitrozemí.“

„Ty si myslíš, že bychom i přesto měli jít dál?“ zeptal se písař. „Já bych si myslel, že to bylo tohle.“ Rozhlédl se kolem a znechuceně svažtil hubený obličej. „Tady se něco stalo, ne? Ještě tu cítím kouř.“

„Vy zůstanete tady,“ sdělil jim Boteen. Nehodlal písaři odpovídat. Ten chlap byl čím dál užvaněnější. Jako by teprve dnes dostal hlas – celý den se neustále

vyptával a jen tím zdržoval a zdržoval. „Třím šel napřed. Šel se podívat, jak je ta stezka příkrá.“

Racčí jezdce se posadila. Vypadl jí malý, peříčkovitý pramínek vlasů a odlétl s větrem. Povzdechla si a schoulila se. Měla světlý peříčkovitý porost po celém těle a vypadala tak světleji než běžný Fey. Prsty měla zahnuté jako dravčí spáry, nohy delší než Boteen a dole šupinaté.

„On si myslí, že půjde nahoru jako kůň?“ zeptala se. „Po tom všem?“

„Zdá se, že ho to nepostihlo tolik jako tebe,“ odpověděl Boteen.

„A tebe, že?“ podotkla racčí jezdce.

Zauvažoval, jestli je magie racčí jezdce mocnější než magie koňského jezdce. Nesmysl. Je to stejný druh a kůň je větší. Třeba je Třím prostě víc zocelený bitvami, zvyklý na změny a strasti.

„To je tvé první tažení?“ zeptal se jí.

„Páté,“ odpověděla. „Ale moc bojů jsem nezažila.“

Takže to bylo přesně tak, jak předpokládal. Nikdy ji nic nepostihlo, nenaučila se potýkat se s nečekanými překážkami a překonávat zranění a veškeré strasti, které se mohou najednou vynořit.

Jistěže, jako racčí jezdce k tomu měla jen málo příležitostí. Na rozdíl od koňských jezdců, kteří se často pohybují uprostřed bitevní vřavy, létají racčí jezdci nahoře. Mohou se lecčemu vyhnout, od šípů po meče, protože prostě zůstávají nad bitevní vřavou.

„Já nezažil žádný,“ sdělil jim písař to, co bylo očividné.

Boteen ho zpražil nasupeným pohledem. Za sebou slyšel, jak se někdo škrábe po svahu, ale neotočil se. Vnímal ho jako někoho dobře známého, jen s jistotou nevěděl, je-li to Třím. Vcelku to bylo jedno. V tuhle chvíli by stejně nebyl schopen obrany, leda tak slovní.

Škrábání se blížilo, a pak se před ním vynořil Třím. Byl stále ještě ve své feyské podobě. Když uviděl druhé dva, kývl jim na pozdrav.

„Je to tak, jak jsi říkal, Boteene,“ sdělil mu. „Jen ty meče jsou mnohem větší, než jsem čekal. Zabodnout je tam, to chtělo neuvěřitelnou sílu.“

„Nebo neuvěřitelnou magii,“ odtušil Boteen.

Třím se usmál.

„Stezka je příkrá,“ pokračoval, „ale ne zas tak moc, abych to nezvládl. A na konci jsou nějaké prastaré schody. Tam je to nejhorší. Pod váhou nás dvou by mohly prasknout.“

„Jsou dřevěné?“ vyzvídala racčí jezdka.

„Jsou to velmi tenké kamenné desky, které věkem ještě zchátraly,“ odpověděl Třím. Byl pěkně uštváný. „Já nejsem úplně při síle. Budeme muset jít pomalu, ale jestli chceš, ponesu tě. Měl by to vidět kromě mne ještě někdo jiný.“

Normálně by se Boteen nenechal nosit po horách koňským jezdce, ale teď neměl na vybranou. Neměl ani tušení, jak dlouho mu bude trvat, než se vzpamatuje.

„Viděl jsi tam někoho?“

„Tak blízko jsem nešel,“ odpověděl Třím. „Ale zvenčí to nikdo nehlídá. Rozhlížel jsem se taky po něčem méně zřetelném, jako jsou třeba bludičky nebo stínozemí, ale nic jsem neviděl.“

„Myslíš, že se dostaneme nahoru a zase zpátky, aniž by nás někdo viděl?“

Třím se na něj zadumaně podíval. „Já nevím, jestli tam vůbec je někdo, kdo by nás mohl vidět. Jestli ano, tak v jeskyni, a to by musel vyjít. Myslím, že budeme mít čas zmizet.“

Pokud ovšem jeden z těch ostrovních čarodějů nemá ještě magii a není tam nahoře. Těžko však odhadnout,

jestli je Boteen bezpečnější tady, mezi doutnajícími důkazy čarodějského boje.

Příkývl. „Zkusíme to,“ prohlásil. „Pomozte mi nahoru.“

Písař s racčí jezdkyňi k němu přistoupili. Písař měl ruce kostnaté, tenké a slabé. Racčí jezdkyňě měla prsty ostré jako drápy a chladné. Ale opřít se o ně Boteen může.

Třím trochu poodstoupil, zaťal pěsti a zavřel oči. Z břicha se vynořila koňská hlava – mnohem pomaleji než obvykle, skoro jako by se jí nechtělo. V první chvíli si Boteen myslel, že se vstřebá Třímovi zpátky do břicha, ale nestalo se tak. Vyrostla, trup se prodloužil, nohy se změnilly na zadní koňské, objevily se přední nohy. Kůň vyrostl do řádných rozměrů, potřásl hlavou a zaržál. Třím – jeho trup, paže a hlava – byl proti koňskému hřbetu najednou nějak malý. Vypadal jako jezdec, jen nohy mu chyběly.

Bylo to pro něj namáhavé, celý z té proměny zesinal. Měl příliš málo magie. Ale měl jí více než Boteen a stačilo to.

„Nemám na hřbetě moc místa,“ podotkl, „a budeš se muset nějak držet.“

„Už jsem to zažil,“ odpověděl Boteen. Jenže to bylo hodně dávno.

Písař s racčí jezdkyňi ho dovedli k Třímovi. Černá koňská srst se leskla, jako by ji právě někdo vyhřebelcoval. Třím ze sebe udělal velkého koně. Boteen mu skoro neviděl přes hřbet.

Ani nevěděl, jestli bude mít sílu na něj vylézt. Písař s racčí jezdkyňi mu moc nepomohou. Ptačí jezdci nemají v rukou sílu a písař, ten byl k ničemu ve všech směrech.

Třím se sklonil a chytil Boteena za zápěstí. Racčí jezdkyňi se ani nemuselo říkat, rovnou mu udělala

z rukou třmen. Boteen si do jejích dlaní postavil nohu, i skrz boty ucítil ostré, drápovité nehty, a nechal se Třímem vytáhnout na hřbet.

Většinu místa zabral Třím. Ale vzhledem k tomu, že trup končil v koňském hřbetě, měl Boteen alespoň místo pro nohy. Musel se opřít o Třímův trup.

„Chyť se mne rukama,“ řekl mu Třím. „Je to dost strmé.“

Boteen udělal, co mu bylo řečeno. Už zapomněl, jaké to je, sedět na někom, koho si váží, a jet na něm, jako by to byla němá tvář. Třím pohodil koňskou hlavou, jako by si chtěl dodat hrdosti, a otočil se ke stezce.

Boteen se podíval na písaře a racčí jezdkyňi. „Zůstanete tady, dokud pro vás nepřijdu,“ nařídil jim.

Písař přikývl. Racčí jezdkyňě si založila ruce na hrudi. Věděl, že tu zůstane tak dlouho, dokud to bude považovat za nutné. Pak se vydá za nimi. Zpočátku, tehdy, když kočár zastavil, ho dráždila, ale teď si jí začínal vážit.

„Drž se,“ řekl mu Třím a vydal se po stezce nahoru. Od začátku strmě stoupala. Boteen začal sjíždět dozadu.

Pořádně se chytil Tříma kolem pasu, zavřel oči a v duchu si přál mít sílu vylézt tam po svých. Vydává se na nebezpečné místo a je zcela bezmocný. Utěšoval se jen tím, že to, co ho zasáhlo, byla vlna, takže všichni, kdo v této oblasti používají magii – včetně jiných čarodějů – dopadli stejně. Doufal, že ano. Vsadil na to, že ostrovní magie se chová navlas stejně jako feyská.

Ale jako soudný člověk věděl, že ta úvaha nemá rozumné opodstatnění. Jenže on potřebuje zjistit, čemu Feyové čelí. Ostatně Třím na nic nenarazil a kdyby chtěli ostrované útočit, napadli by Tříma, když byl sám.

Možná, že než se dostanou k jeskyni, bude mu lépe. A on se tam potřebuje jen podívat. Ověřit si to. A pak,

až přijde Rugad, předvede mu Boteen úlovek nad
úlovky:
Místo Moci.

Licia seděla na skalním hřebeni. Do hor pronikalo první světlo. Svítalo a stejně jako včera oblohu zbarvily rudé červánky. Nelíbila se jí ani obloha, ani ty hory, zvané Krvavé útesy, ani rudá barva skal a řeky vinoucí se údolím. Ta samá řeka byla v Jahnu hnědá, kalná, hluboká a líná. Tady byla rudá, mělká a divoká jako feyské oslavy vítězství.

Nenáviděla tuto zemi.

Procestovala celý Galinas, pod Rugadovým velením dobývala poslední část této pevniny, bojovala ve větru, prachu a horku, a stejně nepotkala místo, které by nenáviděla tak jako toto. Byl to podvědomý pocit, stejný jako když narazila na cenzory nebo čaroděje. Nenávist spojená s pohrdáním.

Což jí oplácejí stejnou mincí. Je velitelkou pěchoty, ženou s malou magií, dostačující právě tak na pěchotu, a do magie, která by jí určila jinou dráhu, už nedospěje. Až na mizivé vizionářství a ještě menší kouzelnictví jiné schopnosti nemá.

Až na schopnosti zkušeného veterána tolika válečných tažení, že se jí na to ani nechtělo vzpomínat. Rugad jí svěřil velení s vědomím, že tady může dojít k boji, a ona to přijala s povděkem.

Nečinnost ji netěšila. Kdyby Rugad svolil, byla by už v té první armádě, té, která selhala. Teď jí bylo jasné, proč ji nepustil. On chtěl, aby jeho syn Rugar prohrál. Chtěl, aby tu zemřel, aby se Černý trůn uvolnil pro Rugadovu vnučku Diamantu.

Rozhodně nečekal, že tu zemře i Diamanta.

Licia také ne. To ona dala Diamantě základy vojenského výcviku. Diamanta se vojenským duchem mohla klidně srovnávat se svým dědem – byla chytrá, lstivá, rychlá a sebejistá. Stačilo časem nabýt zkušeností

a z Diamanty by se stal jeden z největších feyských vojevůdců.

A místo toho tu zemřela při porodu, anebo se to alespoň říkalo. Licia měla pocit, že za tou smrtí je něco víc, než se říká.

A že to nějak souvisí s tímto místem, s tímto ostrovem. Byla by ráda, kdyby už ho Feyové dobyli a ona mohla plout s Rugadem na Leut.

Ale dnešního rána měla jiné starosti.

Přimhouřila oči a pozorně si prohlížela údolí. Rugad jí kladl na srdce, ať všechno pozorným okem prozkoumá a obezřetně to zhodnotí.

At' to vypadá sebevíc jednoduše, řekl, je to pravděpodobně mnohem složitější než to nejtěžší tažení, v němž jsi zatím bojovala.

To, co se rozkládalo pod ní, nevypadalo nijak náročně. Vypadalo to na prostý vojenský zásah, zejména když vzala v úvahu úroveň boje, který zažila v Kennilandských bažinách. Tu a tam místní bojovali – a někteří velmi zuřivě – ale jiní odhazovali zbraně a slibovali věrnost komukoli, kdo svrhne z trůnu Nicholasovu rodinu.

Pod sebou viděla malé kamenné město, spíš vesnici. Domy byly z šedého kamene, i když okolní hory byly rudé. Ty hory byly vyšší než jakékoli, které kdy viděla či o kterých kdy slyšela, vyjma Eccrasianských hor, místa původu Feyů, a to ji rovněž přimělo k zamyšlení.

Ti ostrované mají moc, jakou jiné země, kde bojovala, neměly.

To mělo velký význam, stejně jako ty podivné hory a pocit, který zaznamenala krátce předtím, než obloha začala blednout. Jako by ji provál nějaký zlý, byť slabý vítr, který v sobě nesl sémě zkázy. Zamrazilo ji, bodlo ji v místech, na která myslela tak vzácně – tam, kde spočívala její magie – a pak vítr odlétl.

A tak se posadila na skálu a usoudila, že s rozhodnutím, co dál, vyčká do úsvitu.

Na druhé straně řeky, nalevo od skalního hřebene, na němž seděla, vyhloubil někdo do hor díru. Okrouhlá prohlubeň, lom, kde ostrované zřejmě těžili kámen na stavbu svých domů. Okraje lomu byly šedé, stejně jako domy, ale zbytek byl rudý. Jako by ta barva vybledla, když se kus skály odlomí.

Vlasy se jí zježily.

Pokud by to byla pravda, pak by ty hory byly významnější, než ona vůbec tuší. Opatrnosti nikdy nezbyvá. Opatrnosti, síly a chytrosti. A chytrost je asi to nejdůležitější.

Vstala a oprášila si kalhoty. Kromě kalhot měla na sobě jen koženou vestu a nic víc. Takto oblečená měla volnost pohybu a o to jí šlo především. Černé vlasy si zapletla do copu, který se jí komíhal na zádech. Měla vlasy tak dlouhé, že přemýšlela o tom, jestli si nemá omotat cop kolem hlavy, aby jí nepřekážel.

Měla více než dost lidí na to, aby si mohla dovolit útok za bílého dne. Ale stejně z toho měla divný pocit. Rugad trval na tom, aby kouzelnice Ay'Le s ostrovany promluvila a pokusila se je přesvědčit, aby se dobrovolně vzdali.

Ale Ay'Le s nimi nemluvila. Ona a Boteen potkali nějakou skupinku ostrovanů, kteří je vyzvali, ať raději táhnou pryč, a ona nechala Boteena celé jednání vést. Všichni přece vědí, že čarodějové mají jen slabé kouzelnické vlohy a ani to málo se jim zhusta nepovede využít. Takhle si to Rugad nepředstavoval, a to byla třetí věc, která ji trápila.

Měla připravit útok a to udělala. Udělá, co za těchto okolností bude moci. Ale ty okolnosti se jí ani trochu nelíbily.

Město ožívalo. Probouzelo se a lidé šli po své práci. Viděla, jak drobounké postavičky míří do středu města, kde se budovy trochu rozestoupily a vznikla rozlehlá, prázdná plocha. Byla moc daleko na to, aby viděla, co to je.

Brzy to zjistí.

Kdyby měla před sebou obvyklého nepřítele, byl by to snadný útok. Svedla by pěchotu podél skalního hřebene dolů, za nimi by šli pěšci, a chvíli napřed by ještě vyslala ptakojezdce, aby odvrátili pozornost ostrovanů od blížícího se vojska.

Jenže toto nebyl obvyklý nepřítel a kdyby se řídila zavedeným Rugadovým postupem, byl by útok složitý. První problém by mohl nastat, když by byli lapeni v malém průsmyku, který vedl do údolí.

Bude muset být při vedení bitvy pružnější.

Vojsko se ukrývalo v malém údolí za skalním hřebenem. Celkem pět set lidí, dvakrát víc, než by Licia považovala za nutné vzhledem k oblasti této velikosti – nanejvýš dostačující důkaz Rugadovy opatrnosti.

Vrhla poslední pohled na městečko. Kamenné domy půjde spálit těžko. Dole je spousta lidí a k tomu ten vítr.

Otřásla se a vydala se zpátky ke svému vojsku.

Tráva tady byla hustá a nazelenale modrá. Trávu takové barvy ještě nikdy neviděla. Ale zrovna tak ještě nikdy neviděla rudé hory ani řeku barvy krve. Tento kraj měl osobitý ráz.

Kráčela přes vyčnívající kameny, obcházela skály, přešla přes cestu a pomalu sestupovala do malého údolí. Zatím je žádný ostrovan nezahlédl. Toto byla stará bolest velké armády – mohla se snadno prozradit a bylo po překvapujícím útoku.

Ještě než vojsko uviděla, už ho slyšela: šum hlasů, tiché řeči. To bylo těžké porušení kázeňského řádu a

Licii naskočila husí kůže. Feyové spolu neměli mluvit, měli v tichosti vyčkat jejího návratu.

Zabočila kolem skály a už byla v mělkém údolí. Po všech stranách se zvedaly kopce, vojsko bylo shromážděno dole na louce, nahoře na skalách hlídkovali zvědi. Zdálo se, že zvědi jsou v pořádku – to byli její lidé a ona věděla, že jsou dobře vycvičení. Šum hlasů, pokud mohla soudit, pocházel od pěšců, nižších zvěrojzdců a hrstky velitelů, kteří opustili svá místa. Pěchota byla vážná a ostražitě i znechuceně zároveň sledovali nastalý zmatek. Útroby se jí sevřely.

Kázeň Feyům nikdy nechyběla.

Nikdy.

Seběhla z kopce a ihned začala pátrat po Ay'Le. Konečně ji uviděla, jak se opírá o balvan, oči zavřené, rukama se držela za břicho.

Licia zamířila rovnou k ní. „Tomuhle říkáš vést vojsko? Co to s tebou je? Slyšela jsem tvé lidi až na hřeben.“

Ay'Le byla menší než Licia a jak se svíjela bolestí, vypadala ještě menší. Cop se jí rozpletl, v obličeji zšedla. Vzhledla a vytřeštila na Licii oči. „Copak tys to necítila?“ zašeptala. Pak tupě zamrkala, jako by se jí něco mihlo hlavou. „Ne, jistěže ne. Ty jsi pěšák.“

„Co jsem měla cítit?“ zavrčela Licia, i když jí to už docházelo.

„Tu vlnu, tu magickou vlnu. Prošla skrz a...“

„Cítila,“ utála ji Licia. „Jsem nižší vizionář, pokud jsi na to zapomněla. A bylo to nepříjemné. Ale to je všechno. Nic, kvůli čemu by se měla porušovat kázeň.“

Ay'Le mávla rukou. „Bolí to,“ zašeptala. „Prošlo to celým tělem.“

Licia ji popadla za ruku a zkroutila jí ji za záda, až Ay'Le bolestí zaječela. „A bude tě to bolet víc, než jsi kdy zažila, jestli teď nevezmeš rozum do hrsti. Jsem v

pokoušení nahlásit tě Rugadovi jako ztroskotance, jenže to by zabralo moc času. A já tě teď potřebuji. Máme tady práci.“

Ay’Le zavrtěla hlavou. „Já...“

Licia jí zkroutila ruku ještě víc. Ay’Le se roztřásl ret. „Okamžitě se sebereš, až do dna využiješ to své slavné kouzelnictví a srovnáš si své lidi. Moje pěchota je v pořádku.“

„Tvoje pěchota nemá magii,“ odpověděla Ay’Le. „Já cítím, že mám poškozenou magii. Nejsem si jistá, jestli mi vůbec nějaké kouzelnictví ještě zbylo.“

Licia ji pustila. Ay’Le zasténala, přitiskla si bolavou ruku k hrudi a schoulila se. Licia si odplivla. Slina dopadla na zem vedle Ay’Leiny boty. „Žádný div, že se Boteen ujal tvého úkolu. Ty nestojíš za to, abys byla zvána Feykou.“

Nechala Ay’Le u jejího balvanu, obešla ji a postavila se čelem k vojsku.

Takový zmatek ještě nikdy za celá léta velení neviděla. Jako by stála před nějakým shlukem ostrovanů, a ne před feyskými oddíly. Většina pěsců si schovávala ruce v podpaží – u nich obvykle známka krvelačnosti, jenže teď se nijak dychtivě netvářili. Spíš sténali bolestí.

Zvěrojezdci se drželi za břicha, pokud byli ve své feyské podobě, a pokud ne, tiskli své dvě hlavy k sobě, jako by se navzájem utěšovali. A to, co původně považovala za rozhovory, bylo samé bezděčné naříkání – bolestné kvílení, sténání, fňukání.

To fňukání ji dráždilo nejvíc.

Pěchotu zjevně taky. Stáli vyrovnaní v řadách, tak jak je opustila, a netečně hleděli před sebe. Ale podle trochu křivých řad se dalo lehce soudit, že i pěchota v okamžiku, kdy se to stalo, propadla zmatku a přeskupila se.

Všichni velitelé s výjimkou nejnižších velitelů pěchoty – čili těch bez magie – byli stejně sklíčení jako pěšci. Ale na rozdíl od pěsců se snažili vzchopit, uspořádat své oddíly, zvládnout sílící zmatek a rozruch.

Ona také cítila ten vítr – či vlnu, jak to nazývala Ay'Le, a taky na ni padla tíseň, ale ne taková. Je tomu tak snad proto, že vojáci jsou mladí a ještě se neotrkali v bitvě? Mnozí z nich bojovali jen na ostrově. Rugad je poslal sem, protože byli odpočatí a plní sil. Schopnější válečníky poslal dohlížet na zbytek ostrova, neboť usoudil, že ti zvládnou ostrovany lépe.

Cožpak se i v tomto spletl?

Ted' už je to jedno. Musí je ukáznit a dodat jim víru, a to hned. Ted' už je jedno, jak hlasitě bude mluvit, protože vojáci dělají už tolik hluku, že je může slyšet každý, kdo jde po cestě.

V duchu proklínala Ay'Le, tolik by si přála mít její kouzelnictví, leč věděla, že je to nemožné. Ale i kdyby nikdo jiný, Ay'Le za to zaplatí. Licia a Boteen už na to dohlédnou.

Zatleskala.

Pěchota se okamžitě postavila do pozoru a zadívala se na ni. Pěšci jeden po druhém zvedali hlavy. Velká část zvěrojezdců se ani nepohnula.

Zatleskala znovu a zařvala nástup.

Tentokrát ztichli a všichni se na ni zadívali.

„Tak takhle se chováte, když narazíte na cizí magii?“ Zařvala tak hlasitě, aby ji všichni slyšeli. Údolím se nesla slabá ozvěna. Ať, to ještě dodá jejímu proslovu na účinnosti. „Fňukáte, kňouráte a hrbíte se stejně jako ti, které si podrobujeme?“

Její hlas zvučel údolím. Všichni ztichli.

„Pěšci, svíjející se bolestí? Zvěrojezdci, kteří se chovají zbaběleji než jejich zvířata? A to jste Feyové? Nebo z vás tento ostrov udělal ubohé ňoumy? Jsou z vás

snad ztroskotanci?“ Pěšci už stáli, ruce svěřené podél těla. Zvěrojezdci ve feyské podobě se ještě drželi za břicha, ale ostatní jezdci už zvedli hlavy a přestali se navzájem konejšit. Všichni ji pozorně sledovali.

„Kašlu na vaše bolesti,“ pokračovala. „Je mi jedno, jestli to postihlo vaši magii, místo, kde se vás nikdy nikdo nedotkl. Nezajímají mne vaše soukromé pocity. Jste vojáci. Jste Feyové. A na to jste zapomněli.“

Znechuceně si odplivla. Jeden pěšec v přední řadě, nějaká žena, sebou trhla.

„Máme svůj úkol a kvůli vašemu chování ho nemůžeme splnit.“ V tu chvíli uviděla, jak zpoza balvanu vylézá Ay’Le. Pořád se ještě držela za břicho. „Opravdu nevěřím, že až dojde k věci, budete jednat jako Feyové.“

Licia postoupila o krok dopředu.

„Jsem nižší vizionář. I já jsem cítila tu vlnu, ale vnímala jsem to jen jako vítr. Zlý vítr, to si buďte jisti, ale přesto vítr. Prošel skrz mne, ovanul mne, a přesto jsem se vrátila zpátky sem připravena bojovat. Ne najít stádo fňukajících zbabělců, zděšených, že jim něco sáhlo na jejich magii.“

Pěšci stáli v pozoru, zvěrojezdci se přestali držet za břicho. Pěchota ji pozorně sledovala. To byli ti jediná, kteří se nerozprchlí.

„Než jste odpluli z Nye, dostalo se vám varování, že se na Modrém ostrově setkáte s řadou nástrah. Tento ostrov už jednou Feye porazil.“ Zat’ala pěsti a založila si ruce v bok. „Myslela jsem si, že ti Feyové prohráli, protože selhal jejich velitel. Setkala jsem se s Rugarem, a i když to byl zdatný válečník, nebyl to vůdce, který by měl opravdovou moc. Myslela jsem si, že Rugad nás dovede k velkolepému vítězství. Vidím, že jsem byla pošetilá.“

Dokonce i pěšáci při těch slovech vztyčili hlavy. Napadala všechny, a oni to věděli. Ay'Le se jednou rukou opřela o skálu.

„Rugar byl lepší velitel, než jsem si myslela. Možná měl potíže, ale mne nikdy nenapadlo, že když mí lidé budou vystaveni magické síle, stanou se z nich zbabělci bez vlastní vůle, že se budou chovat stejně jako lidé, které obvykle pomocí magie porážíme.“

„Licio,“ ozvala se Ay'Le. Stroze, jako by ji kárala.

Licia zvedla ruku, ať je Ay'Le zticha. Kouzelnice, která jí odporuje – to bylo opravdu to poslední, co jí teď ještě chybělo.

„Přebírám úplné velení nad touto armádou,“ prohlásila Licie. „Velím vám všem, pěšcům, zvěrojezdům i pěchotě. Ay'Le byla zasažena magií stejně jako vy a její schopnosti jsou poškozeny. Mé ne. Já jsem se přes to dokázala přenést a jít dál a to byste měli udělat všichni.“

Ay'Le popošla o krok k ní. „Rugar říkal...“

„Rugar by tě za tvou slabost zabil,“ zavrčela Licia. „A teď sklapni a nech mne dělat mou práci.“

Ay'Le vztyčila hlavu. „Já jsem velitelem tohoto oddílu.“

„Nechovala ses tak,“ odpověděla Licia. „A v bitvě jsi oddíl takové velikosti ještě neřídila. Ty nemáš víze, ale já ano. Ty můžeš vystupovat jako náš mluvčí, ale nic víc. I to je v tuto chvíli až moc.“

„Ty nemáš...“

„Ještě slovo,“ zavrčela Licia, „a osobně tě zabiju.“

Ozvěna jí slova vrátila a Licia uslyšela sílu vlastního hlasu. Údolí ztichlo. Sebelítost a strach, který tu našla, když se vrátila, byl pryč.

Ten odporný vítr ji nevylekal; ale to, co udělal s vojskem, ano.

Obrátila svou pozornost zpátky k té malé armádě před sebou. „Protože se už nemohu spoléhat na ty, kdo používají magii, náš bitevní plán se změnil. Viděla jsem, že máme před sebou malé město. Já tuto oblast znám a vím, co si od nás bitva vyžádá. Povedu útok jen s pěchotou. Ti nejsou postiženi magií těchto hor. Útok povedeme my.“

Pěšci rozpačitě přešlápli a od zvěrojezdců se ozvalo tiché mumlání. Tentokrát se rozhodla si toho nevšímat.

„Pěšci budou moci provést úklid, takže pěchota, nezabíjejte všechny ostrovany, které najdete. Nechte nějaké pro pěšce.“

Celé údolí na ni upíralo oči. Ale vřelo to v nich. Vztek a strach. Cítla, jak jimi zmítají rozporuplné pocity.

„A pokud jde o zvěrojezdce,“ pokračovala, „vaše povinnosti budou trochu jiné. Ptačí jezdci budou hlídat ze vzduchu a budou nás varovat před všemi blížícími se ostrovany a oznamovat veškeré nečekané události v průběhu bitvy. Zvěrojezdci, kteří zůstanou na zemi, budou střežit průsmyky a cesty a zabrání komukoli přijít nebo odejít.“

Je to jasné?“

„Ano, paní!“ zařvaly oddíly jako jeden muž.

„A velitelem vojska je kdo?“

„Ty, paní!“

„Dobrá,“ pravila. „Teď, když je všechno jasné, mám ještě jednu věc.“

A to bylo to nejdůležitější, to, na co zapomněli. Pokusí se zajistit, aby se to už víckrát nestalo.

„Jste Feyové,“ začala a trochu zvýšila hlas, až ji z toho zabořelo v krku.

„Ať jste zažili, co jste zažili, ať jste cítili, co jste cítili, ať se vám stalo cokoli, vždycky budete Feyové. Jsme válečníci. Bojujeme do posledního dechu. I když

čelíme vojsku silnějšímu, než jsme my. I když čelíme magii, která je jiná než naše.“

Přejížděla je pohledem a dávala si pozor, aby její slova vyzněla tvrdě.

„Jestli ještě někdy u nějakého Feye uvidím takové chování, jaké jsem zažila dnes, když jsem se vrátila, osobně ho zabiju a zařídím, aby byl on i jeho rodina navždy prohlášeni za ztroskotance. Je to jasné?“

„Ano, paní!“ Znělo to pokorně.

„Výborně,“ odvětila. „Zaujměte bitevní postavení. Povedu vás na ten skalní hřeben. Odtamtud zaútočíme na město. Rugad chce, aby byly Krvavé útesy do západu slunce naše. A já toho hodlám dosáhnout za každou cenu.“

Ustoupila a otočila se k Ay’Le. „Ty už mi nikdy nebudeš odporovat a bez dovolení nebudeš mluvit s tímto vojskem.“

„Ty nemáš vyšší hodnotu než já,“ odsekla Ay’Le.

„Ted’ ano,“ odpověděla Licia. „Jménem Feyské říše přebírám veškeré tvé velení. Dnes jsi zneuctila sebe i říši. Já se tě zastávat nebudu.“

„Jsi jen nižší velitelka pěchoty,“ namítla Ay’Le.

„Která však čelila cizí magii s chladnou hlavou,“ odpověděla Licia. „Ty zůstaneš tady a budeš zticha. Jestli se jakkoli pokusíš tyto oddíly ovládnout, zemřeš.“

„Tak proč mne nezabiješ hned?“ opáčila Ay’Le.

„Protože budu možná potřebovat tvůj jazyk,“ odpověděla Licia. „Tvůj jazyk tě může zachránit nebo zabít. Ale pamatuj, že volba je na tobě.“

„Nahlásíš mne Černému králi jako ztroskotance?“

„Když mne nebudeš poslouchat,“ odpověděla Licia. „Když se mnou budeš spolupracovat, možná mne to přesvědčí, abych na tuto příhodu zapomněla.“

„A co ostatní?“ kývla Ay’Le směrem k vojsku.

„Budou dělat, co jim bylo řečeno,“ odpověděla Licia.
„A ty?“

Ay’Le na ni chvíli upřeně zírala a pak přikývla.

„Dobrá,“ pravila Licia. Obrátila se k Ay’Le zády a začala se připravovat na bitvu. Rugad chce Krvavé útesy dřív, než padne noc, a Licia udělá všechno, co je v jejích silách, aby Černému králi vyhověla.

Je Feyka a Feyové jsou silnější než jakákoli jiná rasa na světě.

Ona to dokáže.

Rugad nehybně stál, ruce sepjaté za zády, a hleděl na živelný, nezvladatelný oheň, vzdálený řadu mil. Skrz zkrabacené sklo se mu zdálo, že na něj kyne, že plameny stoupají výš a výš, aby na něj dohlédly.

Bude hořet, dokud nezmizí všechna magie, a to bude trvat dlouho. Dny, možná týdny, záleží na tom, kolik vaků tam bylo a jak čerstvé byly cáry kůže. Soudě podle prvotní vlny jich bylo hodně a cáry byly tenké a čerstvé.

Jen doufal, že už chytily všechny vaky. Při požáru, který zažil v dětství, zůstala zpočátku hromada vaků netknutá a plameny se k ní dostaly až za několik dní.

Druhá vlna nebyla tak silná, přesto však napáchala na už tak oslabených Feyích rozsáhlé škody.

I s tím musí počítat.

Zatímco pozoroval hořící oblohu, scházeli se jeho generálové. Za sebou slyšel vrzání odsunovaných židlí a tichý šum hlasů.

Rozhodl se svolat zasedání sem, do severní věže. Chtěl vidět na oheň a chtěl vidět ven pro případ, že by se nějaké vojsko, ostrovní vojsko, rozhodlo využít nastalého zmatku a napadnout palác.

Zatím se nedělo nic. Ale zatím ještě neuplynula moc dlouhá doba. Domníval se, že si někdo vybral právě tento cíl čistě náhodou, nikoliv záměrně. Ale jistotu neměl.

Na tomto proklatém ostrově si nemohl být jist ničím.

Obloha bledla a nebylo to jen ohněm, začínalo svítat. Všechno ho bolelo. Poslední dva dny skoro nespál, a to se ještě nevzpamatoval z příhody, při které nenávratně přišel o hlas. Devadesát dva, je ještě chlap, a silný, ale už se nezotavuje tak rychle jako zamlada. Kdyby mu bylo třicet, už by byl z toho venku.

Kdyby byl býval věděl, co všechno si od něj dobytí Modrého ostrova vyžádá, nečekal by s tímto tažením dvacet let.

Jenže on ty roky potřeboval k tomu, aby upevnil svou moc na Galinasu. Potřeboval mít jistotu, že až tuto pevninu opustí, zůstane bezpečně ve feyských rukou. Potřeboval záruky, že bez ohledu na to, co jeho přiblíblý vnuk udělá, nedojde ani v Nyei, ani nikde jinde k žádným nepokojům.

Ty záruky teď má, ale za jak strašnou cenu. Dokud sem nepřišel, netušil, co ho to bude stát.

Obrátil se. Generálové se shromáždili kolem kamenného stolu. Byli to zkušení válečníci, kteří se už od pohledu hodili víc sem než do jeho Galinaské říše.

To je dobře.

Velmi dobře.

To znamená, že Modrý ostrov bude jeho.

Rychle je přelétl pohledem. Těchto devět, to byli jeho nejvýznamnější rádci a jeho nejlepší spojenci. Včera se s nimi sešel přibližně ve stejnou dobu, jen tu byl navíc ještě Qak, jeden z jeho námořních kapitánů. Ten teď mířil do jižních hor. Vracel se ke svým lodím. Jednu pošle do Nye pro posily.

Rugad začal pěsti. Potřeboval by posily už teď.

Generálové vypadali ztrhaně a Landrovi, hlavě cenzorů, bylo zjevně zle. Hrbil se, byl šedý jako kámen a v očích měl mdlý pohled. Vypadl mu pramen vlasů, sám od sebe.

„Co ostatní cenzoři?“ zeptal se ho Rugad.

„Živí,“ odtušil Landre. Šeptal. To nebyl ten strohý, jízlivý hlas, na jaký byl Rugad zvyklý.

Rugad krátce přikývl. Takže žijí. V to ani nedoufal.

„Toto bude volná rozprava,“ pravil. Chráptěl, ale hlas měl silný. Při každém slově ho zbolelo, ale dalo se to vydržet. „Nicméně chci, aby byla co možná krátká.

To, co jsme si naplánovali včera, už neplatí. Musíme projednat nová opatření.“

Masakr, pěšec, měl ruce zastrčené v podpaží. Postrádal však svůj krvelačný výraz; vypadalo to, že si je tiskne do podpaží z bolesti. Nohou si přitáhl židli, až to zavržalo, a ten skřípavý zvuk podráždil Rugadovy už tak pocuchané nervy ještě víc.

Střelil po Masakrovi zlostným pohledem a Masakr znehybněl.

„Pro ty z vás, kteří nejsou tak staří, aby si na to pamatovali, což jste, soudím, všichni kromě Kendrad...“ – kývl na generálku pěchoty, kterou to stejně jako jeho zjevně nepostihlo. Seděla zpříma, bez potíží ovládala své statné, vypracované tělo do posledního svalu, v pečlivě zapleteném černém copu se leskly šediny

– „ta vlna neznámé magické energie, kterou jste cítili, to byl ostrovní útok.“

Převtělovač Měňavec, nyní v těle kuchaře, zaklonil hlavu. Byl nějak tmavší, než by měl být, a v kuchařově obličeji se rýsovaly vystouplé lícní kosti. „O něčem takovém jsem nic nezaslechl,“ poznamenal.

„Pochybuji, že to mělo něco společného s palácem,“ odvětil Rugad. Ukázal na požár. „To je to, co nám způsobilo ty nesnáze. Nějací ostrované zničili náš sklad s vaky.“

„A tento sklad byl velký,“ poznamenala Kendrad tiše.

„Tak velký, aby to mělo dopad na celý ostrov,“ upřesnil to Rugad.

„Myslíš, že to, co postihlo nás, postihne i ostatní?“ otázal se Frad'l. Frad'l velel Rugadovým vyzvědačům a Rugad dnes poprvé po letech viděl obrysy jeho skutečného obličeje. Frad'l měl špičatou bradu a pronikavé oči. Byla to výrazná tvář. Jako vyzvědač však

byl Frad'l obvykle schopen své rysy skrýt tak dokonale, že nebyl nijak nápadný ani zapamatovatelný.

„Postihlo,“ upřesnil to Rugad. „Vlna se rozšířila po ostrově rychle. Je možné, že dospěje až na Galinas.“

„Doufám, že ne,“ poznamenal Kopt. Ten vedl spánkojezdce. Sotva byl schopen udržet se na židli. Rugad zauvažoval, jestli by se Kopt v tuto chvíli vůbec dokázal stát stínem. Zdálo se mu, že tento muž, nejtmavší a nejděsivější z Feyů, přestal pohlcovat světlo a získal jasné obrysy.

„Ale nebude tak silná,“ uklidnil ho Rugad. „Cestou zeslábne.“

„Ty si myslíš, že nás mohlo zasáhnout ještě něco silnějšího?“ otázal se Bych. Hlas se mu třásl. Bych vedl bludičky. Hodil se pro práci v zázemí; z jedné bitvy si odnesl zraněné křídlo a pak už nemohl létat. Zraněné křídlo se mu na zádech kroutilo. To druhé, obvykle rovné a správných tvarů, se teď také maličko krabatilo, jakoby ze soucitu. Ale spíš to bylo bolestí z té vlny, křídla to bludičkám postihlo nejvíc.

„Ano,“ odpověděl Rugad. „Když se to stalo naposledy, byl jsem ještě chlapec. Tehdy jsme přišli o jednoho čaroděje a několik cenzorů.“

„Mluvíš o tom tak klidně,“ podotkl tiše Landre.

„Je to osmdesát let,“ odvětil Rugad. „A nejsem nijak klidný. Původně jsme chtěli soustředit veškeré vojsko na Krvavých útesech. To teď nejde. Ted' musíme armádu rozdělit na tři samostatná vojska.“

„Myslíš, že oddíly, které už na Krvavých útesech jsou, to postihlo hodně?“ zeptala se Paraza. Byla velitelkou jeho zvěrojezdců a měla tam řadu svých lidí. Ted' se hrbila a rukama si svírala břicho. Jejím zvířetem byl mastiff a i ve své feyské podobě měla dlouhý nos, krátké ježaté vlasy a oči příliš blízko u sebe. A i v pohybu připomínala psa.

„Ano,“ odpověděl Rugad. „Ale přece jen jsou o kus dál. Nepocítili to tak silně.“

„Většinou je to pěchota, a ti ještě nedospěli do své magie,“ poznamenala Kendrad.

„Ale pod velením kouzelnice,“ připomněla Paraza. „A kouzelníky to postihlo, ne?“

„Ano,“ odpověděl Rugad. „Ale jsem si jist, že kdyby tam došlo k nějakým nesnázím, ujal by se velení někdo jiný.“

Letmo mrkl na požár a pak se obrátil zpět ke svým generálům. Magická vlna je rozrušila, ale byli sdostatek ukáznění, než aby to na sobě dali znát.

„Potřebujeme,“ opakoval, „tři vojska. Jedno na ostrahu paláce, jedno půjde podle původního plánu na Útesy a jedno půjde zarazit tu vzpouru ve vnitrozemí.“

„Ty máš zprávy, že to je vzpoura?“ otázal se Frad'l. Překvapilo ho to plným právem. Takové zprávy by obvykle přišly přes jeho výzvědnou síť.

„Soudím jen z toho, co vidím,“ odpověděl Rugad a máchl rukou k oknu. „Žádný Fey by se těch vaků nedotkl a ani by je nenechal zničit. Vaky jsou nedotknutelné. Kromě toho by jakýkoli magický Fey mohl v blízkosti hořících vaků zemřít. Je tedy zřejmé, že se jedná o útok ostrovanů.“

„Vědí vůbec, co udělali?“ otázal se Bych. Zdravé křídlo mu přilehlo těsně k zádům.

„Musíme předpokládat, že vědí,“ odpověděl Rugad. „Nesmíme je podceňovat. Porazili mého syna a mou vnučku. S námi bojují skvěle.“ Na potvrzení svých slov se dotkl krku. Obvykle na své zranění neupozorňoval, ale právě teď to bylo na místě. Jeho generálové vědí, jak je mocný. Je zapotřebí jim občas připomenout, že dokonce i on utrpěl od ostrovanů těžkou porážku.

Od ostrovního krále.

K němu se Rugad dostane za chvíli.

„Ten, kdo to udělal, je mazaný,“ pokračoval. „Od zničení vaků, ke kterému došlo před osmdesáti lety, necháváme vaky střežit jen pěchotou a rudokapy.“

„Až na Rugara,“ zamumlal Masakr.

Rugad tu poznámku zaslechl a pousmál se. „Můj syn se dopustil řady mylných odhadů,“ podotkl. „A je štěstí, že první vojsko, které přišlo na Modrý ostrov, vedl on.“

Čímž jim připomněl, že i to byl Rugadův nápad. Aby dosáhl svých cílů, obětoval i vlastního syna – oklikou, aby se vyhnul střetu Černé krve s Černou krví.

Jestliže obětoval svého syna, neváhal by popravít nějakého generála.

„Vaky byly dobře střeženy. Ten, kdo je zničil, mohl mít nějaké vojenské síly, ale já o tom pochybuji. Naše pěchota by postřehla, že se ostrované připravují k boji a zarazila by to.“ Zabolelo ho v krku. Mluvil víc, než původně zamýšlel. „Ne, ostrované zahájili odboj.“

„Feye tímto způsobem neporazí,“ prohlásil Měňavec. „Zkoušela to kdejaká země, kterou jsme dobývali, a toto jsme vždycky byli schopni zarazit.“

„Nikoli však jen s pěchotou,“ poznamenala Kendrad. „Nemají magii.“

„A v blízkostí vaků také nikdo s magií být nemůže,“ doplnil ji Kopt, jako by si právě uvědomil, na co Rugad naráží.

„Je mi jasné, že máme ještě další slabiny,“ pokračoval Rugad, „ale jakmile je odhalíme, ochráníme se. To je jedna věc, kterou vám dnes kladu na srdce. Přezkoumejte každý svou oblast a zvažte, kde by nám ostrované mohli uškodit. I když vypadají jako slabý nepřítel, nejsou. Jsou chytří a záludní a na to my nejsme zvyklí. Jsme zvyklí na přímočaře uvažující nepřátele, kteří se nám mocí a silou nemohou rovnat. Předpoklad, že ostrované budou také takoví, by se nám mohl šeredně vymstít. Uvědomte o tom své oddíly.“

Generálové souhlasně přikývli. Už jim to říkal, nicméně předpokládal, že jim to bude muset zopakovat zas. Nikdy neuškodí jim to připomenout.

Nikdy neuškodí připomenout si to sobě.

Sepjal ruce za zády a co to šlo se napřímil. Dnešního rána tu musí zavládnout vojenský duch ve všem všudy.

Ve všem.

„To je však jen vedlejší záležitost,“ pokračoval. „Hlavním bodem je teď náš přístup k Modrému ostrovu. Dosud jsme se chovali stejně jako v jiných zemích: snadno jsme je obsadili a prováděli jsme to opatrně, abychom uchránili půdu. Tady už nemůžeme postupovat šetrně. Ostrované z veškeré naší velkorysosti jen těží. Musíme zahájit postup, který jsem ještě nikdy neuplatnil. Jakmile budeme napadeni, odpovíme dvojnásob silně než obvykle. Budeme postupovat tak, jak někdy činíval můj děd. On to nazýval »naprostým zničením« a již z názvu je patrné, o co jde. Zničíme každého, kdo nám bude odporovat. Úplně každého, a to včetně jeho rodiny a sousedů.“

Jeho slova zůstala viset ve vzduchu. Pak se pohnula Kendrad

– nikdo jiný, ostatní věděli, že ona jediná je služebně, hodností i věkem oprávněná se ozvat. „Odpusť, Rugade,“ pravila. „Myslela jsem si, že dobýváme Modrý ostrov pro jeho hmotné statky.“

„Především jsme sem přišli pro má právnoučata,“ odpověděl. „Druhým důvodem pro zabrání Modrého ostrova je jeho poloha. A tím třetím jeho bohatství. Bohatství lze obnovit. Bohatství ostrova spočívá v jeho úrodných polích, čerstvé vodě a různých typech podnebí. Toto bohatství zůstane i po tomto zásahu. Prostě jen potrvá o chvíli déle, než z něho budeme moci těžit.“

„Slyšel jsem o takovém postupu,“ vmísil se Kopt, „ale jak ho uplatníme tady?“

Rugad se na něj usmál. Na tuto otázku čekal. „Je to vcelku prosté,“ odpověděl. „Začneme v okolí té hořící stodoly. Zničíme všechny statky v dosahu jednoho dne pěší chůze, vyvraždíme všechny rodiny, které tam obdělávají půdu – muže, ženy i děti – a spálíme pole. Kdo bude reptat, zemře. Kdo bude ve špatnou dobu na špatném místě, zemře. Dojde-li k dalšímu podobnému útoku, pachatelé a všichni do vzdálenosti jednoho dne pěší chůze zemřou. Tento přístup můžeme dát jasně najevo jen činy. Je to už srozumitelnější?“

„Ano,“ odpověděl Kopt.

„Dobrá,“ pravil Rugad. „Parazo, potřebuji, abys to řídila. Vezmi si spánkojezdce. Zabíjejte ostrovany ve spánku. Jiní ať se probouzejí do zmatku. Chci do srdcí všech, kdo přežijí, zasít takovou hrůzu, aby měli jedinou možnost, jak se zbavit strachu – už nikdy ani nepomyslet na nějaké rebelie vůči Feyům.“ „Koho dostanu kromě svých lidí a spánkojezdců?“ otázala se.

„Ani nedostaneš všechny,“ odpověděl Rugad. „Dostaneš polovinu dostupných spánkojezdců, třetinu zvěrojezdců – ty nejsurovější, které najdeš – a pěchotu, která je už na místě.“

„Ty ztroskotance, kteří přišli o stodolu?“

„Ne,“ odpověděl Rugad. „S těmi nalož, jak chceš, ale zvaž to moudře. Nemusí to být tak jasný případ, jak si myslíš. Vezmeš si pěchotu ze sousedních posádek a místní pěšce. Vezmi si nějaké rudokapy. Musíme neprodleně začít nahrazovat ztracené zásoby.“

„Provedu,“ odpověděla Paraza. Vypadala spokojeně. Nic neměla raději než bitvu. Patřila k jeho nejlepším a nejkrvelačnějším generálům. To ona před dvěma týdny vedla útok na Svatyni a výsledek naprosto zdrtil

všechny ostrovany z této jahnské čtvrtě. Rugad doufal, že teď si povede stejně dobře, ne-li lépe.

„Za druhé,“ pokračoval. „Tady potřebujeme stráž, silné stráž, které zajistí všechny vstupy, od podzemí až po vstupy vzdušné. Chci tu mít cenzory, ti budou pracovat tady v paláci. Chci všechny druhy magických Feyů. Potřebuji pořádnou pěchotu, pěšce a ty nejovladatelnější zvěrojezdce. Potřebuji oddíl bludiček. Dále tu chci mít většinu léčitelů a domestiků. Okolní domy využijeme jako nemocnice, avšak vyhrazené pouze našemu vojsku. Ostrované, kteří budou zraněni, zemřou.“

„Převtělovači?“ otázal se Měňavec.

„Převtělovači a vyzvědači budou pověřováni zvláštními úkoly. Chci proniknout do všech vrstev ostrovní společnosti. Někdo toto přepadení plánoval a jestli je chytrý, tak už dávno v okolí té stodoly není. Což znamená, že ho nedostaneme, bez ohledu na to, kolik ostrovanů zabijeme. Chci ho najít. Chci najít všechny jemu podobné. Je povinností převtělovačů a vyzvědačů najít provokatéry, zajistit je, nahlásit je a nechat na nějakém našem vrahovi, ať už se o ně postará.“

Měňavec přikývl.

„A nakonec,“ pokračoval Rugad, „přicházíme k tomu nejobtížnějšímu bodu. Měl jsem v úmyslu jít na Krvavé útesy osobně. Kdyby se jednalo o obvyklé tažení, šel bych. Je tam něco, co musím prozkoumat. Ale dokud ta oblast nebude zajištěna, nepůjdu. Už tam máme vojsko, jak jsem se již zmínil, a potřebujeme tam mít další. Mám důvod se domnívat, že se tam skrývá ostrovní král Nicholas. Ten může zemřít, ale jsou s ním jeho děti a ty zemřít nesmějí. Ty musí být za každou cenu ochráněny. Jakýkoli Fey, který neuváženě zavíní jejich smrt, bude označen za ztroskotance a jeho smrt bude veřejně oznámena všem. Vyjádřil jsem se jasně?“

Generálové přikývli.

„Nicholas je ten nejprohnanější nepřítel, kterému jsme kdy čelili. Obloudil mou vnučku a mne málem zabil. Je silný, i když to skrývá pod rouškou ostrovní skromnosti. Nepodceňujte ho.“

Znovu všichni přikývli.

„Jeho děti budou bojovat na jeho straně. Nedokážete je přesvědčit nějakými řečmi o Černém trůnu či slávě Feyské říše.“

Jsou s Nicholasem už příliš dlouho. Musí být zajaty, a musí být zajaty živé.“

„Rugade,“ ozvala se tiše Kendrad, „v bitvě může být zabít kdokoli. Sám víš, jak to je. Mohou být omylem považovány za někoho jiného. Ba co hůř, náhodou je může zabít někdo od nich, kdo je bude považovat za čistokrevné Feye. Já nevím, jestli je moudré, aby za ty děti zodpovídal kdokoli jiný než ty.“

Rugad se na ni usmál. „Skvělý příspěvek, Kendrad,“ odvětil, „a já jsem na to už také myslel. Možnost, že naši ty děti zajmou, je mizivá. Oba jsou to vizionáři a ta dívka je navíc dlak. Myslím, že je mnohem pravděpodobnější, že děti budou někde lapeny a my je pak odtud budeme moci beze spěchu vytáhnout.“

„Měl jsi takovou vizi?“ otázala se Kendrad.

„Ne,“ odvětil Rugad. „Ale s určitostí vím, že teď na Krvavé útesy jít nemohu. To je totiž přesně to, co se ode mne očekává. A pokaždé, když na tomto ostrově udělám něco, co se dá očekávat, ukáže se, že to byla chyba.“

„Ale ty děti jsou pro nás prvořadě,“ podotkla Kendrad.

Rugad zavrtěl hlavou. „Jsou naším hlavním cílem. Pokud tohoto cíle nedosáhneme, není nic ztraceno. Pak prostě budu muset přehodnotit následnictví Černého trůnu. Nejsem už mladík, ale ještě nejsem na smrtelné posteli. Pokud budu muset, ještě dokážu zplodit děti a

budu mít roky času na jejich výchovu. Jenom prostě dávám přednost první možnosti.“

Kendrad přikývla a sklopila hlavu. Pochopil, že s ním nesouhlasí, ale nechala si to pro sebe. Věděla, že už řekla dost.

Rugad se zahleděl na své generály. Pozorovali ho, na mnohých viděl, že mají stejný názor jako Kendrad. Nikdo nechtěl nést odpovědnost za budoucnost Černého trůnu. Nezdar by v tomto případě Rugada přiměl vynést ten nejkrutější rozsudek a ani on sám si nedokázal představit, co by to mělo být.

„Kendrad povede vojsko, které půjde na Krvavé útesy. Chci mít v těchto horách plné bojové síly. Tamní ostrované jsou vzrůstem ti nejvyšší, které naše mladá bludička Mušelína viděla, a ona v té oblasti navíc narazila na něco zvláštního.“

„Slyšel jsem od ostrovanů nějaké zvěsti,“ ozval se Měňavec.

„Mezi tamními ostrovany a královskou rodinou panuje jakýsi spor. Není to divné, že by se skrýval právě tam?“

„Nicholas je prohnáný. Je mu jasné, že se o tom rozkolu dozvíme a budeme to považovat za velmi nepravděpodobné místo,“ odpověděl Rugad.

„Skoro by řekl,“ dodal Měňavec, „že mu v té části ostrova jde o život.“

„Chceš říct, že z lidí na Krvavých útesech se případně mohou stát naši spojenci?“ otázala se Kendrad.

„Je to možné,“ přidala se Paraza. „V Bažinách se to stalo.“

„Ne,“ zamítl to Měňavec. „Je silně nepravděpodobné, že by se tito lidé s kýmkoli spojili. Ostrované je považují za podivíny a o jejich vůdcích – nějaká skupina nazývaná Moudří – se mluví se strachem a úctou.“

„Co ještě víte?“ zeptal se Rugad. Převtělovači byli často skvělým zdrojem poznatků. Vypadali jako rození příslušníci porobené rasy a ti ostatní se k nim podle toho také chovali. A navíc měli přístup ke vzpomínkám svého hostitele.

„Jen tohle,“ odpověděl Měňavec.

„Většina ostrovanů se nikdy s nikým z Krvavých útesů nesetkala. Ale...“ Zvedl ruku a svraštil čelo, jako by naslouchal nějakému vnitřnímu hlasu... „Ale hodně lidí z Krvavých útesů uprchlo, jenže o tom odmítají mluvit. Ostrované, kteří to místo znají, se ho bojí.“

Rugad si povzdechl. Takže jeho tušení bylo správné. Jestliže se ostrované Krvavých útesů bojí, pak tam něco je, něco, o čem ještě neví.

„Jakou armádu povedu?“ otázala se Kendrad.

„Velkou,“ odtušil Rugad.

„Všechno, co zbylo z pěchoty, pěsců a zvěrojzdců. Je tam Boteen, tak využij jeho čarodějnické schopnosti. Vezmi si pár vyzvědačů, ale ne moc, a všechny magické Feye, které najdeš, včetně nějakých domestiků. Rozhodovat se budeš na místě. A pamatuj, o co nám jde především.“

„Mám to chápat tak, že mám zahájit postup naprostého zničení?“

„S tím začneš až poté, co osobně zjistíš, kde je Nicholas a jeho děti. Pak ať po těch divných ostrovanech na Krvavých útesech nezůstane ani stopy.“

Kendrad přikývla. Pevně semkla rty. Ten rozkaz či ta zodpovědnost se jí zjevně nelíbila, ale chápala to. To byl důvod, proč chtěl, aby tohle vojsko vedla ona. Na Kendrad se dalo spolehnout. Splní rozkazy a zvítězí.

Také chápe, jak je to nebezpečné.

„Bychu,“ obrátil se Rugad na bludičku. „Potřebuji tvou nejrychlejší bludičku. Pošli ji ke mně a s ní i Mušelínu. Potřebuji si promluvit s oběma.“

Bych přikývl.

„Chci, aby se vojska okamžitě vydala na cestu. Na ostrovany, zejména ty z vnitrozemí, musí dopadnout náš hněv co možná nejdříve po té události. Parazo, pošli napřed bludičky a pěchotě rovnou sděl naše záměry. Měli by okamžitě zahájit naprosté zničení.“

Paraza přimhouřila očička a usmála se. Zdálo se, že se zároveň s tím, jak se plán útoku rozvíjí, cítí lépe a lépe.

Rugad pokračoval: „Chci, abyste tady hned po skončení našeho zasedání rozmístili stráž, vyzvědače a převtělovače a připravili vojsko k odchodu na Krvavé útesy tak, aby mohlo na můj povel okamžitě vyrazit. Je to jasné?“

Generálové přikyvovali a začali se zvedat, jako by předpokládali, že budou propuštěni.

Ale on je ještě nehodlal propustit.

„Chci vám objasnit ještě jednu věc. Toto jsou rozhodující dny boje o Modrý ostrov. Jestli tento ostrov nedobudeme, jestli nebudu mít Nicholasovu hlavu nabodnutou na žerdi, jestli nepotlačíme všechna ohniska vzdoru, a to během týdne, ohrozíme celou říši. Bez Modrého ostrova se nemůžeme vydat na Leut. Toto je to nejdůležitější, o co kdo z nás kdy bojoval, a to včetně mne a Kendrad. Chyby nepromíjím. Dovedu nás k vítězství ať to stojí, co to stojí. Je to jasné?“

„Ano,“ odpověděla Kendrad za všechny.

„Skvěle,“ pravil Rugad. „Můžete jít.“

Vstali. Síní se rozlehlo skřípání odsouvaných židlí.

Kendrad zůstala stál u své židle. Rugad vyčkal, až všichni ostatní odejdou, pak přistoupil k ní a ještě se rozhlédl. U dveří stáli dva strážní.

„Můžete také odejít,“ sdělil jim.

Naznačili poklonu a odešli.

„Bylo to moudré?“ zeptala se ho tiše Kendrad. Už od mládí zpochybňovala jeho úsudky a on s tím byl svolný. Byť postrádala vize, měla často stejně dobrý, ne-li ještě lepší odhad než on.

Usmál se. „Nemáš zlaté skvrnky v očích.“

„Tyto schopnosti ostrované nemají.“

„Opravdu?“ opáčil Rugad. „Ale jinak jim toho moc nechybí.“

„To je pravda,“ odtušila Kendrad.

Rugad šel k oknu. Oheň ještě hořel. Tu a tam vyrazil některý plamen prudce nahoru a vzápětí zase klesl.

„Až dorazíte na Krvavé útesy, měla by tam zrovna probíhat bitva,“ poznamenal.

„Počítám s tím.“ Přistoupila k němu, přimhouřila oči a zadívala se na vzdálený oheň.

„Musíš ihned vyhledat Boteena,“ nařídil jí Rugad.

„Poslal jednu bludičku, aby mi řekla o mých pravnoučatech, ale ona viděla ještě něco a jí o tom zakázal mluvit.“

„O co myslíš, že jde?“ zeptala se Kendrad.

Rugad se zhluboka nadechl. Toto byl druhý důvod, proč tam chtěl původně jít, a po té ranní vlně to byl naopak důvod, proč se rozhodl zůstat.

„Hory jsou v této části ostrova vysoké a je tam nějaká divoká magie. Má pravnoučata mají větší moc než dosud měl jakýkoli jiný Fey.“

„Myslela jsem si, že je to díky smísení Černé krve s nefeyskou krví,“ řekla Kendrad. „To nás vždycky posílí.“

„Ale nezmění,“ odpověděl Rugad. „Jenže moje pravnučka má dva druhy magie. Je to vizionář a dlak. Pak je tam nějaký ostrovan – Boteen říkal, že jsou možná dva – který má moc čaroděje.“

„Chápu,“ odtušila Kendrad.

Rugad pokývl hlavou. „Boteenova bludička našla v nějaké jeskyni moje pravnoučata. Odmítla mi sdělit víc, protože jí Boteen nařídil, ať nic neříká. Měla mi od něj jen vzkázat, že si jde prohlédnout tu jeskyni.“

„Jeskyni?“ Kendrad se zamračila.

„A také si myslí, že se má pravnoučata odtamtud nehnout.“ Rugad se zhoupl na patách. Srdce se mu podivně rozbušilo. Bylo těžké to vyslovit nahlas. Jestli se mýlí, zesměšní se. „Jsem přesvědčen, že se skrývají na místě Moci.“

Kendrad se k němu obrátila tak rychle, až zavravorala. „Myslela jsem si, že druhá dvě místa Moci jsou jen mýtus.“

Rugad se usmál. „Proč by to měl být jen mýtus? Proč by měli být Feyové jedineční? Myslet si něco takového je pěkně domýšlivé.“

„Ale jestli mají místo Moci, tak jsou stejně silní jako my.“

Rugad přikývl. „Jenomže oni to nevědí. Ostrované udržují svou magii v tajnosti. Myslím, že ji střežila Svatyně, a tu jsme zničili.“

„To ovšem vysvětluje ten svatý jed,“ poznamenala.

„Ano,“ souhlasil Rugad. „Nicholas je přímý potomek muže, kterého nazývají Roca a který to náboženství založil. Jsem přesvědčen, že Roca našel jejich místo Moci a zjistil, jak ho využít.“

„Jestli jsou na místě Moci, tak se k nim nedostaneme,“ usoudila Kendrad. Nikdy nebyla v Eccrasianských horách, ale jako všichni velcí feyští vojevůdcové se učila o silách a slabinách místa Moci.

„Ale ano,“ prohlásil Rugad. „Pokud ovšem nevědí, jakou moc mají.“

„A pokud ano?“

„To je důvod, proč tam posílám tebe,“ odpověděl.

„Dík,“ odtušila suše Kendrad. Ale Rugad věděl, že mu rozumí. Čelit místu Moci, čelit někomu, kdo ví, jak ho využít, je tak nebezpečné, že tam osobně jít nemohl.

„Nikde o tom nic neříkej,“ pravil Rugad. „Nájezdy na naše místo Moci byly vždycky neúspěšné, ale toto místo nestřeží Feyové. Mohlo by to ještě vyvolat rozbroje v našich vlastních řadách.“

„Opravdu si myslíš, že by někdo vyzískal z toho místa takovou moc, aby mohl soupeřit s Černou rodinou?“ otázala se Kendrad.

Rugad uhnul pohledem. Ani se neodvážil na ni podívat. Ani se nedovážil jí upřímně odpovědět.

„Myslím, že taková magie je dávno ztracena,“ pravil.

Kendrad mlčela. Napodobila jeho postoj – sepjala ruce za zády a zadívala se na oheň. Nehybnou tvář ozářilo sílící světlo.

Už dávno nevypadala jako dívka, spíš jako zkušená žena s nestárnoucí krásou. Plet' měla ošlehanou větrem a rysy jí ztvrdly. Napadlo ho, proč se s ní vlastně nikdy neoženil.

Pravděpodobně proto, že ji potřeboval jako stálého, spolehlivého společníka. Měl strach ztratit někoho tak věrného.

„Dvě místa Moci,“ pravila. „Opravdu si myslíš, že je ještě třetí?“

„Ano,“ odpověděl.

„A jakmile budeme mít dvě, dokážeme najít to třetí,“ vyslovila názor, který si Feyové předávali po celá pokolení. „Pak bychom měli trojúhelník Moci.“

„A přetvořili bychom svět,“ doplnil ji Rugad tiše.

Pohlédla na něj. „Věřil jsi v druhá dvě místa Moci vždy?“ zeptala se.

Pokrčil rameny. „Nemohu říci, že bych nevěřil.“

„A kdy jsi získal podezření, že jedno je možná tady?“

„Když jsem se dozvěděl o svých pravnoučatech. Když jsem si uvědomil, že ani Rugar, ani Diamanta toto místo neovládli. Když jsem zjistil, že ostrované mají čaroděje, který nemá feyskou krev.“

Kendrad tiše vydechla. „Tím se ovšem všechno mění.“

„Ano,“ souhlasil. „Mění.“

„Bojujeme jako rovný s rovným.“

„Ne.“ Rugar se na ni usmál. To je důvod, proč je on Černým králem, zatímco ona jen pouhým nižším vizionářem. Přes to, jak uměla dobře poradit, nikdy neuvidí celý obraz. Ten vidí jen pár Feyů.

„My se svou magií pracujeme. My ji dobýváme, využíváme a rozvíjíme. Oni se tu svou snaží spoutat a potlačit. Pohřbili ji, zapírají ji, odmítají ji, dali ji černohábitům, z nich mnozí ani neměli žádnou moc. Dokonce ani král Nicholas přes všechnu svou tělesnou zdatnost, statečnost a chrabrost nejeví žádné známky magie.“

„Ale jeho děti ano.“

„A to, že jim dovolil ji rozvíjet, mu slouží jen ke cti. Dokonce i přes nelibost svého lidu. Tento národ má dokonce i jméno pro ty, kdo užívají tu zavrženou magii.“ Povolil prsty, tak se mu ulevilo, když jí to řekl, že už nebyl schopen udržet dlaně sepjaté. „Ten název zní *d'áblův zplozenec*. Do feyštiny se to nedá přeložit přesně, ale slyšel jsem to vykládat jako výhonek temné magie.“

„Temné magie?“

„My to nazýváme válečná magie. Oni to přičítají zlému záměru. Považují to za odporné.“

Kendrad se na něj zamračila. „Oni svou magii pohřbili?“

„Je to podobné, jako když si dítě hraje s mečem. Může být nadanější než všichni ostatní, ale bez cviku jeho vloh neznamení nic.“

„Takže ty si myslíš,“ pravila Kendrad, „že všechny ty úspěšné útoky na nás se jim zdařily jen náhodou?“

„Ne,“ odpověděl Rugad. „Myslím si, že pravým důvodem je místo Moci, magie toho místa. Ale také si myslím, že ostrované nevědí, jak magii ovládnout a využít. My ano.“

„A my můžeme obrátit jejich vlastní moc proti nim,“ usoudila Kendrad.

Rugad se usmál. „Přesně tak.“

Nicholas si snad nikdy nezvykne na to, jak se Diamanta neustále objevuje a mizí. Pokaždé, když se rozplynula, srdce ho zbolelo, jako by právě zemřela.

Znovu a znovu.

„Kam šla?“ zeptal se Dar. Stál u schodiště a vypadalo to, že se cítí stejně okradený jako Nicholas.

„Nevím,“ odpověděl Nicholas. „Ale ona se vrátí.“

Prohlásil to sebejistě, ale jistý si nebyl. Neznal meze její moci a když byli sami za kašnou, ani se jí na to nezeptal, jen ji láskyplně svíral v náručí a všemožnými způsoby jí sděloval, jak moc mu chyběla.

A taky že chyběla.

Každý den života.

„Chtěli jste mi to vůbec říct?“ Ten hlas patřil Arianně. Vzhlédl a zjistil, že se dívá na něj. Byla tak hubená a po tom hrůzném střetnutí s Černým králem jí zůstaly pod očima hluboké temné kruhy. S těmi vystouplými lícními kostmi, a když jí teď ještě tváře propadly, vypadala jako její matka.

A Dar zrovna tak.

Nicholas si nikdy neuvědomil, jak moc jsou si jeho děti navzájem podobné. Sebastian s tou svou šedivou, popraskanou kůží byl v tomto směru jen ubohá náhražka.

„Co říct?“ otázal se Nicholas, byť to věděl. Věděl, odkud se v ní bere ta zlost.

„Že je tu má matka. Že ji vidíš jen ty a – a – a Dar.“

Tak. Vyslovila jeho jméno. A bez opovržení. Takže Darův útlocit přece jejich vztahu pomohl.

Darova lež.

„Ano,“ odpověděl Nicholas. „Já ano.“

„Kdy?“

„Ve vhodnou dobu. Potřebovala sis odpočinout, Arianno.“

„Potřebovala jsem si odpočinout,“ odfrkla si. „Potřebuji, aby se mi věřilo.“

„Já ti věřím,“ odpověděl. Ohlédl se. Celá ta malá skupinka je sledovala. Coulterovi se pomalu vracela barva, ale pořád se ještě opíral o Adriana. Počist'á stál s rukama založenýma na hrudi a potřásal hlavou. Vypadalo to, že se mu Arianna moc nezdá. Chráněnka se přesunula blíž k nim. A Dar, Dar to pozoroval se zaujatostí, kterou Nicholas vídal jen u Arianny.

Nicholas v duchu zatoužil, aby se nedohadovali tady, přede všemi, jenže si ji těžko mohl vzít někam stranou. Tady nebylo kam jít. On sám sice byl s Diamantou za kašnou, ale tam Ariannu brát nehodlal. Nevěděl, jestli je ta voda svěcená nebo ne.

„Tak jsi mi to měl říct,“ nenechala se odbýt.

Nicholas si povzdechl. „Arianno, nebyla možnost. Věděl jsem, že se rozzuříš...“

„Takže jsi usoudil, že bys mi to mohl zatajit?“

„Ne,“ odpověděl Nicholas. „Ale věděl jsem, co bude následovat. Chtěl jsem ti poskytnout jeden den, aby ses nejdříve zotavila.“

„Takže za to můžu já,“ zvolala Arianna. „Že bych se rozčílila.“

„Ari...“

„Hromy a blesky,“ zvolala zpoza něj Diamanta. Obrátil hlavu. Byla za ním a vypadala o něco mladší, jako by se pomalu znovu plnila. Viděl skrz ni, ale už ne tak jasně. „Ty ji opravdu musíš naučit nějaké kázni, Nicholasi.“

„Snažil jsem se,“ bránil se Nicholas. „Představ si, co by z ní bylo, kdybych se nesnažil.“

„Kdes byla?“ zeptal se Dar a opatrně se k ní přibližoval.

„Ona je tam vzadu?“ zjišťovala si Arianna. Hleděla kamsi vedle Nicholase, jako by ji tam mohla uvidět. „Jsi tu?“

„Ano,“ odpověděl Nicholas. „Vrátila se.“

„Chtěla jsem si něco ověřit,“ odpověděla Diamanta. „Rugad zatím neopustil palác. A nevím, jestli opustí. Ale zuří.“

Dar její slova opakoval pro ostatní. Nicholas shledal, že mu to jde na nervy, ale uznával, že je to nutné.

„On ví, co se stalo?“ zeptal se Nicholas.

„O tom vůbec nepochybuji,“ odpověděla Diamanta. „Ale nezůstala jsem tam dostatečně dlouho, abych zjistila něco víc. Chtěla jsem jen vědět, kolik máme času.“

„Než co?“ otázala se Chráněnka.

„Než sem dorazí jeho armáda.“

„Tady bude armáda?“ zeptala se ostře Arianna. Vůbec se chovala značně příkře. Stála tu se založenýma rukama a z očí jí šlehaly blesky, jako by byla pevně rozhodnutá popřít všechno, co uslyší.

Nicholas potlačil povzdech. Takhle se chovala už jako malá, ale v takovýchto vypjatých chvílích jen vzácně.

„On ví, že jsme tady,“ ozval se tiše Coulter. „Musíme být schopní se tu bránit.“

Nakolik si Nicholas nehodlal toho chlapce oblíbit – díval se na Ariannu příliš dychtivě, příliš vroucně – nemohl si pomoci. Ten chlapec měl zdravý rozum a byl milý.

„Jistě,“ pravila Arianna. „Nás šest. Obránci ostrova.“

„Nicholasi,“ ozvala se Diamanta. „Pojď se mnou a s Ariannou někam stranou.“

Dar se tázvě podíval na Nicholase, jestli to má tlumočit. Nicholas pokrčil rameny. Také by šel raději jinam. Pak přikývl.

Dar opakoval Diamantina slova.

„Ne,“ prohlásila Arianna. „Proč by *ta* se mnou chtěla mluvit?“ A Nicholas vycítil, jak ji to pod maskou hněvu bolí. Porozuměla tomu, co se jí Dar snažil objasnit, ale stejně ji to ranilo. A když Arianně něco ublížilo, chtěla ublížit taky.

„Protože si ten vztek musíme vyjasnit hned,“ prohlásila Diamanta, s pohledem upřeným na svou dceru. „Tvůj vztek je naprosto nemístný a vzhledem k tomu, co nás čeká, si ho nemůžeme dovolit. Potřebujeme, abys postupovala s námi, ne abys nám překážela.“

Dar pohlédl na matku. Kousl se do rtu a pak vyhýbavě řekl: „To jí nemohu říci.“

„Ale ano, můžeš,“ prohlásila Arianna. „Řekni mi to.“

Dar si povzdechl. Bylo mu trapně, ale nakonec opakoval, co Diamanta řekla.

„Nemístný?“ opáčila Arianna. „Nemístné je, když nevím, že si můj otec a můj takzvaný bratr...“

Nicholas a Dar sebou trhli. Nicholas se podíval na svého syna. Zřejmě je ještě citlivější, než si Nicholas původně myslel.

„...nechají radit od někoho, kdo před patnácti lety zemřel? Pokud vůbec existuješ.“

„Existuje,“ pravil tiše Nicholas.

„Pro mne ne,“ odsekla Arianna.

„Ari, nemáme čas...“ začal Nicholas, ale Arianna ho ani nenechala domluvit.

„Ty si necháš radit od tohoto?“ vyjela na něj. „Nemohu ani uvěřit, že v něco takového věříš.“

„Já věřím, že je to Diamanta,“ ozval se Coulter, „a nevidím ji.“

„Kdybys rozuměla Mystériím, věděla bys to,“ dodal Počist'a.

„Jako bys jim ty mohl rozumět,“ odsekla Arianna.
„Ty nemáš žádnou magii!“

Počist'a strnul. „A ty nejsi o nic lepší než jakýkoli Fey, kterého jsem kdy potkal. Ty jsi dopustila, aby ti nadutost zamlžila rozum.“

„A to je důvod, proč ji musíme ukáznit, Nicholasi,“ pravila Diamanta. „Jinak nás donutí, abychom veškerý čas, který nám zbývá, strávili tím, že budeme poskakovat kolem ní.“

To věděl taky, ale zároveň chápal, jak se Arianna cítí, jak ji to bolí, jak je unavená a co všechno ztratila.

Ale on to všechno ztratil taky.

„Ari,“ oslovil ji.

„Nebudu tě poslouchat!“ zaječela. „Ty mi nevěříš!“

„Ari...“

„Tak budeš poslouchat mne.“ Diamanta vstala, jako by ji Arianna mohla vidět. „A ty budeš tlumočit, Dare, tak jako předtím.“

„Dobře,“ souhlasil vylekaně a nejistě. A tlumočil.

Diamanta vykročila k Arianně. Dar se na ni díval, a Coulter taky – jako by ji mohl vidět. Ale říkal přece, že cítí její energii.

Nicholas seděl na schodu, ruce sepjaté, v ústech sucho. Znal svou ženu, když se rozčílila. A znal ty nesmyslné vzteklé výbuchy své dcery. Nijak netoužil být nablízku.

„Děláš Feyům jen ostudu,“ zavrčela Diamanta.

Dar zaváhal a vzápětí to přetlumočil.

„Já nejsem Feyka,“ odsekla Arianna.

„Ty jsi Feyka,“ prohlásila Diamanta, „a bylo chybou vychovávat tě jako ostrovanku.“

„Měla jsem feyskou vychovatelku,“ odvětila Arianna.

„Koho?“

„Solandu.“

„A ta je teď kde?“

Arianně vytryskly slzy. Podívala se na otce. „Nevíme,“ odpověděla. „Myslíme si, že byla zabita při druhém vpádu.“

„Dlak,“ zavrčela Diamanta.

„Já jsem dlak,“ namítla Arianna.

„Jsi také vizionář. Vizionáři jsou vůdci. Ne vzpurníci. Když jsou podráždění, je podrážděné i jejich vojsko. Nemůžeš vyvolávat takové rozbroje a zároveň být válečníkem.“ Diamanta se podívala na Nicholase. „Copak jsi ji ničemu nenaučil?“

„Já nejsem Fey,“ vzepřel se Nicholas.

„Ale jsi válečník. Měl jsi ji učit. Umíš zacházet s mečem, dítě?“

Arianna zavrtěla hlavou.

„S nožem?“

„S nožem umí zacházet každý,“ odpověděla.

„S lukem a šípem, zbraněmi ostrovanů?“

„Ne,“ odpověděla Arianna. „A nechápu, proč by to mělo být důležité. Jsem panovník, ne voják.“

Diamanta si založila ruce v bok a obrátila se na Nicholase. „Takže ty jsi nakonec přece jen podlehl morálce Modrého ostrova. Ženy nebojují.“

„Ne,“ bránil se. Zatínal pěsti. Věděl, že pokud jde o Ariannin výcvik, zklamal. Ale udělal to vědomě, myslel si, že ji její dlačství spasí za všech okolností.

„Tak proč jsi to udělal? Varovala jsem tě, co je Rugad zač. Věděl jsi, že se sem chystá. Copak sis myslel, že dokážeš toto dítě ochránit proti největšímu feyskému válečníkovi?“

„Ne,“ odpověděl Nicholas. Ztěžka polkl. Všichni se dívali na něj. Jeho žena, jeho dcera, syn – s nímž se právě setkal – a ostatní. Bude je muset vést. Nemůže vypadat jako slaboch. „Myslel jsem si, že má jiné přednosti a to že jí bude stačit.“

„Ani mne nikdy nepustil z paláce bez doprovodu. Pořád mě musel někdo hlídat,“ přidala se Arianna. „Musela jsem se proměnit, když jsem chtěla vyklouznout.“

Diamanta hleděla na Nicholase a do očí jí najednou vstoupila něha. Pochopila. Vždycky mu rozuměla. Věděla, proč to udělal. Přišel o ni. Báł se přijít ještě o Ariannu.

„Ona není žádný feyský válečník,“ prohlásil Nicholas. „Byla vychována jako ostrovanka.“

Diamanta zavřela oči a krátce potřásla hlavou, a pak se obrátila na Ariannu.

„Ale byla jsi vychovávána k tomu, abys vedla svůj národ, ne?“ otázala se jí.

„Jistě,“ odpověděla Arianna.

„A ty se staráš víc o sebe než o blaho svého národa. Copak ses nic nenaučila? Chápeš vůbec, co může to tvoje malicherné vztekání natropit v této jeskyni?“

Arianna bojovně zvedla bradu. Na bledé kůži jasně zazářilo mateřské znaménko. Ale zjevně měla dost rozumu na to, aby neodpovídala.

Nicholas je pozoroval. Takže to je další, v čem celá ta léta chyboval. Cit pro míru. Diamanta by Arianně dala sílu, aniž by dopustila, aby Ariannou cloumala vzpurnost a svéhlavost. Toho on nikdy nebyl schopen.

Ani se o to nepokusil.

„Naším cílem, dokud neřeknu jinak, je ochránit toto místo Moci, udržet tebe a Dara z dosahu mého děda a udržet Modrý ostrov v rukou tvé rodiny. Tvé vzteklé výbuchy do toho nepatří. Ty nejsi jediná, kdo ztratil své blízké,“ pravila Diamanta. „Dar ztratil své pěstouny, přišel o celý svůj svět. Ty máš ještě otce. Ani se ti nesní o tom, co všechno ztratil on. Máš jedinou šanci dospět, jedinou šanci projevít se jako žena, jakou chceš být, a tu

šanci máš teď, Arianno. Život je plný ztrát. Ale i zisků. Bez ztrát si zisků nemůžeš vážit.“

„Já vím,“ odpověděla nedůtklivě Arianna.

Nicholas zatínal pěsti, až se mu nehty zarývaly do dlaní. Toužil svou dceru bránit, chtěl, aby na ni Diamanta přestala ječet, ale věděl, že má pravdu. To byl důvod, proč byla Arianna tak nezvladatelná? Protože jí to dovolil? Protože jí nedokázal vnutit sebekázeň?

Protože se tolik bál ji zranit, přijít o ni?

„Pak také víš, že vůdce nemyslí na sebe, ale na to, co je nejlepší pro ty, které vede,“ pokračovala Diamanta.

Nicholas zvedl hlavu. Jako by teď promluvil jeho otec. Celý rozhovor – až na ty vášnivé výbuchy – byl tolik podobný rozhovorům, které vedl se svým otcem během prvního feyského útoku.

„Tak ty mi chceš říct, že bylo zbytečné mi o tobě říkat?“ vyjela na ni Arianna. Hlas se jí třásl.

„Nebylo to neodkladné,“ odpověděla Diamanta.

„Teď o mně víš. A mělas právo se na to ptát, ale ne přede všemi. Tím podrýváš otcovu vážnost.“

Dar zrudl. Uvádělo ho do rozpaků, že má ta slova opakovat. Nicholas byl upřímně šťastný, že nemusí tlumočit sám.

„Chtěla jsem to vědět,“ prohlásila Arianna. „Měla jsem právo to vědět.“

„V tomto ohledu nemáš žádná práva,“ odpověděla Diamanta. „To je mezi Darem, Nicholasem a mnou. Je na nich, jestli o mé přítomnosti někomu řeknou.“

„Ale ty jsi má matka.“ Arianna začala nabírat k pláči. Oči měla plné slz.

„Ano,“ souhlasila Diamanta, „a moc mne mrzí, jak to všechno dopadlo. Mrzí mne, že mne nemůžeš vidět. Mrzí mne, že se tě nemohu dotknout. Mrzí mne, že jsme se vůbec neužily, opravdu neužily, jako matka a dcera.“

Ale myslím si, že je tu něco, co ti tvůj otec nikdy neřekl.“

Arianna po něm střelila zlostným pohledem. Nicholasovi se sevřely útroby. Co se to Diamanta chystá odhalit? A bude do toho zatažen i on?

„Předpokládám, že kdybych žila, nebyla bys ty,“ pravila Diamanta. „Nikdy bych neporodila dlaka. Žádné ostrovní porodní báby by mi nepomohly. Pravděpodobně bys zemřela, protože bychom si s tím nevěděli rady.“

„Ty chceš říct...“ – Arianně uvázl dech v hrdle, zajíkla se a málem vzlykla – „že bychom nikdy nemohly žít zároveň? Proč?“

„Protože,“ odpověděla tiše Diamanta, „tak jednájí Mocnosti. Něco dají a jiné si vezmou. To, co dají, je obvykle lepší než to, co vezmou.“

„Ale ty jsi právě řekla, že nestojím za to, abych byla zvána Feykou,“ prohlásila Arianna.

„A vinu za to přičítám spravedlivě tvému otci,“ odpověděla Diamanta. Nicholas sebou bolestně trhl. „Ale on neměl žádnou možnost udělat z tebe Feyku. Obávám se, že budeš muset dostat výchovnou lekci ode mne. A to vyžaduje především, abys poslouchala. Nemůžeš tu být středem pozornosti. Ostatní by za to mohli zaplatit životem. Musíš s nimi spolupracovat a nechat na otci, ať vás vede. Moc se ho na nic nevyptávej, alespoň ne přede všemi.“

Při posledních slovech Dar trochu ztišil hlas, aby napodobil Diamantu. Arianna několikrát tupě zamrkala, a pak přikývla. Nicholas vydechl. Ani si neuvědomil, že zadržuje dech.

Arianna se na něj podívala. Oči jí plavaly v slzách, ale zatím žádná neukápla. „Nenávidíš mne?“ zašeptala s veškerou tou vášnivostí, která ji provázela už od dětství. Vždycky s ní zmítaly vášně.

Vinil z toho Solandu, ale možná za to mohl sám, protože nikdy nesebral odvahu jednat s ní tak, jak s ní teď jednala Diamanta.

„Ne,“ odpověděl a natáhl k ní ruku. Šla k němu, vzala ho za ruku, posadila se vedle něj a zabořila si tvář do jeho rukávu. Přitáhl si ji k sobě, objal ji a něžně ji konejšil.

Je tak křehká. Tak hubená, tak unavená.

Diamanta ho pobaveně pozorovala. „Feyové si nehrají na rozmazlování,“ poznamenala, ale Nicholas postřehl, že to říká laskavě, že to není výtku.

„Já vím,“ odpověděl. „Proto tě tak bolelo, když jsi rozmazlovala Sebastiana.“

Její úsměv pohasl a ohlédla se na Dara. Neusmíval se. Hleděl na ni s vážnou tváří. Všichni tady věděli, že Sebastian zaujal jeho místo. Ať už to bylo dobře nebo špatně a nakolik Sebastiana milovali, nebyl následníkem trůnu. Sebastian byl jejich dítětem, ale ne tím, které jim bylo dáno.

„Musíme zjistit, jak se dá tohle místo využít,“ prohlásil Nicholas ve snaze nastolit řád. „Jak odtud můžeme zastavit Rugada.“

Domluvil a ztěžka polkl. Odnosl šamančino tělo do hlubin jeskyně, šel potmě a cítil tam jiné bytosti. Pak klečel vedle ní a prosil ji, aby mu prominula, jak se k ní tu poslední noc choval, a říkal jí, jak mu chybí. Pak jí slíbil, že bude zaopatřena jako Fey, a to hned, jakmile to bude Nicholas schopen zařídit. Seděl u ní dlouho, předlouho a v duchu si přál, aby pro ni mohl udělat víc. Aby byl schopen tomu zabránit. Jenže už bylo pozdě. Byla pryč a byla to její volba.

Ale, jak pravila Diamanta, více získali než ztratili. Měl zase svou ženu – i když jen nakrátko. A uvědomoval si, že to je dost.

Alespoň se tentokrát budou moci rozloučit.

Při tom pomyšlení ho srdce zbolelo. Nechtěl se s ní loučit. Už nikdy.

Jenže asi bude muset.

Letmo se podíval do míst, kam odnášel šamanku. Myslel si, že tam pobyl dlouho, ale když se vrátil, tak ho jak Počist'a, tak Adrian ujišťovali, že byl pryč jen chvilku.

Tam plyne čas jinak.

„Jak je mu?“ zeptala se Diamanta Dara. Hleděla na Coultera. Její hlas vytrhl Nicholase ze zadumání.

„Nevím.“ Dar si k němu přiklekl. Zdálo se, že nechut', která mezi Darem a Coulterem panovala, když sem Nicholas přišel, ustupuje. „Coultere? Je ti lépe?“

Arianna zvedla hlavu. Tekly jí slzy a po obličeji měla rozmazanou špínu. Vlasy se jí lepily na obličej. Plakala, a Nicholas si toho ani nevšiml.

Když Dar pronesl Coulterovo jméno, vzhlédla.

„Je mi lépe,“ odpověděl Coulter. „Ale nechtěj po mně ani vykřesat jiskřičku.“

„Magie je pryč?“ zeptal se Adrian.

Coulter zavrtěl hlavou. „Vrátí se. Něco se už vrátilo. Zatím jen to bezvýznamné.“

Nicholas odvrátil pohled, zato jeho dcera na něj upřeně zírala dál. Zdálo se, že ji Coulter naprosto uchvátil. Vzhledem k tomu všemu, co musí udělat, aby se připravili na nadcházející boj, těžko bude mít čas chovat se tak okouzleně.

Ale jinak to Nicholase těšilo. Začínal si uvědomovat, jak křehkou skořápku měla jeho dcera a jak jí bylo ublíženo. Jen nechtěl, aby se zamilovala do prvního muže, kterého potkala, bez ohledu na to, jakou měl moc.

Zhluboka nabral dech do plic. Ještě jednou Ariannu objal. Teď už však bylo načase dát se do pohybu, tak řekl. „Diamanto, ty víš, k čemu to všechno v této jeskyni slouží?“

Zavrtěla hlavou. „Je to posvátné místo ostrovanů a jsou to symboly ostrovního náboženství. Nic o nich nevím.“

„Přesto ses objevila tady,“ ozval se Coulter. Upíral pohled jejím směrem. I když tvrdil, že ji nevidí, stejně s překvapivou přesností určoval místo, kde se právě nachází.

„Toto je místo Moci,“ odpověděla. „Těm třem, které jsem si zvolila, bych byla schopná se zjevit i na místě Moci v Eccrasianských horách.“

Dar to přetlumočil, jak nejlépe dovedl, jen tón jejího hlasu nedokázal přesně napodobit. Nicholas si nikdy neuvědomil, jak moc u Diamanty záleží na tónu, síle hlasu, a to Dar zjevně postrádal.

„Takže ty můžeš jít i na to třetí,“ usoudila Arianna.

„Pokud nějaké třetí je,“ podotkl Nicholas.

„Nemohu, pokud mne tam někdo nepřitáhne,“ odpověděla Diamanta. „Pokud by tam byl tvůj otec, tak ano.“

Arianna se zajímavě nadechla. „Mohu se zeptat ještě na něco?“ otázala se a podívala se na Nicholase.

Obličej měla samou šmouhu a mokrý od slz. „Je to něco, co probíhá samovolně dál?“

Podíval se na Diamantu, ale ta jen nechápavě pokrčila rameny.

„Pokračuj, zlatíčko,“ vybídl Ariannu.

„Kdyby se jednomu z těch tří něco stalo, třeba tomu, koho nenávidíš, mohla by ses zjevit někomu jinému?“ Vyznělo to tak toužebně, až zrudla, jako by ji samotnou přivedlo do rozpaků, že se na něco takového ptá.

Nicholas se podíval na svou ženu. Diamanta na okamžik zavřela oči, jako by ji ta otázka zabořila, a pak tiše odpověděla: „Ne.“

Dar její odpověď opakoval stejně tiše.

Arianna přikývla a opřela si hlavu o Nicholase, jako by u něj hledala podporu. Nicholas hleděl na Diamantu o chvíli déle. Povytáhla to své úchvatně vzletné obočí, jako by mu chtěla něco naznačit, a pak si povzdechla.

Pokud Diamanta předpokládala, že Arianna uvažuje jako Feyka, těžko mohla odpovědět jinak. Pokud Arianna opravdu toužila spatřit svou matku, pak by kladná odpověď ohrozila Nicholase i Dara.

Ne že by se Arianna pokusila o něco proti svému otci. Něco už o Černé krvi věděla. A věřila tomu.

Políbil svou dceru na temeno hlavy a pomalu uvolnil náruč. Pak vstal. Jejich čaroděj je zraněn a je jich málo. Ale mají Diamantu.

A ty rocanistické předměty. Těch mají stovky. Lahvičky se svěcenou vodou, závěsy, mísy, dost mečů pro celou armádu, kašnu a kalichy. Věděl, že se ty předměty táhnou daleko do hlubin jeskyně.

„Co je?“ zeptala se Arianna a vzhledla k němu.

„Část rocanistické nauky,“ odpověděl rozvážně, a jak kráčel, přemýšlel, „se nazývá Tajemství. Tu zná jen rocan.“

„Rocan je mrtvý,“ odpověděla Arianna.

Nicholas si jí nevšímal. To věděl taky. On měl kdysi naději Tajemství poznat, krátce po Diamantině smrti, když napadl Matthiase. Vyhrožoval mu, že povládne jak Svatyni, tak zemi. Matthias ho pochopitelně odmítl.

„V Tajemstvích,“ pokračoval, „je návod na výrobu svěcené vody.“ Zadíval se na lahvičky.

„Takže?“ opáčil Dar.

„Svěcená voda zabíjí Feye,“ pravila Arianna. Stoupla si vedle Nicholase a chytila se ho za loket, aby neupadla. Opravdu byla ještě slabá, i když si to nechtěla přiznat.

„Ty si myslíš, že to ostatní taky?“ zeptal se Coulter.

„A na co jiného to tu vypadá?“ opáčil Nicholas. „Toto není místo pro bohoslužby. Není si tu kam sednout, není tu kde tiše rozjímat. Toto je místo, které se snadno brání.“

„Toto je zbrojnice,“ pravil Počist'a. I on vstal. „Ty si myslíš, že toto je zbrojnice.“

„Nevím,“ odpověděl Nicholas. „Ale vím, že Svatyně o tomto místě nikdy neslyšela. Pokud by se o něm dozvěděla, pak by rocan v čele všech ostatních prosazoval, aby bylo v této oblasti víc jejich lidí. Padesátý rocan odtud naopak po obzvláště drsných střetech s místními usedlíky stáhl audy.“

„To by neudělal nikdo, kdo by si myslel, že je v těchto horách něco důležitého,“ pravila Diamanta. I ona přešla k němu. Obrátila se a usmála se na něj. „Dokonce ani ostrovan ne.“

„To je pravda,“ souhlasil Nicholas. „Takže toto místo bylo buď zapomenuto, nebo má jiný smysl.“

„Nebo ho využívají místní,“ podotkl Adrian.

„Slyšel jsem o skupinách, kterým se nelíbí – nelíbilo – že byl založen rocanismus. Byly z toho nějaké rozbroje. Možná, že toto s tím souvisí.“

„Možná,“ odpověděl vyhýbavě Nicholas. Nepřesvědčilo ho to. „Některé symboly našeho náboženství mi vždycky připadaly podivné. Trápily i tebe, Diamanto, že?“

„Jednou jsem ti o tom řekla a tys mi málem utrl hlavu,“ odpověděla.

Nicholas rozpačitě přešlápl. „Roca byl Přijat do Boží ruky. Ale ve skutečnosti jsme se nikdy nedozvěděli, co se stalo s vojáky Nepřítele. Kdyby byl Roca něco jako převtělovač...“

„Tak by to vypadalo, jako by byl Přijat,“ doplnil ho Adrian. Stále ještě podpíral Coultera, který pozorně

poslouchal. „A ten by byl schopen nařídít vojákům, aby odtáhli.“

„Přesně tak,“ odpověděl Nicholas.

„O co jde?“ zeptal se Dar. „Já o tom nic nevím.“

„Jsi potomek Rocy,“ odpověděl mu Nicholas, aniž se otočil. Bylo překvapivé, co všechno jeho děti nevědí. „Monarchie je založena na jeho rodu. Nikdy jsme na trůně neměli nikoho, kdo by nebyl z jeho rodu.“

„Rocanismus učí,“ pravil Adrian, který se ujal slova, když se Nicholas odmlčel, „že Roca vedl své lidi proti vojákům a že to byla válka předem prohraná. Postavil se těm vojákům, které Slovo nazývá »vojáci Nepřítele«, obřadně si vyčistil meč svčcenou vodou, obrátil ho proti sobě a byl Přijat do Boží ruky. O tom, co se pak stalo s vojáky Nepřítele, se už nic nepraví, a vlastně ani o Rocovi ne. Jen to, že nyní sedí u Boží ruky a pomáhá svému lidu.“

„Nebo tak nějak,“ podotkl Nicholas. Bylo jasné, že nikdo z nich nebyl hodně dlouho na bohoslužbě ve Svatyni – Nicholas od příchodu Feyů a Adrian víceméně stejně dlouho. Na tom Adrianově výkladu se Nicholasovi něco nezdálo, ale nevěděl, co.

Otrávil ho to.

„To nevypadá na převtělovače,“ poznamenala Diamanta.

„Říkávalas, že to vypadá, jako by v tom byla nějaká magie,“ připomněl jí Nicholas.

„To taky vypadá,“ souhlasila Diamanta.

„A tak máme toto.“

„Ale jak to vyzkoušíme?“ Tu otázku položila Arianna. Zavěsila se do otce. „Nikdy jsi mne nepustil do blízkosti náboženských předmětů. Překvapuje mne, že jsme tady uvnitř.“

„Kdyby chtěli prozkoumat magické vlastnosti cenzoři, využili by k tomu obsah svých vaků,“ řekla Diamanta.

„My nejsme cenzoři,“ odvětil Nicholas.

„Přece to nemůžeme zkoušet na někom z nás,“ ozval se Počista. Hlas se mu třásl. Nicholas se k němu obrátil. Počista měl bojovně vysunutou bradu, jako by chtěl ukázat, že se nebojí, že na něm budou dělat pokusy, a přitom zjevně celou dobu čekal, že to někdo navrhne.

„To by nikdo neudělal,“ ujišťoval ho Nicholas. Polkl. Nemohl ani uvěřit, že by to někdo navrhl. „Adriane, prozkoumáme ty náboženské předměty spolu.“

„Myslím, že to není moc rozumné,“ ozval se Dar. „Co když to na vás bude mít nějaké účinky?“

Nicholas se potočil. Diamanta se otočila tváří k Darovi. Zjevně ji překvapilo, že něco takového řekl. Nicholase tedy rozhodně ano. Jeho syn byl opatrný a v tom měl pravdu.

Vypadalo to, že je pravým opakem své sestry.

„Pro mne je to méně nebezpečné než pro kohokoli z vás,“ prohlásil Nicholas. „Já jsem ostrovan a mám v sobě Rocovu krev.“

„Ty si myslíš, že toto místo nějak souvisí s Rocou?“ zeptal se Adrian.

„Na Krvavých útesech jsem o něm slyšel vyprávět,“ odpověděl Nicholas. „A ve Sněžných horách taky. Těžko říct, čemu věřit. Ale jestliže tyto věci pochází z rocanismu, a zdá se že ano, je velmi pravděpodobné, že na mne nebudou mít žádný účinek.“ „Nemáš na to zkoumání moc času,“ upozornila ho Diamanta. „Brzy tu bude Černý král se svým vojskem. Přijdou co nevidět.“

„Já vím.“ Řečí už bylo dost, usoudil Nicholas. Objal Ariannu a políbil ji na tvář. „Musíš si lehnout. Odpočívat.“

„Už jsem z toho odpočívání unavená,“ namítla.

Podíval se na ni a něžně se usmál. Nezměnila se. Jak na něj hleděla, zlobný pohled se pomalu měnil v odevzdanost.

„To je to, o čem jsi mluvil, že?“ poznamenala. „Že mám dělat to, co je nejlepší pro ostatní.“

„V tomto případě je to také to nejlepší pro tebe,“ odpověděl.

Povzdechla si, ale pustila se ho a vrátila se na své lůžko. Cestou ještě vrhla nývový pohled na Coultera. Usmál se a povzbudivě na ni kývl. Dar to sledoval z protějšího kouta a přes obličej se mu mihl výraz jakési nelibosti. Žárlivost? Žárlí, že Coulter věnuje pozornost jeho sestře?

Těžko říct a Nicholas teď neměl čas se tím zabývat. Vydal se po schodech nahoru. „Adriane?“

„Jdu,“ odpověděl Adrian. Uložil Coultera zpátky na zem. Coulter se vzepřel na loktech – síly se mu pomalu vracely – a díval se. Adrian bral schody po třech, až Nicholase dostihl.

„Víš přesně, co hledáme?“ zeptal se Adrian tiše.

„Jaké jsou tvé znalosti rocanismu?“

„Strašné,“ zamumlal Adrian. „Z náboženské výchovy jsem proplul jen tak tak.“

Nicholas si povzdechl. Pokud šlo o náboženství, byl rovněž mizerný žák. V duchu slyšel otce, jak se s ním hádá, když Nicholas tvrdil, že znalost náboženství nemá nic společného s jeho panovnickou budoucností.

Jak moc se mýlil. Jeho znalosti náboženství teď mohou rozhodnout, jestli mu Modrý ostrov zůstane, nebo jestli ho dostane Černý král.

„Dobrá, doufejme, že společně dáme dohromady, co bude zapotřebí,“ poznamenal.

„Možná bychom se měli pomodlit,“ navrhl Adrian. A nevyznělo to nijak uštěpačně.

Nicholas na něj vrhl překvapený pohled. Adrian měl vykulené oči a zatínal zuby. Stejně jako Nicholas dobře věděl, jak je jejich práce důležitá.

„To bychom možná měli,“ pravil Nicholas a v duchu zatoužil věřit, že to k něčemu bude.

Sraz měli v malém kostelíku kousek na sever od statku. Luke se tak rozhodl po zralé úvaze, protože usoudil, že tam Feyové nevstoupí. V den, kdy tuto oblast obsadili, kostelík zvenčí prohlédli, donutili místní danity, aby odtamtud odnesli svěcenou vodu, meč a všechny náboženské předměty, a pak je povraždili. Ale Luke pochyboval, že kdy vstoupili dovnitř.

Ve vzduchu bylo plno popílku z požáru. Oheň strašně smrděl. Vydával palčivý, štiplavý kouř, jak ostatně Luke očekával, ale bylo v něm cítit spálené maso a něco skoro příjemného, ostrá, kořeněná příchut', která v Lukovi vyvolávala vzpomínku na otcova nejlepší jídla. Z toho pomyšlení se mu udělalo špatně od žaludku. Rychle si pospíšil dál.

Con šel s ním. Když se umyl, vypadal ještě mladší. Mladší a hezčí. Měl kulaté modré oči s dlouhými řasami a dokonalý obličej toho druhu, po němž rodiče tak touží, s buclatými tvářičkami a čupřinou zlatých vlasů. Z nevyspání měl oči zapadlé a v nich uštváný pohled, který naznačoval, že zažil víc, než je schopen unést.

Když se umyl, přestal naříkat. Jako by musel být silný, silnější, než kdy byl, a když konečně našel někoho, kdo mu pomohl, přestal se ovládat. Luke ho chápal. Jako mladík se tak v době, kdy byl jeho otec uvězněn, cítil mockrát. Ale když se otec vrátil domů, Luke už neplakal. To už bylo na slzy pozdě.

Spěchali po kraji cesty. Feyové je zatím nepronásledovali a to Luka rozčilovalo snad ještě víc než cokoli jiného. Feyové jako by zapomněli na ty, kdo útok spáchali, a to jim nebylo podobné.

Ale za nimi hořel obrovský požár, plamenná stěna, která nevypadala, že by chtěla poklesnout. Podle toho, co Luke viděl ve stodole, by ho v životě nenapadlo, že

se může něco takového stát. Nikdy by ho nenapadlo, že oheň bude hořet tak dlouho a silně.

Sešli s Conem z cesty a kráčeli přes pole. Za nimi zůstávala ve vlhké, orosené trávě slabá stopa. Luke věděl, že není čas se schovávat, a tak se o to ani nesnažil. Nebyl si jist, jestli na něj ostatní ještě čekají; nařídil jim, aby nejpozději před polednem z kostelíka odešli.

Vzhledem ke Conovu příchodu a té bitce s Feyi ztratil Luke pojem o čase. Vlastně ani nečekal, že se dostanou tak daleko. Když se rozhodl Feye odlákat od zbytku skupiny, činil tak s přesvědčením, že ho zabijí.

Předpokládal, že ostatní ho také považují za mrtvého.

Z Cona se vydral úlevný povzdech. Luke zaostřil. Šel touto cestou už tolikrát, že se ani nepotřeboval rozhlížet. Toto pole bylo zarostlé trávou; sedlák ho letos nechal ležet ladem. Ostrované se už dávno naučili nechat pole odpočinout dřív, než se půda vyčerpá úplně. Luke pochyboval, že Feyové něco takového dovolí.

Ale Cona nezaujalo to neobdělané travnaté pole.

Uviděl kostel.

Vypadal stejně jako mnoho jiných, roztroušených po celém Modrém ostrově. Malá budova o jedné místnosti, bíle omítnutá. Zvenčí působila skromným, nuzným dojmem. V tomto ohledu to byl pravý opak Svatyně, kde vládl honosný přepych.

Con Luka předběhl, ale Luke ho chytil za ruku. „Oni očekávají mne,“ připomněl mu tiše.

Con přikývl, zvolnil a držel se vedle Luka. Došli k zejícímu vchodu – dveře Feyové vylomili – a Luke nakoukl dovnitř.

Očekával – vlastně ani přesně nevěděl co, něco děsivého, čekal, že tu jeho společníci budou ležet,

posekaní stejně jako on s Conem posekali ty Feye. Tratoliště krve, blesková a děsivá odvěta.

Ale uvnitř byla tma a když si oči na tmu přivykly, uviděl Meda, Totla a Jonu. Krčili se v nejzazším koutě. Pokud by se někdo nepodíval přímo dovnitř, neuviděl by je.

Luke vešel dovnitř. Zem nikdo nezametl a na místě, kde stával oltář, zůstala jen holá dřevěná podlaha. Ze zdí zmizely náboženské předměty a malá klekátko – tento kostelík byl příliš malý na to, aby tu byly lavice – někdo našťípál jako dříví na podpal a třísky vyrovnal v rohu.

„Vedu s sebou jednoho ostrovana,“ sdělil jim Luke a rozhodl se raději nic moc nevysvětlovat. „Je to aud.“

„Jsi si tím jistý?“ opáčil Jona.

„Ano,“ odpověděl Luke. „Zachránil mi život. Zabil Feye, kteří mne pronásledovali.“

Kývl na Cona, ať jde dovnitř. Con při vstupu sklonil hlavu a zamumlal cosi, co znělo jako požehnání. Pak zvedl hlavu a zasténal.

„Co se tu stalo?“ zašeptal.

„Feyové,“ odtušil Totle. „Co jiného?“

„Viděli jste ten oheň?“ otázal se Luke.

„Má v sobě nějakou magii,“ prohlásil Medes. „Co jsme to jen udělali?“

„To si nejsem jist,“ odpověděl Luke, „ale myslím si, že se nám to povedlo lépe, než jsme čekali.“

„Budou pročesávat krajinu a hledat nás.“

„To budou,“ souhlasil Luke, „jakmile oheň dohoří. Domnívám se, že si mysleli, že na to budou stačit ti Feyové, které za mnou poslali, ti, které Con zabil.“

Totle se pozorně zadíval na Cona. „Nezdáš se tak silný, abys zabil Feye,“ poznamenal.

„Umí se skvěle ohánět mečem,“ sdělil mu Luke. Necítil potřebu vysvětlovat, co se stalo. Nestál o to, aby

to věděli. Už dávno zjistil, že čím více se toho ví, tím snáze to někdo zneužije.

„Výborně,“ pravil Medes a lehce povytáhl obočí, jako by Lukovi nevěřil.

„Nemůžeme se tu moc zdržovat,“ prohlásil Luke.

„Co dál?“ otázal se Jona.

„Nic,“ odpověděl Luke. „Po tomhle budou Feyové očekávat něco dalšího.“

„Nemůžeme přece jen tak složit ruce do klína,“ namítl Jona. „Myslel jsem si, že cílem toho všeho je Feye zastavit.“

„Otrást jejich sebedůvěrou a tím je oslabit,“ upřesnil to Luke. „A musíme jednat chytře. Nijak by nám nepomohlo nechat se chytit.“

„Jestli ten chlapec zabil Feye, kteří tě pronásledovali, tak Feyové přijdou na to, kdo to udělal,“ usoudil Medes.

„Budou vědět o mně,“ souhlasil Luke. „Ale nebudou vědět, kdo mi pomáhal.“

„Co budeme dělat?“ zeptal se Totle.

„Con mne požádal o pomoc. Jdeme do Jahnu.“

„Do Jahnu?“ opáčil Medes.

Luke přikývl. „Chcete-li jít s námi, jste vítáni.“

„Co je cílem?“ otázal se Jona.

„Chceme se pokusit zachránit králova syna,“ odvětil Luke. „Con ví, kde je.“

„Vy dva?“ zeptal se nevěřicně Medes. „To je šílenství. Jahn teď obsadili Feyové.“

„Já vím,“ odpověděl Luke. „Ale někdo to zkusit musí.“

„Proč vy?“ zeptal se Jona.

Con se už už chystal odpovědět, ale Luke byl rychlejší. „Máme společného přítele, a ten sem Cona poslal.“ Zhluboka se nadechl. „Jestli nám někdo chcete pomoci...“

„Ne,“ odpověděl Jona. „Já mám rodinu. Zůstanu tady.“ „Mně se to nelíbí,“ prohlásil Medes. „Říkal jsi, že budeme pracovat společně a že to budeme dělat dlouho.“

Luke přikývl. „Nečekal jsem dnes ráno takový výbuch. Myslel jsem si, že spálíme stodolu, na příštích pár dnů oslabíme feyské stráže, provedeme pár dalších chytrých výpadů a potrápíme je. Nečekal jsem, že to dnes ráno dopadne, jak to dopadlo.“

„To není důvod vzdát se našeho záměru,“ namítl Totle.

Lukovi najednou vyschlo v ústech. Začínal mít nepříjemný pocit, že jsou v tom kostelíku už nějak dlouho. V duchu zatoužil, aby tu byla okna, aby viděl ven, jestli někdo nejde. „Tak, má někdo z vás nějaké místo, kde by mne mohl ukrývat, dokud mne budou Feyové hledat?“

„Jak by věděli, žes to byl ty?“ zeptal se Jona. „Ti, kdo tě pronásledovali, jsou mrtví.“

„Na mém statku,“ odtušil Luke.

„Můžeš zalhat, říct, že tamtudy někdo proběhl a že je tam zabil,“ navrhl Totle.

„Ty bys tomu věřil?“ otázal se Luke.

Ostatní sklopili oči k zemi. Con musel mít stejný pocit jako Luke, protože se neustále ohlížel na dveře.

„Jsem rozhodnut odejít,“ prohlásil Luke. „Byl bych rád, kdyby šel někdo z vás se mnou.“

Jona zavrtěl hlavou. „Musím myslet na své dcery.“

„Já jsem svůj statek ještě nikdy neopustil,“ odvětil Medes.

Totle se napřímil a v tu chvíli vypadal jako voják. „Budeme pokračovat v boji bez tebe,“ odpověděl.

„To byste mohli,“ souhlasil Luke. „Ale můžete se dostat do stejné situace jako já.“

„Nebo ještě horší,“ podotkl Con.

Ostatní se na něj podívali, jako by to byl nějaký vyvrhel, zastánce Feyů, někdo, komu oni nemohou ani v nejmenším důvěřovat. Luke měl předtím stejný dojem. A teď se mu zdálo, jako by toho chlapce znal stejně dlouho jako Meda.

„Horší,“ opáčil Totle.

„Feyové se budou mstít,“ poznamenal Con.

„Nebudou,“ zavrhl to Medes. „Potřebují půdu a někoho, kdo ji bude obdělávat. To je naše ochrana.“

Con maličko sklonil hlavu. Nechtěl odporovat.

„Medes má pravdu,“ souhlasil Luke. „Feyové dali jasně najevo, že chtějí ostrov pro jeho bohatství. Nebudou ho ničit.“

„Chtějí, aby statky zvedly výnosy,“ přidal se Jona. „Kdyby zničili stávající úrodu, ničeho by tím nedosáhli.“

„Nebo stávající sedláky,“ dodal Totle.

„Hlavně buďte opatrní,“ nabádal je Luke. „Den dva počkejte. A další cíl si vyberte moudře. A nescházejte se, jen potom, abyste zjistili, kdo zůstal, jako jsme to udělali teď. Budete potřebovat nového vůdce.“

„Já budu vůdce,“ prohlásil Medes. „Má rodina je zvyklá, že přicházím a odcházím, jak se mi zachce.“

Luka najednou zaplavil smutek, jako by kus jeho života najednou skončil a jemu to ještě úplně nedošlo. „Pamatujte,“ připomněl jim. „Malé zásahy.“

Medes přikývl. „Bude to dobré.“

Luke se zhluboka nadechl. Con vyhlédl ze dveří. Očividně nic neviděl, protože nic neřekl.

„Tak teda jo,“ řekl Luke. „Hodně štěstí.“

„Tobě taky,“ odpověděl Totle.

Jona se na něj upřeně díval. „Ty víš, že když jdeš za takovým cílem, je velmi pravděpodobné, že se už nevrátíš.“

„Vím,“ odpověděl Luke. Rukou si prohrábl vlasy. „Podívej, jestli se vrátí můj otec, pošli ho pryč. Feyové by z toho mohli obvinít jeho, tím spíš, kdyby znali jeho příběh.“

„Dám na něj pozor,“ slíbil Medes.

To bylo všechno, co mohl Luke udělat, všechno, v co ještě mohl doufat. Během několika hodin se jeho život znovu změnil.

Chvíli na sebe hleděli a Luke měl najednou naprosto zřetelný dojem, že to je naposledy, co je vidí, naposledy, co vidí tento kostel, naposledy, co vidí tento kraj. Pak na ně kývl a vyklouzl ze dveří. Con šel za ním.

Měli namířeno do Jahnu zachránit mladíka, který nebyl ani ostrovan, ani Fey, vypadal jako královský syn, ale nebyl.

Pravděpodobně přitom zemřou.

Ale zkusit to musí. Je to jen další krok v Lukově osobním boji proti Feyům. Ohlédl se na oheň, který založil.

Jednoho vítězství už dosáhl. Dvou, počítaje v to i mrtvé Feye.

Třeba mu Bůh dá další.

Licia stála na skalním hřebenu. Oddíly zvolna plnily určený prostor. Slunce ještě nevystoupilo nad hory úplně, ale už teď bylo jasné, jak dnes bude. Teplo.

Průchod soutěskou byl vcelku snadný, alespoň pro její jednotku. Ptačí jezdci letěli nahoře a pátrali po ostrovanech a jiných podezřelých známkách ohrožení. Neviděli nic.

Licia vedla oddíly průsmykem a pak sem. Jednotky stále ještě přicházely a řadily se podél horského hřebene. Takovýto tradiční útok nezažila od posledních dnů nyeského tažení. Tehdy byli Nyeané přesvědčeni, že musí čekat magický útok. A tak Feyové udělali něco nečekaného, ostatně jako vždy, a zaútočili nemagicky.

Zabralo to.

Město se zabývalo svými ranními záležitostmi. Hemžilo se tam mnohem víc lidí, než když tu byla poprvé. Vypadalo to na malé, leč rušné místo; přemýšlela, co ty lidi vlastně udržuje v čilosti. Rozhodně to nebyl obchod se sousedními městy.

Po horském svahu se vydala nahoru malá skupina ostrovanů; mířili k lomu. Rozhodla se nechat je začít pracovat, usoudila, že tak bude větší počet tělesně zdatných v lomu a ne ve městě. Lomu se dalo zmocnit snadno. Hladké stěny a mísovitý tvar skýtaly jen omezenou možnost boje a tím pádem zaručovaly snadnou bitvu. A i kdyby snad byl boj pro Feye příliš náročný, stačilo by jen obléhat a čekat. Na takovém místě nemůže být dost vody a jídla.

První oddíly se už sešikovaly, nože a meče pohotově. Na místo pochodovaly druhé. Měla dost přechoty, aby postavila do bitvy s městem plných sedm šiků.

Bude šiky vysílat jeden po druhém, vždycky je nechá bojovat a pak, když to bude vypadat, že jsou všichni

ostrované plně pohlčení bojem, vyšle další oddíl. Podle městské zástavby usoudila, že jen její pěchota pravděpodobně počtem převyšuje obyvatele města.

Doufala, že u čtvrtého šiku ostrované uvěří, že nepřátelské řady neberou konce.

Po nebi poletovali ptačí jezdci. Po té ranní příhodě byli ještě trochu nejistí, ale po jejím proslovu se zastyděli. Když po nich chtěla, aby se proměnili, udělali to, byť to bylo těžké. Pak postupovali dál podle jejího plánu.

S roztaženými křídly plachtili na větrných proudech nad údolím, střemhlav se snášeli k zemi a pátrali po čemkoli, co by ji mohlo zajímat. Pozemní zvěrojezdci šli za posledním šikem – ti budou střežit průsmyk. Pěšci a Ay'Le zůstanou v táboře, dokud pro ně Licia nepošle. Což udělá až ve chvíli, kdy město podlehne.

Nad hlavou jí zakroužil nějaký vrabčí jezdec a snesl se dolů. Licia natáhla ruku. V minulých bitvách zjistila, že ptačí jezdci neradi mění svou podobu po začátku boje. Říkají, že jim to snižuje magii.

Vrabčí jezdec jí přistál na pravém ukazováčku a do prstu se jí tvrdě zaryly maličké drápky.

Licia pátravě přivřela oči a rozeznala Švíta. Jeho jméno bylo starobylé stejně jako jeho rod. Pocházel z rodu vrabčích jezdců, kde se muži jmenovali Švít už v dobách, kdy si Feyové teprve začínali vést záznamy.

Šel rovnou k věci. „Uprostřed města je tržiště,“ hlásil. Musela se k němu naklonit, aby ho slyšela. Byl tak maličký, že feyská hlava splývala s ptačím tělem. Před očima se jí míhala ptačí hlavička.

Zvedla ruku, aby na něj viděla lépe. „To je to místo, kam všichni brzy zrána chodívají?“

„Ano,“ odpověděl. „Na úpatí hor jsou malé statky a zelinářské zahrady a tamní lidé prodávají svou úrodu. Viděl jsem je vcházet do domů a zase vycházet, taky se

zbožím. Buď je tam nějaký obrovský sklad, anebo je pod městem nějaký rozlehlý podzemní prostor.“

„Takový je v Jahnu taky,“ poznamenala Licia.

Přikývl. Ptačí hlavička se pohnula současně s feyskou. „Zbraně jsem neviděl žádné. Domy jsou postavené z kamene ze skal. Ale je to nějaké divné: když se skála odštípne, mění barvu. Skály samotné jsou rudé. Odštipnuté zešednou.“

„Už jsi někde něco takového viděl?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl, „ale v mé rodině se vypráví historky o Eccrasianských horách a v nich se něco takového zmiňuje.“

„Takže tady je magie.“

„Ano,“ souhlasil. „Někteří malí ptáci – ale ne já – říkali, že cítí magii ve vzdušných proudech.“

„A nejsou to pozůstatky účinků té vlny?“

„Těžko říct,“ odvětil.

Jistě. Tohle on nepozná. V tomhle není odborník.

„Někteří jestřábí jezdci říkají, že v lomu je obrovská skupina ostrovanů,“ pokračoval.

„Doporučují ti poslat část vojska tam. Z lomu je dobrý výhled na město. Až začne útok, uvidí to.“

Přikývla. Potěšilo ji, že na toto už myslela a zařídila to. „A co průsmyky?“ zeptala se. „Přicházejí nějakí ostrované? Jsou tam nějaké známky po dalších Feyích?“

„Ne,“ odpověděl.

Na místo napochodoval třetí šik. Feyové se pohybovali pozoruhodně tiše. Byli dobře vycvičení. Nikdo ve vojsku nebyl tak starý, aby bojoval v nyeském tažení. Až dosud pro ně byl takovýto přesně řízený útok pouhou teorií.

„Ještě něco?“ zeptala se.

„Raccí jezdci hlásí, že viděli na horském úbočí Boteena. Jel na koňském jezdci po nějaké stezce nahoru.“

„Vědí, kam jede?“

„Říkají, že stezka vede k nějaké jeskyni, ale neručí za to, že Boteen míří právě tam. Kráku s písařem nechal dole. Proč, to také nevědí.“

Zlobně našpulila rty. Pokud šlo o jeho objev, byl Boteen značně tajnůstkářský a Licii to rozčilovalo. Ale na to teď nebyl čas. „Dík. Mějte oči na stopkách, buďte ve spojení a kdyby se dělo něco neobvyklého, dejte mi hned vědět.“

Drápky se jí zaryly hlouběji do prstu – znamení, že hodlá pronést něco velmi důvěrného. Ne že by ho mohl slyšet někdo jiný. Na to byl příliš malý. „Poslal jsem skupinku kolibříků dohlížet na pěšce. A na Ay’Le.“

Licia přikývla. Měla ho ráda a vždycky ji těšilo s ním spolupracovat. Stejně dobře jako ona věděl, že boj o moc mezi Feyi může vést často ke smrti, zejména ve vypjatých okamžicích jako právě teď.

„Díky,“ odpověděla mile.

„Kdyby se něco dělo mezi ostrovany – nebo Feyi – dáme ti vědět.“

„Skvěle.“

Přikývl a odletěl. Vznesl se do vzduchu s takovou vervou, až se jí ruka zhoupala. Chytil vzdušný proud, vznesl se výš a pak roztáhl křídla a plachtil.

Dívala se za ním, jak odlétá. Švít bude sledovat vývoj událostí a podávat jí hlášení, ale to nebude stačit. V bitvě musí vědět o všem. Žádnou vizi o této bitvě neměla, ale stejně neměla ve zvyku se vizemi řídit. Obvykle by ji to netrápilo – vize měla jen vzácně a nezávažné – ale tentokrát jí to jedno nebylo.

Měla pocit, že nadchází nějaký významný okamžik, že se blíží chvíle, která změní celý její život, a ona se neměla čím řídit.

Na místo pochodoval čtvrtý šik. Už nebude dlouho trvat a její vojsko bude připraveno.

Začne útok.

Obrátila se, levou rukou si zaclonila oči a dívala se, jak se z průsmyku v zástupech valí proud pěchoty. Šestý a sedmý šik bude mít navíc luky a šípy. Ti byli mnohem zkušenější a navíc prošli výcvikem, jak s těmi zbraněmi zacházet. Musela se ujistit, zda vojáci vědí, jak mířit. To poslední, o co stála, bylo, aby byli její vojáci zezadu postříleni vlastními.

Pak pohlédla na město. Lidé se dosud věnovali svým záležitostem, malí jak mravenci, zjevně naprosto klidní. Než slunce dostoupí vrcholu, jejich život buď skončí, nebo se navždy změní.

Licia se usmála.

Toto byly okamžiky, pro něž žila. Chvilé těsně před bitvou, kdy je všechno na vážkách. Dávalo jí to pocit moci, pocit, že život má smysl, pocit, že jí patří svět. A do večera jí opravdu tento malý kout světa patřit bude.

Dobude ho a obsadí ho ve jménu Černého krále.

Obsadí ho pro Feye.

Pausho stála na kraji tržiště. Žaludek měla jako na vodě a hlava jí třeštila. Už od časného rána jí bylo špatně, přestože když vstávala, cítila se dobře. A vzápětí pocítila všechny příznaky žaludeční nevolnosti. Nevěděla z čeho, ale měla pocit, jako by skrz ni prošla jakási ďábelská vlna a rozbrázdila celé tělo.

Vstala, oblékla se na chladné ráno – několik košil a sukní, boty a navrch dva svetry – a jako každý den se vydala na tržiště. Díky událostem, ke kterým došlo před dvěma dny, ji dnes i cesta na tržiště připadala zvláštní. Před dvěma dny opustila v horách Matthiase s tím, že má jít do Rocovy jeskyně. Doslechla se, že v ústí jeskyně málem zemřel, ale že ho nějaká vysoká zachránila.

Nějaká vysoká mu pomohla přežít.

Podruhé. Takže ty hory s ním mají nějaké úmysly.

Dnešního rána zamýšlela projít legendy o vysokých, kteří přežili hory více než jednou. Něco jí v hlavě uvízlo z dob studií, ale nemohla si vzpomenout na podrobnosti. Moudří toho musí vědět tolik, že si nelze pamatovat každou drobnost. Čas od času si člověk musí něco ověřit v legendách či ve Slovu.

Slovo. Tam se také musí podívat. Před dvěma dny, té noci, kdy sledovala Matthiase a toho hořícího chlapce, jak po sobě vrhají ohnivé koule, se pro ni všechno změnilo. Ty výstrahy, díky nimž vlastně Moudří Constanty vůbec vznikli, to, co střežili svými životy proto, aby město přežilo, bylo konečně tady. Ďáblův zplozenci přišli. Ne jen jeden, ale hned dva. Matthias a Coulterův syn, rovněž jménem Coulter.

Oba leželi na jejím prahu. Coultera odnesla do hor jako nemluvně, a on přežil, později opustil Krvavé

útesy, oženil se a zjevně zplodil syna, který má očividně mimořádnou moc.

I Matthiase odnesla do hor a zanechala ho ve sněhu. I on přežil, k moci dospěl ve Svatyni, pak ji zavrhl a vrátil se sem. Snažila se s tím smířit, jenže ji pořád děsil. Tou svou vysokou postavou a plavými kadeřemi na ni působil jak zjevení z mýtů. A díky těm svým vzteklým výbuchům, které mohly kdykoli propuknout, byl nebezpečný. A čerstvě objevená moc otevřela jeho duši d'áblům, kteří ho ovládli.

Upravila si svetr a zatoužila, aby už nevolnost polevila. Dnešního rána bylo na tržišti rušno. Po tom střetu s vysokými, k němuž došlo před třemi dny, se město vrátilo k normálnímu životu. Měšťané ty vysoké vymítali zaklínáním a vysocí odešli do hor. Sledoval je Matthias, kterého by měšťané zařikáváním vyhnat nedokázali, a jeden bývalý Moudrý, ten, který ji ošálil.

Tri.

Opřela se o zed'. Pod zády ucítila tvrdý kámen. Sledovala lidi, proudící kolem ní. Potkávat se na tržišti patřilo ke každodenním zvyklostem, byl to způsob, jak zůstat v obraze dění posledních dnů. Většina lidí kupovala jen pár věcí na vaření a většina platila penězi vydělanými v lomu. Ale lom nebude schopen živit město navždy. Constanta obchodovala s vesnicemi z Krvavých útesů, ale obchody upadaly. Až na jídlo nebylo žádáno skoro nic.

A jednou se budou muset rozejít po ostrově. Věděla to a snažila se na to připravit ostatní Moudré. Jenže ji nechápali a vlastně byli v právu. To nejlepší na Constantě a ostatních městech v horách bylo právě to odloučení od světa. Ti by byli málem schopní uvěřit, že k Modrému ostrovu vůbec nepatří.

I měšťané, kteří ji míjeli, vypadali nějak nezdravě. Většina byla bledší než obvykle a někteří kráčeli

s výrazem odhodlání, který vypovídal o stejném úsilí, jaké musela vynaložit sama. Ta choroba je pravděpodobně nakažlivá. A pravděpodobně ji do města přinesli ti vysocí před třemi dny.

Povzdechla si. Všechno je možné. Svět se mění příliš rychle. Dřív by se nikdo nestal Moudrým, aby Moudré změnil, jako to udělal Tri. Dřív by ho nikdo nenechal jen tak odejít.

Zemřel by.

Znovu se jí zvedl žaludek. Záchvat nevolnosti a úzkosti, který zažila ráno, byl pryč, ale bylo jí, jako by jí ta vlna převrátila vnitřnosti vzhůru nohama a ona nebyla schopna se zase srovnat. Jako když byla kdysi dávno těhotná.

Nechtěla na to myslet, ale nedokázala zaplašit vzpomínky, které k ní přišly tak náhle a silně, na to dlouhé – vysoké – novorozeně, na tu dcerku, kterou jeden den kolébala v náručí a pak k ní přišel jeden Moudrý.

Tehdy jí bylo dvacet. Manžel ji opustil hned druhý den, zůstala sama, bála se mít další dítě ze strachu, že bude zase velké, bála se, že jí ho vezmou jako tu krásnou malou rusovlasou holčičku.

Oči se jí naplnily slzami. Zamrkala. Bylo to už tolik, tolik dávno. Nechápala, proč si na to vzpomněla právě teď. Žila si svůj život, stala se Moudrou a zjistila, že je skoro těžší vzít matce děťátko než je pro matku se svého dítěte vzdát.

Ale Pauscho věřila v řád. Musela. To ji naučili, to znala. A v den, kdy vstoupila do Rocovy jeskyně, shledala, že udělala tu jedinou věc, kterou mohla.

„Je ti dobře?“ Nějaká žena, na jejíž jméno si Pauscho nemohla vzpomenout, byť ji znala už léta, se u ní zastavila a položila jí ruku na rameno.

Pauscho se chabě usmála. „Měla jsem těžké ráno.“

„To mělo mnoho lidí,“ vykládala žena. Bylo jí přes čtyřicet a žila sama, stejně jako tolik dalších žen v Constantě. „V jednom stánku rozdávají léčivý čaj. Úplně zadarmo. Přišla jsem si vzít nějaký pro přítele.“

Pausho se ani nezeptala, co je to za přítele. Dočista ji opustila obvyklá zvědavost. Nechala se ženou odvést ke stánku.

Ten stánek patřil dceři bývalého Moudrého. V kamenném krbu za stánkem měla malý oheň. Byla proslulá svou kuchyní, většinu jídla prodala, co zbylo, rozdávala těm, kdo byli příliš nemocní nebo staří na to, aby si mohli shánět obživu sami.

Skoro to vypadalo, jako by udržovala část Constanty při životě sama.

Ta žena dala Pausho jeden hrnek a jeden si vzala sama. Usmála se, popřála Pausho, ať se jí dobře daří, a zmizela v davu.

Pár lidí si tu povídalo a mnozí se tu zastavili pro čaj. Pausho si trochu usrkla, škusla sebou, jak to bylo hořké, a vzápětí se jí v rozbouřených útrokách rozlil klid. Nevolnost ustoupila, ale úplně nezmizela.

Poděkovala lidem, kteří stánek vedli, přestože po ní nic nechtěli, položila do misky nějaké drobné a sklonila se pro svůj košík.

Musí nakoupit, pozdravit se s pár lidmi, odpovědět na pár otázek. A pak se musí sejít s Moudrými.

Bude to rušné ráno.

Dopila čaj a odložila hrnek na pult. A pak koutkem oka cosi zahlédla.

Záblesk.

Vzhledla a dech jí uvázl v hrdle.

Dnes ráno vypadal horský hřeben jinak než obvykle. Byl vyšší. Vršek byl v pohybu, jako by byl pokryt ptáky, kteří s větrem vzlétají. Zachytila další záblesk a uvědomila si, co to je.

Na hřeben dopadly paprsky vycházejícího slunce a odrazilily se od kovu.

V ústech jí vyschlo a nevolnost se vrátila v plné síle. Pozorně přimhouřila oči a pak rozeznala obrysy postav.

Vysokých postav.

Co to ten Matthias říkal? Že ti vysocí, které před třemi dny viděli, byli jen první. Že je na ostrově celá armáda vysokých a že se nazývají Feyové. Matthias, d'áblův zplozenec, se jich bál.

Jeden vysoký se bojí jiných vysokých.

Říkal, že jsou mocní.

A jí je tak hrozně zle. Celému městu je špatně. Cožpak už něco provedli?

Jistotu neměla. A poprvé v životě nevěděla, co dělat. Soudě podle toho, co viděla na hřebeni, byly tam nahoře stovky vysokých. Těžko věřit, že by se na hřebeni shromáždily stovky vysokých pro nic za nic.

Přišli dobýt město, přesně tak, jak Slovo varovalo.

Vždycky se učila, že hrozba přijde zevnitř, ale tohle vypadalo, že přišla zvenčí. Váhala, jestli je na toto připravena.

Zhluboka se nadechla a donutila se přemýšlet. Jistěže je na to připravena. Přece nezáleží na tom, jestli ti vysocí přišli z Constanty nebo zvenčí. Příchod vysokých je prostě to, na co se oni celý život připravují. A stejně tak se připravovali jejich rodiče a prarodiče.

Constanta ví, jak se s tím vypořádat.

Chytala každého, kdo ji míjel a říkala: „Najdi ostatní Moudré. Ať za mnou hned přijdou. Hned.“

Ale nespouštěla pohled z hřebene. Ti vysocí tam jsou pravděpodobně od chvíle, kdy ji zasáhla první vlna nevolnosti.

Málem by ji byli překvapili.

Málem.

Ale ne docela.

Matthias nenáviděl ležení v posteli. Pořád byl slabý, slabší než kdy zažil. Marly ho podepřela polštáři a nechala ho spát. Spal, ale špatně. Zdály se mu sny plné ohně, tak živé, až se z toho posledního probudil.

Rozhlédl se po Marly, ale v ložnici nebyla. Slyšel ji z kuchyně, dělala ostatním snídani. Cítil vůni teplé kaše a jejího zvláštního čaje. Slíbila mu, že až bude hotová, taky mu něco udělá. Neměl hlad, ale to jí neřekl. Stejně ho bude nutit jíst.

Denla poslal ven, aby se podíval, jestli za tu jeho nevolnost nějakým způsobem nemohou Feyové. Denl propátral okolí domu, podíval se na oblohu a nenašel nic neobvyklého. Vlastně nenašel vůbec nic.

Ale to byla ještě tma, těsně před svítáním. Až všichni dojedí, pošle Matthias Denla ven znovu.

Měl příliš divné pocity na to, aby to byla nějaká choroba.

Možná pozdní odezva na to, že v horách málem zemřel. Diamantiny prsty mu sevřely krk, že nemohl ani dýchat. Málem ztratil vědomí – či možná opravdu ztratil vědomí. Jen mlhavě si pamatoval, co se dělo od okamžiku, kdy uviděl Diamantinu tvář, do okamžiku, kdy sešel z hor. Mrtvá žena, žena, která zemřela jeho rukou, ho málem zabila. Možná mu vysála životní sílu. Co když jeho životní síla prošla skrz kůži do jejích rukou?

Nikdo jiný ji neviděl. Třeba to byl nějaký duch, něco, co si přišlo jen pro něj.

Ale když se probudil, ještě se necítil tak jako o chvíli později. Zraněný, to ano, ale vysátý, to ne. Krk ho bolel. Teď ho měl oteklý a samou podlitinu, se stopami štíhlých prstů. Ale až do dnešního rána neměl pocit, že by přišel o svou niternou podstatu.

Zvedl ruku k obličejí a hodnotil škody. Od druhého příchodu Feyů utržil ran nepočítaně. Byl pobodán, z čehož mu zůstaly na obličejí rány, které Marly sešila. Slíbila mu, že během několika dní nitě vytáhne, a taky mu slíbila, že až je vytáhne, přestane ho to svědit. Tahle zranění, která utržil od nějaké Feyky v Cardidě, ho zle postihla, ale on se z toho vzpamatoval. Pak ho málem zardousila Diamanta. Otoky na krku bolely. A teď ten neurčitý neduh.

Měl toho všeho po krk.

Odhodil pokrývky a spustil nohy na zem. Dřív slabost vždycky přemohl. Dokáže to zas.

Vstát bylo snazší, než čekal. Spánek mu očividně pomohl. Šátral rukou po zdi, až našel jakýsi háv a přetáhl si ho přes hlavu. Po té včerejší námaze ho bolel každíčký sval, ale to byla příjemná bolest. Už zapomněl, jaké potěšení má z pohybu.

Neměl hlad, ale stejně šel do kuchyně. Jídlo mu pomůže, ať už si ho tělo žádá nebo ne.

Když došel ke dveřím, uviděl stát Marly u ohně. Po obličejí jí stékaly krůpěje potu. Na Krvavých útesech bylo chladno – léto tu nikdy nebylo nijak úmorné – ale kamenný dům držel teplo. Denl nechal dveře do kuchyně otevřené, stál u nich a srkal čaj. Za těch pár dní, co tu byli, se mu už tváře zaoblily. Z té výpravy do hor s Matthiasem nebyl vůbec unavený.

Jakib, Marlin bratr, seděl u stolu, před sebou misku a dojídal kaši. Jakib byl malý, zatímco Marly vysoká, společné měli jen oči. Na jejich příbuzenský vztah ukazovala spíš náklonnost, kterou k sobě chovali, než jejich rysy.

Yasep, přirozený vůdce tlupy v dobách, kdy to ještě byli jahnští zloději, seděl v čele stolu a teď vzhledl. V chladných, ledově modrých očích se zableskl odpor. Nikdy neměl Matthease rád, ale za poslední dva týdny si

uvědomil, že Matthias není jen chytřejší, ale že je i lepší vůdce. Yasep se snažil uchovat zdání, že tlupu vede on, ale čím dál víc se skláněl před tím, co si přál Matthias. Matthias předpokládal, že se jednoho krásného dne probudí a zjistí, že Yasep je pryč. Život v Constantě byl skoro stejně vzrušující jako krást a schovávat se v jahnském podzemí.

Pak vzhledla Marly. „Měl bys spát,“ poznamenala.

„Napadlo mne, že bych něco snědl.“

Jakib vstal a přenechal Matthiasovi svou židli. Yasep, který už dojedl, se ani nepohnul.

Príznačné.

Matthias zamumlal Jakibovi díky a posadil se. Rozhodně udělal dobře. Ta cesta z ložnice do kuchyně mu připadala dlouhá jako věčnost.

Marly před něj postavila misku kaše. Nakrájela mu do toho trochu ovoce – někdo musel být na trhu. Vzal si lžíci, pomalu jedl a cítil, jak se mu do těla vlévá síla.

Bylo to správné rozhodnutí.

„Už je ti líp, Ctihodnosti?“ zeptal se ho Denl.

Matthias přikývl. Jak se pustil do jídla, dostal hlad. Dokonce ani nezatoužil Denla pokárat za to, že ho oslovuje Ctihodnosti.

„Na ulici je zatím ráno jako každý jiný,“ pokračoval Denl. „Než sme se pustili do jídla, šecho sem znovu prověřil.“

„Děkuji,“ odvětil Matthias. Vysoce oceňoval Denlovu horlivost, i když by byl rád, kdyby přinesla nějaké plody.

„Myslíš, že s tím nějak souvisí to, co se stalo včera?“ zeptal se Jakib.

Matthias zavrtěl hlavou. Nestál o další pozornost. Té už si užil dost.

„Prostě dojel na ty své rány,“ usoudil Yasep a zvedl se od stolu. Podal Marly nádobí, odstrčil Denla a vyšel ven.

Marly se za ním dívala. „To už je podruhý, co odtud hned po ránu vypad.“

„Myslíš, že se tady už stačil dostat do nějakýho průšvihů?“ otázal se Jakib.

„Tady?“ opáčil Denl.

„Nevim,“ odtušila Marly. „Ale je to nějaký divný.“

„Jo,“ souhlasil Denl. „Ale Yasep by nebyl Yasep, dyby nebyl tajnůstkář.“

Ta pravda ostatní umlčela. Matthias pokračoval v jídle. Sladké ovoce se dobře doplňovalo s mdlou kaší.

Někdo zaklepal na druhé dveře. Marly se už už pohnula, že otevře, ale Jakib ji chytil za loket a zavrtěl hlavou. Jakib s Denlem ji chránili vždycky, ale co se vrátili z Krvavých útesů, byli ještě ostražitější. Na té krátké výpravě zažili hrozné věci a Matthias soudil, že nechtějí, aby byla něčemu takovému vystavena i Marly.

Dveře zaskřípaly, otevřely se a pak se ozval Jakib: „Ah, to si ty.“

„Omlouvám se.“ Ten hlas patřil Trimu. Znali se s Matthiasem už dlouho, částečně proto, že to byli sousedé, a navíc právě před pár dny ukončil své krátké působení u Moudrých. Šel společně s Matthiasem, Denlem a Jakibem do hor, během těch podivných událostí si zachoval chladnou hlavu a Matthias se domníval, že Tri si o těch událostech myslí své.

„Nerad ruším tak časně,“ pravil Tri, „ale potřebuji mluvit s Matthiasem. Jak mu je?“

Znělo to nějak naléhavě, spíš jako by se ptal z nutnosti, než že by měl o Matthiase starost.

„Dobře,“ odpověděl Matthias, a i když ho v krku škrábalo po tom střetu s Diamantou, hlas měl silný. „Zrovna snídám.“

Tri vstoupil, následován Jakibem. Tri byl malý, jako většina ostrovanů, ale měl dlouhé rusé vlasy, známka člověka pocházejícího z Krvavých útesů. Ráno bylo chladné a tak si vzal plášť. Byl bledší než obvykle a pod očima měl temné kruhy.

„Většinu města je zle,“ vysvětloval. „Přišlo to naráz a kromě únavy nejsou žádné zřetelné příznaky.“

Marly střelila překvapeným pohledem po Matthiasovi. „Takže nejsem sám,“ poznamenal.

Tri zavrtěl hlavou. „Já jsem celý den k ničemu a je mi špatně od žaludku.“ Podíval se na Matthiasovu miskou. „Ale koukám, že tobě ne.“

„Omdlél,“ ozvala se Marly. „Jako by ho někdo praštil sekerou.“

„Kdy se to stalo?“ zeptal se Tri.

„Před úsvitem,“ odpověděla Marly. Založila si ruce na hrudi. Matthias vycítil, že se jí Tri nelíbí. To snad proto, že ho vinila ze všeho, co se Matthiasovi přihodilo od chvíle, kdy přišli do Constanty?

„To odpovídá,“ odvětil Tri.

Matthias se podíval na Marly. „A ty jsi necítila nic?“

„Starost o tebe,“ odsekla.

„Jakibe? Denle?“

„Trochu se mi točila hlava,“ přiznal Jakib. „Ale nic to nebylo.“

„Já necítil nic,“ odpověděl Denl.

Marly se zamračila. „Dyž o tom tak přemýšlím, maličko se mi zatočila hlava, ale myslela sem si, že je to z toho, jak sem rychle vstala.“

„Možné to je,“ připustil Matthias. Jenže taky to tak být nemusí. Ale nikdo z nich nebyl postižen tak moc jako on. Je to z toho, že už byl zesláblý předtím? Nebo je příčina v něčem jiném? Tri se opřel o kuchyňské dveře. „A nejpodstatnější na tom všem je,“ pravil, „že to není důvod, proč jsem přišel.“

Matthias odsunul misku. Už se najedl dost. Víc už by do sebe nedostal. Byl rozčilený a napjatý.

„O co jde teď?“

„Jedná se o ty vysoké, před nimiž jsi nás varoval,“ sdělil mu Tri. „Myslíš, že by nás pozorovali z horského hřebene?“

„Z horského hřebene?“ Matthias strnul. Čekal, že Feyové přijdou – vlastně věděl, že přijdou – ale myslel si, že se prostě jednoho rána vzbudí do zvuků bitvy.

Hřeben se táhl západně od Constanty. Poutníci, kteří přicházeli do města po nějaké cestě, museli projít řadou průsmyků, a jedna cesta vedla po hřebeni, který byl nahoře vcelku plochý. Na severu ho od Krvavých útesů oddělovala Cardida, která si sem prorazila koryto, a Matthias se domníval, že kdysi byla tak velká, že by naplnila údolí, v němž se rozkládalo město. Z hřebene byl výhled na celé město, a to z výšky, odkud mělo význam město sledovat.

Ale proč by ho sledovali a nezaútočili?

Jahn napadli před dvěma týdny za úsvitu. Ale před dvaceti lety se táhl útok na město celé dopoledne.

Vstal tak rychle, že se musel chytit stolu, aby neupadl. Marly se k němu natáhla, ale Matthias zamítavě zavrtěl hlavou, ať ho nechá.

„Viděl jsi něco?“ zeptal se Denla. Zadní část domu byla obrácená na západ.

„Já sem se na ten hřeben nekoukal,“ odpověděl a zvědavě vyšel ven.

Matthias byl více než zvědavý. Zmocnila se ho panika. Tentokrát ho zastihli slabého jako mouchu. Zdravý si proti nim vedl dobře, jenže teď byl se silami na dně.

Vydal se ke dveřím. Tri šel vedle něj. Jednak ho podpíral, a jednak, jak Matthias vycítil, proto, aby se podíval ven. Vyšli ze dveří a zastavili se na kamenech,

kteřé dláždily cestu k plotu. Denl byl pár kroků před nimi a s otevřenými ústy zíral nahoru.

I Matthias vzhlédl.

Horský hřeben mu připadal nějaký vyšší a nahoře se něco hýbalo.

V duchu zatoužil lépe vidět. Marly přišla za nimi a zezadu mu spočinula hlavou na rameni, jako by se o něj chtěla opřít.

„Co to je?“ zeptala se.

„Lidi,“ odtušil Tri. „Když dostatečně dlouho počkáš, uvidíš, jak se na slunci leskne kov.“

„Jak víš, že to jsou Feyové?“

„Kdo jiný?“ opáčil Tri. „Kdyby z města odešlo tolik lidí, věděli bychom o tom. Říkali jste, že obsadili ostrov, takže víme, že Nicholasovi lidé to nejsou.“

Matthias přimhouřil oči a postoupil o pár kroků dál. Denl se celý klepal.

„Kolik myslíte, že jich tam je?“ zeptal se.

„Stovky,“ odpověděl Tri. „Ten hřeben je dlouhý.“

„Je opravdu dlouhý,“ podotkla Marly, „pokud si dobře vzpomínám. Může jich tam být tisíc.“

Tisíc. Proč by sem Černý král posílal takové vojsko? Co tím chce získat?

Kromě toho, že to je poslední neobsazené místo na ostrově.

I Matthias se otrásl.

„To nevypadá dobře, co?“ ozvala se Marly.

Zavrtěl hlavou a lhostejně přetrpěl následnou závrať. „Ale ještě nezaútočili. To znamená, že ještě máme čas.“ Vydal se zpátky do domu. Potřeboval si sednout. Marly a Tri kráčeli s ním. Denl zůstal, kde byl, a zíral na hřeben.

„Strašně mě to mrzí, Ctihodnosti,“ omlouval se. „Chtěl si po mně, abych hlídal, a já je neviděl.“

Matthias si povzdechl. Nikdy Denla neodnaučí zvyku oslovovat ho Ctihodnosti, bez ohledu na to, že mu to oslovení nepřísluší. Ani nikdy neudělá nic, čím by si zasloužil úctu, s jakou se k němu Denl chová. Či ten pocit viny, který vůči němu Denl měl, když si uvědomil, že udělal chybu.

„To není tvoje chyba, Denle,“ řekl mu Matthias. „Nečekal jsem, že budou tak daleko.“

Pochází ta vlna nevolnosti od nich? To nedávalo smysl. Feyové nic takové nikdy nedělali. Proč by to dělali tady? Matthias dokonce váhal, jestli by to vůbec dokázali. Neznal meze jejich moci.

Ani své vlastní.

Vrátil se do rozpálené kuchyně. Po té zimě venku tu bylo příjemně. Pohled na hřeben ho tak zaujal, že si ani neuvědomil, že je mu zima.

Tri šel za ním a posadil se ke stolu. Marly jim oběma nalila čaj. Vzhledem k tomu, co právě viděli, tu bylo útulně domácky.

„Co teď?“ zeptal se Tri.

Matthias se předklonil a lokty se opřel o stůl, aby se udržel na židli. „Jaký má město v takovém případě stanovený postup? Má vůbec Constanta nějaký?“

„Pro případ napadení?“

„Pro případ jakéhokoli ohrožení.“

„Máme stanovený postup pro obranu,“ odpověděl Tri. „Před pár desítkami let ho vymysleli Moudří.“

„Desítkama let?“ opáčila Marly. „To teď asi bude k ničemu.“

„Vlastně,“ pravil Matthias rozvážně, „možná ani ne.“ Tajemství byla také předávána z pokolení na pokolení a jedno z nich jim v boji proti Feyům přišlo velmi vhod. „Co se dělá nejdřív?“

„Těch postupů je několik,“ odpověděl Tri. „Když je čas, tak se Moudří sejdou a rozhodnou, který bude nejúčinnější.“

Matthias si usrkl čaje. Ten odvar mu dával sílu. Bude ji potřebovat. „Musíš mě k nim dovést.“

„Vždyť víš, jak se na tebe dívají,“ namítl Tri.

„Ano,“ odvětil Matthias.

„Je to nebezpečné,“ podotkla Marly.

„Stejně jako nechat Moudré, ať čelí Feyům, aniž vědí, proti čemu vlastně stojí,“ namítl Matthias. Vstal a opatrně vyčkal, až přijde závrat’.

Konečně přišla.

„Ty nejsi v stavu někam chodit,“ namítl Tri.

„Přesně tak,“ odvětil Matthias. „A to může být nějaký záměr ze strany Feyů. Doved’ mne k Moudrým.“

„Dovést tě tam je jen jedna věc. Oni si myslí, že jsi d’áblův zplozenec, Matthiasi. Nebudou tě poslouchat, bez ohledu na to, co dáváš v sázku.“

„Tak jim to řekni ty,“ navrhla Marly. „Budeš Matthiasův mluvčí.“ Tri zavrtěl hlavou. „Před třemi dny jsem spálil mosty. Pravděpodobně si o mně myslí, že jsem ještě horší než Matthias.“

„Tak půjdu já,“ prohlásila Marly.

„Ty jsi moc vysoká,“ zavrhl to Matthias. „Buď já, nebo nikdo. A nikdo to být nemůže. Viděl jsem, co Feyové dokážou, zejména v takovém počtu. Je možné, že nás čeká na smrt. Ale já bych raději zemřel v boji, a budu bojovat ze všech sil, ty ne?“

Tri na něj chvíli zíral. „Ano,“ odpověděl nakonec, „řek bych, že já taky.“

„Víš, kde se chtějí sejít?“

„Ne, to je vždycky na uvážení vůdce.“

„Pausho,“ pravil Matthias. Opřel se rukama o stůl v chabé snaze udržet rovnováhu. „Myslíš, že už vědí alespoň tolik, že tam jsou Feyové?“

Tri se na něj podíval a pak odvrátil pohled.
„Ty chceš říct, že to neví nikdo kromě mne?“
Tri se neklidně ošil. „Myslel jsem si, že budeš vědět, co dělat.“
„A taky vím. Musíme se spojit s Moudrými. Musíme je najít,“ prohlásil Matthias.
Tri polkl. „Spousta lidí v Constantě ještě ani neví, že už nejsem Moudrý. Měl bych je umět najít. Pak se vrátím pro tebe.“ Matthias zavrtěl hlavou, což mu vyneslo další vlnu závratě. „Na to není čas. Půjďme spolu.“
„S tebou nikdo mluvit nebude.“
„Nemusí,“ odtušil Matthias. „Budu se držet v pozadí.“
„Pokud vůbec budeš schopný někam dojít,“ poznamenala Marly. „Uvědomuješ si vůbec, jak vypadáš?“
„Pravděpodobně jako člověk, který už měl být dávno mrtvý,“ odtušil Matthias. „Vždyť je to jedno. Jestli si nepospíšíme, tak už bude asi opravdu jedno, jak vypadám. Nebo co si dobří lidé tohoto města myslí. Už nebude záležet na ničem.“
Tri tiše vydechl. „Dobrá,“ pravil. Poprvé od chvíle, kdy sem přišel, vypadal doopravdy vyděšeně. „Tak pojďme.“

Mušelína byla unavená. Včera ráno si po přiletu do Jahnu odpočala, ale pak byla snad ještě zemdlenější než předtím. Úzkou tvář s hluboko zapadlýma očima posely vrásky. Křídla si tiskla k zádům. Seděla na krajíčku židle, kterou jí nabídl Rugad, a oknem hleděla na burácející, živelný požár.

Ted', když tu byli jen sami dva, bylo ve věžní síni nezvykle prázdno. Rugad věděl, že to bude náročná schůzka, hodlal si prověřit, jak je mu věrná.

A taky věděl, že schůzka musí proběhnout rychle.

„Potřebuji, abys mi něco řekla,“ sdělil jí.

Ztuhla. Křídly zavadila o opěradlo židle. Přitiskla si je víc k zádům.

„Mám na mysli tu jeskyni, v níž jsi viděla mého pravnuka. Chci, abys mi ji popsala.“

Vyjeveně se na něj podívala a pak sklopila oči. „Už jsem ti řekla všechno, co jsem mohla,“ namítla.

„Vyřídila jsi mi Boteenův vzkaz. Ale tys byla u té jeskyně. Popiš mi ji.“

Vytrvale upírala pohled k zemi.

„On ti řekl, abys to nedělala, že?“

Levé křídlo se jí zachvělo. Prudce si ho přirazila k zádům, jako by ji zradilo.

„Že?“

Skousla si ret.

„A ty neodpovídáš, protože stojíš při Boteenovi? Nebo nejsi oddaná mně? Nebo toužíš po vlastní moci?“

Na to zvedla hlavu. Rugad potlačoval vítězoslavný úsměv. Věděl, jak své lidi dostat.

„Nechtěl ti podat nepřesné hlášení,“ odpověděla.

„Ted' je tam, šel se podívat na to, co jsem viděla.“

„Nepřesné hlášení?“

„Je přesvědčen, že ta jeskyně je významná.“ Třesla oči do prázdna. Očividně se jí nelíbilo, v jakém postavení se nachází.

Zato Rugadovi ano. Než přijde Selia, vyslechne Mušelínu. A než se rozhodne, jak bude postupovat dál, musí zařídit ještě pár věcí. Rozhovor s Kendrad mu prospěl. Pomohla mu utřídit si myšlenky. Věděl, kterým směrem se ubírat, a poprvé od chvíle, kdy vypukl požár, měl pocit, že je zase pánem situace.

„Tak významná?“ opáčil. „A podle čeho tak soudíš?“

„Podle toho, jak jsem mu to popsala,“ zašeptala a znovu sklopila hlavu. Věděla, že je v pasti. A věděla, že musí být oddaná a věrná Rugadovi, ne Boteenovi. Jenže tentokrát zjevně souhlasila s Boteenovým opatrným přístupem.

„Tak ji popiš mně,“ vybídl ji Rugad potřetí. Bude na ni naléhat, dokud mu to neřekne.

Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Pak pravila: „V té oblasti jsou silné magické proudy. Tak silné, že mne jeden málem dostal. Div jsem nenarazila do jednoho kamenného meče. Na tom horském úbočí jsou obrovské meče, zabodnuté do skály. Proudů tam jsou silné jako zpětné proudy v řece a já jsem si myslela, že už už do jednoho meče narazím...“

Hlas se jí zlomil.

Rugada to vyprávění hluboce zaujalo. Pak se muselo stát něco, co ji silně rozrušilo. „Ano?“ povzbudil ji.

„Pak se vedle mne objevila moje babička. Odtáhla mne a najednou jsem byla v jeskyni. Políbila mne na tvář, řekla mi, že mne budu stále milovat a vždycky na mne bude vzpomínat, a vedla mne po schodech dolů.“

„Tvoje babička?“ Rugad sraštil čelo. Na tomto tažení s sebou neměl žádnou tak starou bludičku, aby to mohla být Mušelínina babička. „Cos viděla ještě?“

„Odpust', pane,“ vydechla. „Ale je tu něco, co možná nevíš. Má babička je mrtvá. Zemřela v Nyei. Byla zavražděna.“

Rugadovi se zježily vlasy. Toto byl důkaz, na který čekal. „Jsi si jistá, že to byla tvá babička?“

Mušelína nešťastně přikývla.

Rugad se dychtivě předklonil. „Milovala jsi ji?“

„Byla jsem její jediná příbuzná,“ zašeptala Mušelína.

Zamrazilo ho. „Kdo ji zabil?“ zeptal se.

„Nevím,“ zašeptala.

Povzdechl si. Tohle bude problém. To mohl být kdokoli, kdokoli z Nye či dokonce z celého Galinasu. Jestli to je někdo, kdo je tady, měl by se mít pořádně na pozoru.

„Jak se jmenovala?“ zeptal se smířlivě.

„Ekla,“ zašeptala Mušelína, ještě tišeji než předtím.

To jméno mu nic neřeklo. To byla úleva.

Mušelína si zastrčila za své zašpičaté ucho pramínek uvolněných vlasů. „Uvnitř jeskyně právě jeden Fey vysvětloval tvému pravnukovi, co to jsou Mystéria.“

Takže jeho pravnuk má navíc nějaké Mystérium, které ho střeží. To dává smysl.

A o to je ten chlapec nebezpečnější.

Mušelína zvedla hlavu. „Boteen si myslel, že je to důležité.“

„To je,“ souhlasil Rugad.

„Říkal, že něco tuší, ale než to řekne tobě, tak si to chce ověřit.“

Rugad přikývl. Usoudil, že přesně to teď Boteen dělá. Místa Moci jsou však pro čaroděje nebezpečná. Vyvolávají v nich touhu, které je těžko odolat.

„Ty mi nevěříš,“ zašeptala Mušelína.

„Věřím,“ odpověděl Rugad. „Jen váhám, jestli mohu věřit Boteenovi.“

Co kdyby Boteenovi nevzkázal, že nepřijde? Boteen je ctižádostivý a potřebuje trochu zkrotit. Rugad se na Mušelínu usmál.

„Děkuji ti za tvé služby,“ řekl.

„To je vše?“ zeptala se. „Myslela jsem si, že mne pošleš zpátky za Boteenem.“

Rugad zavrtěl hlavou. Nechtěl, aby prozradila Boteenovi, že ho neposlechla. „Zůstaň tady. Odpočívej. Potřebuji tady mít bludičku, která dokáže rychle přeletět přes celý ostrov.“

Maličko se zamračila, jen maličko, jako by se jí nezdálo moudré, že tak najednou změnil názor. Pak přikývla a vstala. Pochopila to jako svolení odejít. „Děkuji,“ řekla.

Usmál se na ni a obrátil se zpátky k oknu. Oblohabledla. Oheň stále hořel, vysoký a mohutný, ale už nebyl tak zřetelný. Už nebyl tak jasný a ani jiskřičky už nebyly vidět.

Jak jen toužil po tom, aby byla zase tma.

Jak jen toužil být uprostřed dění.

Jak jen toužil mít už toto tažení za sebou.

Dveře se za Mušelínou zavřely. Ohlédl se, aby se ujistil, že je sám. Má jen pár okamžiků, než přijde Selia. Do té doby se musí vzchopit.

Mušelínina výpověď mu potvrdila, že ta jeskyně je místem Moci. Nepotřeboval tam jít. Tedy – zatím ne. A pravděpodobně by tam teď ani chodit neměl. Vzhledem k té obrovské moci, která tam je, a po tom, co se stalo dnes ráno, tam teď nepůjde.

Jenže uvnitř je Nicholas, pokud se dá věřit tomu, co říkala Mušelína. Slyšela, že zakrátko tam má dorazit společně s jeho pravnučkou. Domníval se, že mu Mušelína řekla pravdu, protože když putoval po poutu, viděl je v horách.

S šamankou.

Znovu ho zamrazilo.

Šamanka bude vědět, jak místo Moci používat, a to dokonce ještě lépe než Rugad. A ona nepodléhá Rugadovi; ta je věrná svému druhu a, jak říkala, Černému trůnu. Čili Černému trůnu, z nějž povládnou jeho pravnoučata, mladí lidé, které ona může ovládat.

Nicholas má šamanku, Mystérium, které je nakloněno jeho synovi, dvě nadané děti a místo Moci.

Rugad má zkušenosti, armádu a ostrov.

Jejich síly jsou vyrovnané.

Anebo se mohou váhy naklonit v Nicholasův prospěch, pokud bude místo Moci působit pro něj. Rugad potřebuje něco, čím si štěstěnu nakloní zpět. A Kendrad mu pomohla vymyslet, co to bude.

Ozvalo se zaklepání na dveře a Rugad se obrátil.

„Dále,“ zvolal.

Vstoupila Selia. Byla vysoká, dokonce i na Feyku, a její krása byla z těch, o nichž se vypráví ve feyských legendách. Uviděla ho a zlehka se poklonila. Zapochyboval, že jí tomuto zvyku někdy odnaučí.

„Poslal jsi pro mne?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděl. „Potřebuji nějakého černohábitu.“

Maličko se zajíkla, jako by nemohla uvěřit vlastnímu sluchu. „Odpusť, Rugade,“ pravila, „ale černohábity jsme povraždili. A jestli je na Modrém ostrově ještě nějaký naživu, tak se k tomu těžko bude hlásit, nemyslíš?“

„Přesto,“ odpověděl Rugad. „Potřebuji nějakého černohábitu, a to ještě dnes odpoledne. Jestli mi nedokážeš žádného sehnat, přines mi alespoň písemnosti z té jejich Svatyně.“

„Ta shořela,“ namítla. Maličko zvýšila hlas. Začínala panikařit. Bylo jí jasné, že Rugad žádá nemožné.

„Tak mi sežeň nějaké ostrovany; přiveď mi kdejakého ostrovana, kterého najdeš. Potřebuji znát všechna tajemství, legendy a příběhy z jejich náboženství.“

„Teď?“ opáčila.

„Nemůže to počkat? Nevíme, co dřív.“

Výhrůžně přimhouřil oči. O krok ucouvla.

„Jistěže,“ vyhrkla. Ke cti jí posloužilo, že se jí hlas netřásl, i když strachy třestila oči. „Určitě k tomu máš dobrý důvod. Opuť mi mou troufalost.“

„Mám k tomu dobrý důvod,“ odpověděl. „Jeden z nejlepších. Dobude nám to Modrý ostrov. Celý Modrý ostrov.“

Zamyšleně vražtila čelo v marné snaze porozumět.

„Na tomto ostrově panuje nějaká divoká magie,“ řekl.

„Ano,“ zašeptala.

„Oni ji ukryli v tom svém náboženství. A my potřebujeme zjistit, jak ji odtamtud zase dostat.“

„Ty si myslíš, že to černohábiti vědí?“ zeptala se.

„Myslím, že je to možné,“ odpověděl.

„Tak proč ji nepoužili proti nám?“

„Použili,“ odpověděl. „Ta jejich svěcená voda je skvělý příklad.“

„Ale nic jiného neudělali. I když jsme jim zapálili tu jejich Svatyni.“

„A podle mne neudělali nic proto,“ odvětil, „že tomu většina z nich nerozumí. A teď už konečně půjdeš a najdeš mi nějakého černohábitu?“

„Udělám, co bude v mých silách,“ odpověděla. Zhluboka se nadechla a otočila se k odchodu. Ještě než vykročila, poznamenala: „Ostrovany ti pošlu taky. Ale už tě napadlo zeptat se také Měňavce a ostatních převtělovačů? Ti by mohli vědět dost na to, abys zjistil, kde začít.“

Rugad se na ni usmál. „Zdá se, že se učíš, co to znamená být mým pobočníkem,“ pravil. „To mne ještě nenapadlo. Pošli mi Měňavce.“

Přikývla, vycouvala a zavřela za sebou dveře. Už byla pryč a Rugad se ještě usmíval. Skvělý nápad. A on na to ani nepomyslel. Převtělovačské umění spočívalo ve schopnosti vstřebat všechny stránky národa a to kolikrát proběhlo tak rychle, že převtělovač ani nevěděl, co všechno ví.

Však si to Rugad zjistí. Mohlo by mu pomoci třeba i jen pár drbů z ostrovního náboženství. Nebo mapa, nějaká mapa, která by ho provedla magií, kterou místo Moci poskytlo svým ostrovanům.

To může rozhodnout, to mu může dát tento ostrov, jeho pravnoučata a možnost zahájit tažení na zbytek světa.

Na Leut a ke třetímu místu Moci.

Jízda do hor byla zrádná. Boteen visel na Třímovi, držel se ho, jak se dalo, až to v jednu chvíli Třím nevydržel a poznamenal: „Jestli mě uškrtíš, zemřeš taky.“

Přes Třimovu nejlepší vůli nebyla stezka zamýšlena pro koně. Do svahu se škrábali dál a dál jedině díky Třimově mimořádné schopnosti udržet rovnováhu a díky jeho bystrozraku. Naštěstí se těsně poté, co vyjeli, ukázaly nad vrcholky hor první paprsky světla, takže viděli na cestu. Třím si povzdechl a napětí z něj spadlo. I Boteen postřehl, že se svalnaté koňské tělo uvolnilo.

Celou cestu se držel Třimova feyského těla. Na jeho nevolnost neměla jízda žádný vliv, ani dobrý, ani špatný. Představa, že mu ten krátký, lehký spánek vrátil síly, se ukázala naprosto mylná; při každém pohybu cítil jen slabost.

Tady vnímal jeskyni a její magii silněji, než když byli za řekou. Pořád na něj volala, jako domov, který nikdy neměl, vzbuzovala v něm dojem, že o něj někdo stojí, vyvolávala v něm touhu spěchat, leč věděl, že je to jen lstivá šalba a klam.

Přemítal, jak silně by to vnímal, kdyby nebyl tak zesláblý. Ale pochyboval, že by to bylo jiné.

Stezka se zužovala a Třím se zastavil. Kolem ležely balvany a tu a tam viděl jakési ubohé zákrsky. „Obávám se, že tě budu muset požádat, abys slezl,“ pravil Třím. „Další část stezky vede po schodech, starých a rozbitých, a já se takhle dál stoupat neodvážím.“

„Ty jsi vylezl nahoru?“ zeptal se Boteen. Dokonce i jemu zněl vlastní hlas mdle.

„Ano,“ odpověděl Třím. „Je to tu divné, že?“

Boteen neodpověděl. Seskočil, dopadl na zem, zavrával a málem upadl. Třím ho zadumaně pozoroval.

„Ty ses ještě nevzpamatoval, co? Dokážeš po těch schodech vylézt?“

„Ano,“ odpověděl Boteen. Bylo mu jedno, jak mu je. Potřeboval to vidět, potreboval vědět, jestli opravdu našli výhru nad výhry.

Zachytil se nějakého balvanu. Pod prsty ucítil chladný kámen. Kámen byl rudý, a kde se ho dotkly jeho prsty, byla rudá barva ještě sytější. Zamračil se. Così o tom věděl, ale nemohl si vzpomenout. Neměl tak jasnou mysl, jak by teď potreboval.

Třím se mezitím proměňoval do své feyské podoby. Kůň se scvrkl a vstřebal se mu do břicha. Čtyři nohy zmizely a nahradily je dvě. Třím byl nahý, ale zjevně ho to nijak nepřivádělo do rozpaků. Boteen nechápal, jak to zvěrojezdci dělají, jak vzdorují živlům a projevům nelibosti u porobených národů, když zůstávají nazí, ať dělají, co dělají. Možná to vychází ze samé podstaty zvěrojezdce. Zvířata si ani neuvědomují, že jsou nahá. Třeba to zvěrojezdci vnímají stejně.

„Půjdu první, pokud ti to nebude vadit,“ navrhl Třím.

„Ne,“ zamítl to Boteen. Nechtěl, aby Třím nahoře někoho či něco vystrašil. „Já se neudržím na nohou tak dobře, abych mohl po těch schodech lézt s jistotou.“

Třímovi bylo jasné, co z toho plyne. Přikývl, věda, že kdyby Boteen uklouzl, bude ho zezdola chytat.

Boteen se začal škrábat do schodů. Třím mu je popsal naprosto přesně.

Byly ploché a polámané, pro malou nohu – feyskou nohu – vhodné, ale pro koně neschůdné, zejména pro koně nesoucího váhu dvou jezdců.

Lezl pomalu, přidržoval se balvanů a skal, rovnoměrně dýchal, aby udržel rozbouřený žaludek v mezích.

Nesnášel slabost, nenáviděl ztrátu vlády nad tělem. Teď, v nejvýznamnější okamžiku svého života byl bezmocný.

Právě když míří na místo Moci.

Dolezl nahoru a našel plošinu, kterou považoval za přírodní útvar, ale jen do chvíle, než se podíval zblízka. Pak zjistil, že se skládá z kamenů, které někdo spojil maltou už tak dávno, že i ty kameny už popraskaly. Malta se částečně vydrolila a všude ležela vrstva jemného prachu.

V prachu viděl stopy. Na jednom místě to vypadalo, jako by tudy někdo něco táhl.

Tady nahoře byla spousta lidí, a to docela nedávno.

Před sebou uviděl Boteen ústí jeskyně. Oblé dílo přírody, nijak tajemné. Třím ho chytil za loket, jako by sám potřeboval podporu. I on vyjeveně zíral na jeskyni.

Avšak důvodem, proč se na místě zastavili, nebyla ani jeskyně, ani plošina, na níž stáli a kterou postavili lidé, ale ty meče.

Ostrovní meče velikosti stromů, zabodnuté do skály. Dva zapuštěné hrotem do země. Další dva zabodnuté po stranách ústí jeskyně. Špičky mizely ve skále, jílce čekaly, jen jen se jich chopit. Umístit je tam vyžadovalo nadlidskou sílu – nebo obrovskou magii.

Pátý meč stál nad ústím jeskyně. Stál na hrotu, plochou čepele přitisknutý ke skále. Ani mu nepřipadalo, že by byl vytesaný ze skály, spíš to vypadalo, jako by ho tam někdo opatrně postavil. „Toto je nějaké náboženské ostrovní místo,“ zašeptal Třím.

„Toto je magické místo,“ opravil ho Boteen. Cítil, jak z ústí jeskyně proudí magie – a s ní ještě něco, něco, co postřehl včera či předvčírem.

Další čaroděj.

Byl to jen slabý pocit, ale zřetelný. Boteen pevně stiskl Třímovi loket. Nebyl teď v stavu střetnout se s nějakým soupeřem. Přesto chtěl jít o kousek blíž, aby zjistil, jestli ten vábivý pocit, pocit domova, zesílí.

Udělal první krok.

Třím ho strhl zpátky. „Je to nebezpečné.“

„Ale ne, není,“ zalhal Boteen. „Není.“

Nicholas stál před lahvičkami. V podivném jeskynním světle se měňavě třpytily. Adrian stál vedle něj. Nicholasovi divoce bušilo srdce. Nevěděl, proč je tak rozčilený tady, když ve Svatyni mohl stát proti zdi plné lahviček a ani to s ním nehnulo.

Třeba ho tak dráždí právě to, že je nachází v jeskyni. Nebo je možná podrážděný z toho, jak ho ta jeskyně neustále něčím překvapuje.

Adrian zjevně čekal, že první pohyb udělá Nicholas. Nicholas usoudil, že oprávněně, je dosud králem, bez ohledu na to, jak uboze to teď zní. Ušel z paláce dlouhou cestu, nejen vzdáleností, ale i rozumem.

Svým způsobem postoupil panování na Modrém ostrově Rugadovi.

Při tom pomyšlení se napřimil. Vědomě o tom ještě nepřemýšlel, ale je to přesně to, co udělal. Uprchl z města s jedněmi šaty a s dcerou a ani nepovolal vojsko. Nebojoval.

A teď je tady, s několika lidmi, synem, dcerou a překvapivě se svou ženou a teprve teď začíná uvažovat o boji.

Ztěžka polkl a přinutil se soustředit.

Lahvičky stály ve výklencích vytesaných přímo do skály. Police byly stejně jako schody z mramoru. A lahvičky byly plné. Pod broušenou zátkou se rýsovala hladina vody. Hladina byla ve všech lahvičkách stejná, jako by někdo vodu všude přesně odměřil.

Adrian se podíval na Nicholase. Nicholas mu věnoval chabý úsměv a natáhl se pro jednu lahvičku.

„Počkej!“ To byl Diamantin hlas. Znělo to naléhavě a znepokojeně. Mluvila tiše, i když ji nemohl slyšet nikdo kromě Nicholase a Dara. „Venku někdo je.“

Nicholas spustil ruku a obrátil se. „Nějaký Fey?“

„Čaroděj,“ odpověděla Diamanta.
 „Co je?“ zeptala se Arianna.
 Nicholas zvedl ruku, ať jsou všichni zticha. „Venku někdo je,“ oznámil jim.
 „Já vím,“ ozval se Coulter. „Já to cítím.“
 „Já se tam podívám,“ navrhl Adrian. „Zjistím, kolik jich tam je.“
 „Jdu s tebou,“ prohlásil Počist’a. „Jestli je Coulter cítí, tak to jsou pravděpodobně Feyové.“
 „Nebo Matthias,“ podotkl Nicholas.
 Diamanta zavrtěla hlavou. „To bych poznala.“
 Jejich pohledy se střetly. Poznala by to. Změnila se, měla v sobě něco, co přináleželo k jejímu Mystériu. To předtím neměla.
 „Jdeme,“ zašeptal.
 Adrian byl nahoře a už se hnal ke vchodu. Počist’a se ještě zastavil pod schody a vybral ze svých zásob dva meče a dva nože. Pak pádil nahoru, dva schody naráz, jen se mu krátké nohy míhaly. Nicholas následoval Adriana, ale Diamanta ho na schodech doběhla a chytila ho za ruku.
 „Nechod’ ven,“ vyhrkla.
 „Jdu se tam podívat,“ odpověděl.
 „Nech je, oni se tam podívají sami,“ žádala ho Diamanta. „Oni nejsou tak důležití. Ty jsi nejdůležitější.“
 Usmál se na ni a přitáhl si ji k sobě. „Pro tebe snad,“ zašeptal tak tiše, aby ho nikdo dole neslyšel. „Ale ne pro tvého děda.“
 „Ach ne, pro něj jsi velmi významný,“ namítla. „Mnohem významnější, než si uvědomuješ. Ty mu stojíš v cestě.“
 Nicholas rozhodně neměl pocit, že by stál někomu v cestě. Měl spíš pocit, že se dostal úplně mimo. „Pojď se mnou,“ navrhl Diamantě. „Budeš mne chránit.“

„Nemohu tě chránit před tebou samým,“ odsekla.
Už zapomněl, jak si vjeli do vlasů vždycky, když se nemohli shodnout.

Ale tentokrát mu to nevadilo.

„Nic se mi nestane,“ slíbil jí.

Adrian s Počist'ou už doběhli k ústí jeskyně. Přikrčili se po straně, jako by odtamtud něco viděli. Počist'a podal Adrianovi meč a nůž a Adrian si zbraně zavěsil na opasek. Počist'a už měl svůj meč v pochvě, kterou nosil i s řemenem místo opasku. Něco Adrianovi zašeptal a oba vyklouzli ven.

Nicholas došel na místo, kde se předtím ti dva kryli. Odtud uviděl na kamenné plošině dva muže. Oba to byli Feyové a jeden byl nahý.

„Boteen,“ zašeptala Diamanta, byť ani šeptat nemusela. „Čaroděj mého děda.“

„A ten druhý?“ zašeptal Nicholas.

„Koňský jezdec. Určitě sem nahoru vyjeli a on se pak na poslední úsek výstupu proměnil.“

Čarodějovi bylo zjevně stejně zle jako Coulterovi. Alespoň že to, co postihlo Coultera, má zřejmě stejný dopad i na ostatní, jak tvrdila Diamanta. Adrian s Počist'ou se kryli za jedním mečem a sledovali je.

Koňský jezdec poklepal čaroději na rameno. Čaroděj se ještě naposledy toužebně podíval na jeskyni, a pak začali oba sestupovat ze schodů.

Adrian s Počist'ou se plížili za nimi, schovávající se za balvany.

Nicholas už už vyrazil za nimi, ale Diamanta ho zastavila. „Ne,“ vyhrkla.

„Půjdu,“ prohlásil. „Jsou jen dva. A odcházejí.“

„Ale jeden z nich je opravdový čaroděj. Čaroděj, který má léta cviku a zkušeností, ne jako ten tvůj chlapec uvnitř, který zná jen to, co zatím dokázal

vymyslet. Boteen je ten nejmocnější Fey, s jakým se kdy střetneš.“

„Mocnější než Černý král?“

„Pokud jde o magii, tak ano,“ odpověděla Diamanta.

Nicholas polkl. „Takže by bylo rozumné předpokládat, že když je čaroděj tady, nebude Černý král daleko.“

Diamanta přikývla.

Objal ji a přitáhl si ji k sobě. „Pak je načase povolat vojsko, láske. Zjisti mi, jak jsou Feyové rozmístění po ostrově, abych věděl, jak ostrov bránit.“

Usmála se na něj, políbila ho na tvář a rozplynula se. Najednou objímal jen vzduch. Maličko zavrával a spustil ruce.

Bude si na to muset zvyknout. A zatímco čekal, sledoval Počist'u s Adrianem, jak se plíží po skalách a sledují nejmocnějšího čaroděje Feyů.

Adrian vstal a vylezl zpoza balvanu, za kterým se až dosud kryl. Ti dva cizí Feyové už zmizeli dole na schodech. Oba byli starší než on a jeden z nich byl nahý. Ten nahý byl po celém těle tak zarostlý, že to Adrian u žádného Feye mimo stínozemí ještě neviděl. Ale někteří zvěrojezdci takoví byli, chlupatí tak, jak to odpovídalo jejich zvířecí podobě.

A ten druhý Fey. Vysoký, hubený, vyšší a hubenější než jakýkoli Fey, kterého kdy Adrian viděl. Klopýtali dolů tak rychle, jako by o Adrianovi s Počist'ou věděli.

Adrian zvolna kráčel přes plošinu. Šel opatrně, aby nenadělal žádný hluk a Feye na sebe neupozornil. Kameny se léty uvolnily a popraskaly a Adrian nestál o to, aby o sebe klaply nebo vypadly. Počist'a kráčel opatrně za ním.

Když došli ke schodům, uviděli ty dva, jak si hledají cestu dolů. Zdálo se, že tomu vysokému dělá sebemenší pohyb potíže.

„Pojďme za nimi,“ zašeptal Počist'a.

Adrian ho v prvním okamžiku zadržel a rozhlédl se, ale žádné další Feye tu neviděl, alespoň ne nikde poblíž. Pak se pátravě zadíval do údolí a srdce, už tak zdivočelé, se mu rozbušilo jak o závod.

Po cestě vycházející ze zapadlého údolí pochodovalo feyské vojsko. Řadili se v průsmyku, odkud se šlo do města, a odtud se šikovali na skalním hřebeni. V ranním slunci se leskly meče. Na hřebeni musely být stovky, možná tisíce Feyů, a stále přicházeli další a další.

Adrian chytil Počist'u za loket a ukázal. Počist'a se tam zadíval.

„U Mocností,“ vydechl a poprvé po dlouhé, předlouhé době zaslechl Adrian v jeho hlase strach.

„Člověk by si myslel, že půjdou nejdříve sem nahoru,“ zašeptal Adrian.

Počist'a zavrtěl hlavou. „To by nebylo Rugadovi podobné. On si myslí, že se ostrované semknou kolem Nicholase. Chce nejdříve Nicholasovi zničit veškeré zdroje pomoci a teprve pak si půjde pro něj.“

Počist'ovo vysvětlení znělo rozumně. Adrian cítil, jak ho mrazí po celém těle, a nemělo to nic společného s ranním chladem. „Musíme ho varovat.“

„On s tím teď stejně nemůže nic udělat,“ namítl Počist'a. Podíval se zpátky na schody. „Zvláštní, že nejsou s Boteenem. Myslíš, že ho to postihlo stejně jako Coultera?“

Adrian pokrčil rameny. „Diamanta říkala, že to postihlo všechny čaroděje.“

„Dobrá.“ Počist'a položil ruku na jílec meče a začal sestupovat ze schodů.

Adrian po něm chňapl a jen taktak ho chytil za košili. „Co to děláš?“

„Tohle může být naše jediná šance toho čaroděje zabít,“ prohlásil Počist'a, trhl ramenem, aby se Adrianovi vyškubl, a sestupoval dál.

„Ani nevíš, co tě tam čeká,“ vyhrkl Adrian.

„O to je to napínavější,“ zašeptal Počist'a zpátky. Už ho skoro nebylo slyšet.

Tohle sice původně neměli v úmyslu, ale Počist'a měl pravdu. Feyský čaroděj, cvičený a školený, bude mnohem mocnější než Coulter a bude umět svou moc plně využít. Najít někoho takového, když je zesláblý, je skoro nemožné.

Na ostrově jsou jen tři čarodějové, říkala Diamanta. Coulter, padesátý první ročan a ten Fey, který teď leze po horském svahu dolů. Kdyby ho zabili, připraví Černého krále o jednu skvělou kartu.

Adrian se zhluboka nadechl. Ted' se musel rozhodnout: vlastní život proti budoucnosti ostrova. Neměl na vybranou. Budoucnost ostrova, budoucnost jeho syna, jeho rodiny, jeho přátel byla přednější.

Začal sestupovat ze schodů a v duchu doufal, že se jim s Počisťou podaří toho čaroděje překvapit a dostat.

Boteenovi bylo zle a byl se silami na dně. Vrávoravě slezl z několika posledních schodů a našel Tříma už v jeho koňské podobě. Třím pohodil koňskou hlavou.

„Zdalo se mi, že slyším shora nějaké hlasy,“ řekl Třím. „Musíme sebou hodit.“

Boteen zavrtěl hlavou. „Sotva se držím na nohou. Rozhodně nedokážu nasednout.“

„Už jsem na to myslel,“ odpověděl Třím. „Stoupni si na ten kámen a chyt’ se mě za ruku. Vytáhnu tě nahoru.“

Boteenovi se to moc nezdálo, ale na nic lepšího nepřišel, a tak šel k balvanu, který mu Třím vybral. Balvan mu sahal do pasu a nahoře byl plochý. Netušil, jestli vůbec bude mít sílu na něj vylézt.

Pohlédl na schody. Věťřil nějakou bytost a cítil, jak ho jeskyně vábí. Ale ta bytost, to byl ten čaroděj.

„Boteene,“ ozval se naléhavě Třím.

Boteen přikývl. Opřel se o balvan a vytáhl se nahoru. Třím se k němu naklonil a chytil ho za zápěstí.

„Počkej,“ vydechl Boteen. Cítil, že se smeká. Závrať ho přepadla v plné síle. Pochyboval, že se vůbec dokáže udržet na balvanu a nespadnout.

Třím se přisunul k balvanu, jak nejbliž to šlo. Boteen si klekl. Třím ho táhl a Boteen se pokusil přehodit nohu přes hřbet.

Málem minul. Tvrdě v podřepu dosedl a sklouzl na druhou stranu. Třím hekl, jako by ho to zbolelo, a tiše zaklel. Boteen se ho volnou rukou zachytil.

„Málem jsi nás srazil oba,“ poznamenal Třím.

Boteenovi bylo tak zle, že sotva vnímal, a tak jen zamumlal: „Na co si stěžuješ? Ty spadnout nemůžeš.“

„To je pravda,“ souhlasil Třím. „Ale stačilo jen trochu zatlačit a převrátil bys mne.“

To byla děsivá představa: oba se kutálejí ze svahu dolů, Třím dopadá na Boteena, těžké koňské tělo zavalí hubeného Feye...

Boteen se mu opřel hlavou o záda. „Tak už jed’,“ vydechl.

„Drž se pevně,“ podotkl Třím. „Dolů je to těžší než nahoru.“

A taky bylo. Třím si opatrně hledal cestu na úzké stezce, nakloněný ke svahu, jak je to šlo, obě hlavy plně soustředěné na všechna čtyři kopyta.

Opravdový kůň by spadl.

Opravdový kůň by se nikdy do ničeho takového nepustil.

Boteen po část cesty držel oči pevně zavřené, jenže se mu z toho dělalo ještě hůř. Raději je otevřel, jenže když se podíval za řeku a rozhlédl po údolí, zjistil, že má strach z výšek, což doposud nevěděl.

Snažil se soustředit na pohyb armády dole – což bylo přesně to, co po něm chtěl Rugad – ale ani to mu nedělalo dobře. Žaludek měl jako na vodě, magie z něj vyprchala a hlava ho bolela jako střep.

„Podívej se, co se tam děje,“ požádal ho Třím.

„Huh?“ opáčil Boteen. Připadalo mu, že Třímův hlas k němu doléhá skrz dlouhý tunel.

„Za námi,“ upřesnil Třím. „Neslyšel jsi nic?“

„Ne,“ odtušil Boteen, ale přesto otočil hlavu. Zahlédl, že se na stezce cosi mihlo, ale těžko říct, jestli se tam náhodně svalily nějaké kameny nebo jestli jde někdo dolů.

„Vidíš někoho?“ zeptal se Třím.

„Ne,“ odpověděl Boteen. Ale díval se dál. Kameny se zastavily. Pak Třím zabočil a Boteen už na ně neviděl.

Za chvíli už dorazili na malé tábořiště, kde zanechali racčí jezdky a písaře. Za světla to tu

vypadalo ještě hůř. Veškeré rostlinstvo shořelo a mnohé kameny nesly stopy po ožehnutí. Pořád to tu bylo silně cítit kouřem.

Racčí jezdčyně seděla ve své ptačí podobě na balvanu a pozorovala je, jak sestupují. Písař usnul pod sloupy, kde bylo nouzové tábořiště. Boteen ho našel jen díky tomu, že věděl, kde hledat.

„Vzbud’ ho. Jdeme všichni dolů,“ nařídil Třím racčí jezdčyni.

Pak natočil hlavu k Boteenovi. „Pokud tě ovšem nenapadlo, že bychom se tam měli vrátit?“

Chtěl. Zoufale po tom toužil. Ale věděl, že to je holý nerozum. Bez Rugada to nepůjde. Anebo alespoň bez silného vojska.

„Ne,“ odpověděl. „Je to přesně tak, musíme jít dolů.“

Racčí jezdčyně opustila svou pozorovatelnu, přistála písaři vedle hlavy a lehce do něj klovlá. Leknutím vykřikl a převalil se jako dítě, které právě někdo uhodil. Racčí jezdčyně se stáhla a ostražitě na něj upřela jedno své ptačí oko.

„To jsem jen já, hlupáku,“ zakrálala. „Odcházíme.“

Posadil se a protřel si oči. „Vždyť jsme sem právě přišli.“

„Vstávej,“ vyjel na něj Třím. Zjevně byl z písařových tlachů stejně otrávený jako Boteen.

A pak Třím zachrčel.

Překvapivý, děsivý zvuk. Třím se vzepjal. Oči – oba páry – se mu protočily, zaržál a shodil Boteena ze zad.

Jak Boteen pozadu sjížděl dolů, ještě se snažil chytit Tříma za ruce, ale nestihl to. Pak se pokusil chytit se ocasu, ale sáhl do prázdna.

Jak letěl na zem, pokusil se o zaklínadlo – jakékoli zaklínadlo – ale uvnitř cítil jen slabé čerení.

Tvrdě dopadl na záda a vyrazil si dech. Nad ním se objevil nějaký rudokap. Poměrně čistý, jen na obličejích mu ulpěly čerstvé kapky krve.

Kap odhodil zkrvavený nůž, vytáhl z pochvy meč, uchopil ho oběma rukama a zvedl ho nad hlavu.

Zašklebil se.

„Po tomhle jsem vždycky toužil,“ zvolal feysky a ťal.

Matthias vrávoral ulicemi Constanty, provázen zděšenými pohledy místních krvanů. Se zohyzděným obličejem, oteklým krkem a vrávoravou chůzí musel vypadat úděsně. Tri se držel pár yardů před ním a každého se vyptával, kde se Moudří sešli.

Konečně mu nějaký starší muž, který zjevně nevěděl, že Tri už mezi Moudré nepatří, sdělil, že se sešli na tržišti, a dokonce mu sdělil i přesné místo. Tri mu poděkoval a přestal předstírat, že nemá s Matthiasem nic společného. Popadl ho za loket a táhl ho dopředu tak rychle, že Matthias nechápal, jak to vůbec dokáže.

Matthias mu sotva stačil. Na nohou ho drželo jen to, že znal Feye a věděl, co dokážou. To, a k tomu vzpomínka na měšťany, kteří ho před pár dny nutili, ať vypadne, a jemu tehdy hluboko v útrokách hlodal pocit, že by měl odejít. A ten pocit mu vnutili oni. A tehdy si uvědomil, že i oni mají magii, jenom ji po celý čas popírají.

Tri ho vedl na tržiště. Na západním kraji viděl Pausho a dva Moudré, jejichž jména si nikdy ani nesnažil zapamatovat. Ranním davem se k nim prodírali dva další.

Dnešního rána bylo na tržišti plno jako každý jiný den. Žádný poplach. Nikdo si nevšiml řady Feyů na skalním hřebeni – nikdo, až na Pausho a ostatní Moudré. Tri vytrvale upíral pohled nahoru a Matthias rovněž tak.

Nevěděl, jestli je to horečnaté blouznění nebo skutečnost, ale pokaždé, když se podíval nahoru, se mu zdálo, že jich je tam víc a víc. Měšťané si všimli, že se Moudří shromažďují, a přišlo jim to divné, ale zjevně se zbytečně neznepokojovali.

Dnešního rána byla Pausho nezdravě bledá. Stála u jednoho stánku. Vlastně se o něj opírala, aby se vůbec udržela na nohou. Naposledy ji viděl na tom horském svahu, kde se střetl s mladým ostrovanem, který hořel a říkal si Coulter. Naléhala na Matthiase, ať jde do jeskyně, a tam narazil na Diamantu. Pausho mu řekla, že se ho dotkne Boží ruka. Nevěděl, co tím myslí, ani tehdy, ani teď.

Pausho se rozčileně rozhlížela kolem, zjevně celá netrpělivá, kdy už se konečně všichni Moudří sejdou, a co chvíli zvedala oči ke skalnímu hřebeni.

Matthias si bůhvíproč myslel, že si v takové situaci uchová chladnou hlavu, čekal u ní víc síly.

Ale možná se nikdy s ničím takovým nesetkala.

Zhluboka se nadechl a vrhl se do davu. Jestli má Pausho pochopit, o co jde, bude muset Matthias vynaložit veškerou sílu. Tri šel s ním a držel ho za loket, ale teď už táhl Matthias jeho.

„Pausho,“ zvolal Matthias a jeho hlas se vznesl nad šum davu. „To jsou ti, o nichž jsem ti říkal. To jsou Feyové.“

Obrátila se k němu a musela se zachytit pultu, aby neupadla. „Tedy vysocí rozhodně jsou,“ odsekla. „Zrovna jako ty.“

„Oni nejsou jako já,“ bránil se. „Ti obsadili ostrov a teď jdou dobýt Constantu.“

Vztekle přivřela oči. „Vzkaz jsi vyřídil,“ pravila. „A teď si jdi za nimi.“

„Ne,“ prohlásil Matthias a protlačil se mezi Moudrými k ní. „Teď mne musíš vyslechnout. Musíš mi věřit. Oni...“

„Nemusím věřit nikomu,“ odsekla. „A už vůbec ne tobě.“

Hrdlo se mu sevřelo zklamáním. On sem doleze z posledních sil a ona se na něj pořád dívá jako na

vysokého, ne jako na někoho, kdo jí může něco důležitého říct. Kdo může něco sdělit městu. A Modrému ostrovu.

„Prosím,“ řekl mírně. „Jestli mne nevyslechněš, všichni v tom-to městě zemřou.“

„To má být hrozba?“

Zavrtěl hlavou. „To je prostě skutečnost. Jahn je zničený, shořel. Svatyni Feyové spálili. Jejich vojsko je po celém ostrově. Už zbývá jen málo míst, která ještě neobsadili. Toto je jedno z nich. Ty jsi jen dostala šanci. Jednu. Neudělej chybu.“

Upřeně se na něj dívala. „Nechce se mi věřit, že bys nám pomáhal.“

„Proč?“ otázal se. „Kvůli tomu, cos mi udělala? Navzdory tomu je toto můj domov. Modrý ostrov je můj domov. Můžeš mne nazývat ďáblovým zplozencem, ale nejsem ničím ve srovnání s tamtěmi na tom hřebenu.“

„Vyslechni ho,“ přidal se Tri. „Nikdy neudělal nic, čím by ti uškodil. Nikdy neudělal nic, čím by uškodil tomuto místu, a že mohl, když byl rocanem. Víš to stejně dobře jako já. Svatyně se několikrát pokusila Moudré vymýtit, ale za tu dobu, co byl rocanem Matthias, se o to nepokusila ani jednou.“

„Pausho,“ ozvala se jedna žena. Byla to ta Moudrá, která byla s Pausho před dvěma dny. „Nech ho mluvit.“

„Nemůžeme naslouchat ďáblovu zplozenci,“ namítla.

Matthias maličko vydechl. Pořád trpěl závratěmi a ta rychlá chůze mu nepomohla. „Pak zemři. Já jsem udělal, co jsem mohl.“

Vykročil nazpět. Trochu se motal, ze slabosti, zranění a představy nadcházejících hrůz, o kterých si myslel, že už je mají dávno za sebou. Musí odtud nějak dostat Marly. Musí najít pro Yasepa a jeho tlupu, Denla, Jakiba a ostatní, nějaký bezpečný úkryt.

Nějaké místo, kde ho Feyové nenajdou.

Za sebou zaslechl hlasy. Tri a do toho ostatní. Někdo zařval: „Matthiasi!“

Obrátil se, zavrával, natáhl ruku a zachytil se kamenného stánku. Před očima se mu roztančily černé skvrny.

Pausho se na něj dívala. Rty měla semknuté a nedůvěřivě mhouřila oči. „Dobrá,“ řekla nakonec. „Tri a ostatní mě nakonec přesvědčili, abych tě vyslechla. Ale jestli se ukáže, že lžeš, nebo jestli přeběhneš k těm vysokým, osobně tě zabiju. Je to jasné?“

Přikývl. Tri k němu přistoupil a pomohl mu dojít zpátky.

Podezřívavě na něj mžourala, na čele jí naskočily pochybovačné vrásky. „Tobě je špatně?“

„Dnes ráno mne něco postihlo. Jako by mnou prošla nějaká vlna. Vzala mi...“ rozhlédl se po ostatních. Brzy se stejně dozví mnohem víc. Bylo načase přiznat, co ho celou dobu trápí. „Vzala mi tu moc, které se tak bojíš. Myslím, že to asi vyvolali Feyové.“

Pohlédla na skalní hřeben, jako by jí mohl potvrdit, jestli je to pravda. „Mně je také od rána zle,“ poznamenala. „Třeba na tom něco je. Vráti se ta moc?“

Málem by se byl usmál. Ale byl by to hořký úsměv. Chtěla se opírat o moc, pro niž ho málem zabila. „Myslím že ano. Doufám. Teď by se nám hodila.“

Zhluboka se nadechla. „Co můžeme proti těm vysokým dělat?“

„Mám několik nápadů,“ odpověděl.

„Nic není zaručené. Předně musíš vědět, že jsou smrtelní, že mohou zemřít stejně jako my a stejným způsobem. Když je bodneš do srdce, zabiješ je stejně snadno jako nás. Nicméně jsou mocnější než my.“

Pak se zarazil, sraštil čelo a zamyslel se. Třeba už to není pravda. Pamatoval si na sílu, která vycházela z těch, kdo šeptali »táhni«.

„Či přinejmenším vědí, jak svou moc využít.“
Přikývla.

„Shromáždí měšťany. Ať použijí tu svou slovní sílu a s její pomocí ty stvůry zaženou, stejně jako jste to přednedávnem zkoušeli na mně. Máte moc, jakou u vás Feyové asi nečekají.“

Založila si ruce na hrudi. Nečekala, že Matthias zná podstatu vymítání.

„A pak,“ pokračoval, „mne dovedeš ke Slovu.“

„Ne,“ odmítla. „Tam nesmí nikdo kromě Moudrých.“

„Pausho.“ Naklonil se k ní. Nebyl schopen jí dostatečně zdůraznit, jak je to naléhavé.

„Já jsem zabíjel Feye svčnou vodou. Ten předpis pochází od Rocy. Předpis, který jsme používali a který byl účinný, jsme měli odtud.“

Domnívám se, že varin a několik dalších věcí z útesů může mít stejné účinky. Kdo by si byl pomyslel, že je bude zabíjet voda, požehnaná voda? Nikdo.

Zjistili jsme to náhodou a oni už vědí, jak se proti ní chránit. Ale je ještě tucet dalších Tajemství. Já je znám, znám návody a neměl jsem možnost je vyzkoušet. To jediné, o co jsem se pokusil, tedy vyrobit meč z varinu, zřejmě nemá požadované účinky.“

„Ale má,“ odtušila Pausho tiše.

Zaplavilo ho radostné vzrušení. Ona to ví. Nedovolil si usmát se. Toho se neodvážil. „Pak tedy *jsou* v původním Slovu údaje, které můžeme využít?“

Zavřela oči. V prvním okamžiku se zdálo, že snad omdlí. Pak oči otevřela. Pohled upřela rovnou na Triho, jako by z toho všeho vinila právě jeho.

„Já trávím svůj život,“ začala tiše, „tím, že chráním svůj lid před ďáblnými zplozenci, jako jsi ty. A teď to vypadá, že mám-li svůj lid zachránit, budu se muset dohodnout s tebou.“ Znatelně polkla. „Jak mám vědět, že to není lest? Lest, jak se dostat k vědomostem, k nimž by ses jinak nedostal?“

Matthiasovi bušilo srdce jak splašené. „Copak si myslíš, že bych za tebou chodil s nějakými návrhy, kdybych tu sběhl na ten hřeben přivedl já? Nemyslíš, že bych sem spíš šel s nimi vyvraždit celou Constantu?“ Chvilíčku si hryzal ret. Musí s ní jednat naprosto na rovinu. A je jen jedna cesta, jak ji přesvědčit.

„Kdyby patřili ke mně,“ začal, „přivedl bych je sem za temné noci a nechal město vyplenit dřív, než byste se vůbec probudili. A nejprve ze všeho bych je nechal zabít tebe, Pausho. A hned po tobě ostatní Moudré.“

Slyšel, jak se lidi kolem zajíkli. Paushin výraz se nezměnil. Pátravě na něj hleděla, koutky úst zatřpkle svěšené, v očích smutek. „Takže ty jsi přesvědčen, že na světě jsou ještě větší ďáblové než ty sám?“

Tri ho chytil za loket. Matthias ho setřásl. Diamanta zemřela jeho rukou. Ballwan také. A kdoví kolik dalších má na svědomí, dá-li se věřit tomu, co se povídá. Jestliže Feyové tentokrát zvítězí díky jeho hlouposti, díky tomu, co před patnácti lety provedl Nicholasově ženě, pak si to musí Matthias odpykat.

Mohl dát Pausho jen jedinou odpověď.

„Ano,“ řekl tiše. „Jsem přesvědčen, že na světě jsou větší ďáblové než já sám, a že stojí na tom skalním hřebeni.“

„A jsi přesvědčen, že se musíme spojit, abychom je zabili?“

„Ano,“ odpověděl.

„A až to skončí,“ pokračovala, „a my přežijeme, čekáš ode mne nějakou laskavost?“

„Ne,“ hlesl. „To, co se dozvíš, ti nebudu moci vzít. Nebudu ti moci vymazat z hlavy nic, co ti ukážu.“

Usmál se. „Ale jistěže budeš, Pausho,“ odpověděl, neschopen zatajit jízlivost. „Ty znáš ten nejlepší způsob. Provádíš ho celou dobu.“

„Matthiasi,“ zašeptal Tri varovně.

„Můžeš mne zabít,“ pravil Matthias.

I Pausho se usmála. Chladně, stejně jako on. „Takže mám tvé svolení?“ opáčila.

„Ne,“ odvětil. „Ale budeš mít mé plné pochopení.“

Rozesmála se a k jeho překvapení k němu natáhla ruku. „Spojenci?“

Přijal. Dlaň měla teplou a suchou. „Spojenci,“ odpověděl.

„Dokud nebudou ti vysocí na hřebeni poraženi,“ dodala.

„A ani o chvíli déle,“ souhlasil.

Potřásli si rukama a obrana Constanty začala.

Poslední šik napochodoval na místo. Licia se dívala, jak se řadí poslední Feyové. Kromě mečů a nožů měli tihle navíc přes rameno zavěšené luky a na zádech toulce se šípy.

To byl ústupek ostrovnímu způsobu boje. Feyové se na to připravovali už v Nyei, když je zajatí Nyeané varovali, že ostrované jsou ve střelbě z luku mistři. Na jihu se to potvrdilo. Licia neměla žádný důvod pochybovat o tom, že tady to bude jiné.

Postavila se na své místo na vrcholek vysokého plochého balvanu. Odtud povede útok. Odtud byl vynikající výhled do údolí. Naposledy se ohlédla. Z průsmyku už nevycházeli žádní další vojáci. Slunce vystoupilo výš a zalilo rudé Krvavé útesy zlatým světlem.

Dnes budou mít své jméno po zásluze.

Pak zvedla zaťatou pravou pěst. Oddíly, už tak tiché, ztichly docela. Nikdo se ani nepohnul.

Byli dobře vycvičení.

Chtělo se jí usmát se na ně, dát jim vědět, jak je na ně pyšná, na svou pěchotu, nepostiženou podivnými událostmi, k nimž došlo za úsvitu. Ale to by je jen zmátlo. Feyové si před bitvou nelichotí.

Otevřela pěst. První šik vytasil meče a nože. Skřípání klouzajícího kovu jí znělo do ztichlého rána jako hudba. Pak rukou prudce máchla a plácla otevřenou dlaní o stehno.

Na to plácnutí se naráz spustil řev. Feyové vyrazili a halekajíce svůj vítězný pokřik se jako proud valili z horského hřebene do údolí.

I za běhu zůstal šik dokonale vyrovnaný. Hnali se k městu jako vlna. Meče se na slunci leskly.

Licia viděla, jak lidé ve městě strnuli. Mají jen pár okamžiků na to, aby se připravili na smrt.

Usmála se.

Pak znovu zvedla zaťatou pěst, připravena vypustit druhý šik. Její pěchota si vedla dobře. Na skalním hřebeni nepadlo jediné slůvko. Tady nahoře panovalo téměř hmatatelné ticho. Otevřela pěst a při zvuku tasených mečů se znovu usmála.

Pak spustila ruku dolů a druhý šik pěchoty spustil válečný pokřik a jako dokonale sehraný útvar se valil z hřebene do údolí.

Horský svah byl pokryt Fey v kožených stejnokrojích. Válečný pokřik upoutal pozornost ostrovanů v lomu. Viděla, jak se hrnou k okraji. Racci, kroužící na nebi, jí sdělili to samé.

Lusknutím prstů na ně poslala malý oddíl Feyů. Měla v úmyslu dát ostrovanům v lomu trochu naděje, chvilkovou představu, že by mohli bitvu s cizinci nejen přežít, ale i vyhrát.

A pak jim tu naději utne, úplně, jasně a drtivě, aby ty, kdo přežijí, už nikdy nenapadlo zkřížit Feyům cestu.

Ovšem za předpokladu, že někdo přežije.

První šik už dorazil na kraj města. Vypadali jako malí panáčci, kteří se hrabou v hlíně. Prosekávali si cestu překvapenými ostrovany, jen kolem nich krev stříkala.

Ze své pozorovatelný některé podrobnosti neviděla, ale i tak to stačilo.

Druhá vlna se přelila kolem první a vtrhla do čtvrtí, kde se ještě bojovalo.

O část těchto dvou šiků přijde, ale nijak ji to netrápilo. Třetí a čtvrtý šik jim vyrazí na pomoc. Vtrhnou tam ve chvíli, kdy první dva budou unavené a ostrované se vzchopí, jen aby vzápětí poznali, že je nečeká nic než smrt.

Jakmile jim to dojde, jejich způsob boje se změní. Budou zoufalí a zuřiví a budou mít větší naději na úspěch. Ostrované o kus dál ve městě budou mít mezitím šanci popadnout cokoli, co se dá považovat za zbraň, a také to použít. Budou mít sílu těch, kdo se brání, kdo se bojí, kdo jsou v právu.

A ti její malou armádu trochu pošramotí.

Třetí a čtvrtý šik ty šrámy zacílí, ale ne úplně. Ostrovany může ještě napadnout, že zvítězí.

A pak pošle do boje pátý a šestý šik.

Kdyby ostrovany náhodou napadlo zaútočit na hřeben, smetou je šípy. A na nebi má ptačí jezdce, ti ji budou varovat.

Pěšci v údolí budou jen bezmocně poslouchat zvuky boje. Jejich krvežíznivost vzroste, ale nebudou ji moci ukojit, dokud nebude Licia hotova. Pak jim bude dovoleno jít do města uklízet.

Druhý šik dorazil do města. Na hřeben doléhaly ostrovní výkřiky, pronikavé a zděšené. Prohrávají. Umírají.

Začínají si uvědomovat, že po tom jejich ubohém životě je veta.

Licia se dívala a vyčkávala.

Vyčihne si ten pravý okamžik a pošle dolů další šik.

Její předpoklad byl správný. Pošle tam všechny své oddíly, povraždí obyvatele města a než bude stát slunce na vrcholu, bude patřit město jí.

Usmála se.

Milovala svou práci.

Počist'a švihl mečem. Mířil Boteenovi přímo na hlavu. Čaroděj vytřeštil oči a překulil se.

Čepel ho minula o pár palců.

Počist'a málem ztratil rovnováhu. Stáhl meč zpátky a zaklel. Boteen nebyl schopen vyhrabat se na nohy. Vzadu se vytrvale vzpínal a řičel koňský jezdec. Když Počist'a bodl koně zespodu do břicha, musel minout srdce.

Nůž z rány vytáhl. Měl si všimnout, jakým způsobem tryská krev. Měl bodnout znovu. Minout srdce, taková ostuda. Rudokap by měl znát tělo lépe. Minul, protože moc spěchal.

Pak nad sebou uslyšel zakrákání a střemhlav se na něj vrhla ptačí jezdkyň. „Adriane!“ zařval a sklonil hlavu.

Adrian je kdesi za ním, pravděpodobně se snaží vyřadit toho koňského jezdce. Počist'a musel držet hlavu sklopenou, aby se mu racčí jezdkyň nedostala na oči. Klovala ho zobákem do hlavy.

Zaklel, naslepo po ní bodl a vzápětí si uvědomil, že to je přesně to, co po něm racčí jezdkyň chce. Tohle je k ničemu. Jeho cílem je zabít čaroděje.

A jejich jedinou nadějí.

Volnou rukou máchl po racčí jezdce a byl odměněn klovnutím do dlaně. V duchu ji proklínal, ale vytrvale šel po Boteenovi, který ležel na břiše na stezce o kousek níž.

Skvěle.

Čaroděj válejší se v prachu. Přesně to, co vždycky Feyové čekali od rudokapa.

Počist'a se k němu dvěma skoky přiblížil, sevřel jílec oběma rukama a v tu chvíli ucítil, jak ho racčí jezdkyň

klove do prstů. Strašná bolest. Utrpěl od ní ran nepočítaně a všechny pekelně bolely.

Ale na to se teď musí vykašlat.

Musí.

Zvedl meč co nejvýše...

...a bodl Boteena doprostřed zad.

Boteen kvílel bolestí a vztekem. Maličko se natočil, jako by se chtěl podívat na meč, který ho přišpendlil k zemi. Natahoval se po něm. Na špičkách prstů mu vyskočily malé plamínky. Nakrátko vzplanuly a vzápětí pohasly.

Pohasly.

Racčí jezdce šla Počist'ovi po očích. Musel si levicí krýt obličej a jezdce klovala a klovala do krve.

Za sebou pořád slyšel říčet koňského jezdce. Mlátil sebou a bil kopyty. Doufal, že ne do Adriana.

Boteen se natahoval po meči, ale nedokázal se dostatečně zkroutit. Počist'a vytrhl z opasku nůž a padl na kolena. Dopadl Boteenovi na záda vedle meče a začal bodat. Racčí jezdce křičela a nalétávala na něj, pařáty mu rvala vlasy, klovala ho do hlavy a feysky na něj ječela.

Levicí ji odháněl a pravicí bodal a bodal. Byl už celý od krve. Boteen se vytrvale natahoval dozadu, oči vytřeštěné, rty mumlaly zaklínadla, která nepůsobila.

Koutkem oka zahlédl Počist'a Adriana, jak mečem seká po koňském jezdci. Koňská část jezdce jančila strachy, celá zkrvavená. Feyská část se snažila ovládnout koně a nedařilo se jí to. Kůň vytrvale řícel, vzpínal se a bil kopyty po Adrianovi.

Bylo jasné, že Počist'a nezasáhl koně dobře.

Racčí jezdce sklouzla Počist'ovi po hlavě a zobákem ho klovala do tváře. Zavyl bolestí, smetl ji a ucítil, jak mu na ruku stéká jeho vlastní, teplá krev. Tiše

zaklel a pak zabodl nůž jak nejtvrději mohl Boteenovi doprostřed zad.

Boteen zalapal po dechu a kolem úst mu vyskočily krvavé bubliny. Počist'a pro jistotu bodl ještě jednou a Boteen klesl. Jednou, dvakrát sebou škubl a pak znehybněl úplně.

Oči měl otevřené a prázdné, kolem úst se ještě klenula poslední krvavá bublina.

Počist'a se ušklíbl a v tu chvíli mu ten pták nalétl přímo do obličeje. Bílé peří, pařáty, křídla ho bušila do hlavy, zobák kloval do temene. Šílený hrůzou ani nevykřikl. Pustil nůž a tápal po rackovi, aby ho ze sebe strhl.

Byl silnější, než by si byl Počist'a myslel. Nečekal by, že jsouracci tak zdatní. Šel mu po očích, obličeji a jestli se Počist'a nesebere, bude po něm. Zemře vedle Boteena.

Počist'a zaječel, ale popadl ptáka za nohy těsně pod hrudníkem a odhodil ho pryč.

Získal jen kratičký okamžik, racek se hned vzpamatuje a zaútočí znovu.

Počist'a se sklonil, popadl nůž, který předtím upustil, a odkopl Boteena stranou.

Racek letěl na něj.

Počist'a si lehl na záda a čekal, až se na něj jezdkyňe vrhne. Jakmile se na něj střemhlav spustila, nevšímal si tlukoucích křídel a zkrvaveného zobáku, levou rukou ji znovu chytil za nohy a držel a držel, až do rukou dostával křeč.

Trvalo snad celou věčnost, než zvedl nůž a vbodl ho ptáku do hrudi.

Racek zakřičel, jezdkyňe se natáhla po noži, ale její feyské ruce nebyly dostatečně dlouhé. Pták do něj tloukl křídly a škubal se mu v rukou. Krev stříkala všude okolo.

Počist'a vytrhl nůž a rychle bodl feyskou část racčí jezdkyňe do těla. Málem ji přesekl vejpůl.

Pták sebou znovu zaškubal, pak ochabl a klesl, jen ptačí nohy se Počist'ovi ještě kroutily v hrsti. Pustil je. Racek mu dopadl na břicho. Ptačí hlava se ještě zvedla a v posledním marném pokusu ho racek klovl do prsou.

Počist'a zařval bolestí a prudce racka odhodil.

Pták dopadl na zem vedle Boteena – hrouda zkrvaveného peří. Ptačí i feyské oči byly široce rozevřené. A teprve v tu chvíli si Počist'a uvědomil, koho to vlastně zabil.

Kráku.

Sloužil s ní v Nyei.

Byla laskavější než většina ostatních zvěrojezdců, rozhodně k rudokapům. Bylo mu líto, že se sešli za okolností, které ho donutily ji zabít.

Zakrvácenou rukou si prohrábl vlasy. Krvácel z tuctu ran po celém těle. Obrátil se a spatřil Adriana, jak dosud zápasí s koňským jezdce. Jezdec už byl zjevně unavený, už se nevzpínal tak divoce, jeho feyské já ještě křičelo, ale sláblo. Koňské oči se protáčely.

Počist'a ztěžka polkl. Bojové nadšení ho ještě neopustilo. Popadl nůž a vylezl nahoru, koni pod břicho, opatrně, aby se vyhnul kopajícím nohám.

Nenáviděl to, nenáviděl to, ale věděl, že je to nutné.

Nohy dopadly kolem něj, kopyta udeřila do země, země se zachvěla.

Úporně se snažil zachovat si chladnou hlavu.

Zůstaň klidný.

To je jediná možnost.

Tančil pod koněm a v duchu si vybavoval feyskou anatomii. Kolik zvěrojezdců za ta léta rozboural? Z kolika stáhl kůži a kolik z nich vykostil? Z kolika vyjmul silné srdce?

Z tuctu?

I když už to bylo patnáct let, kap nezapomíná.
 Kap nezapomíná.
 Krčil se pod vzpínajícím se koněm a tiše si ta slova opakoval.
Kap nezapomíná.
 Jedno kopyto dopadlo těsně vedle jeho nohy a Počist'a málem upadl.
 Je moc vzadu. To byla přesně ta chyba, kterou udělal předtím. Minul srdce o dobrých šest palců a pravděpodobně minul i ostatní orgány.
 Pevně sevřel nůž a v duchu požádal Mocnosti, ať mu vedou ruku. Ted' je v jeho rukou Černý trůn a on koná v zájmu všech Feyů, když právě ted' jednoho zabíjí.
 Co nejtvrději vbodl nůž do spodní části koňského břicha. Zasáhl ho proud krve.
 Tentokrát kůň ani nezařičel.
 Jednou se vzepjal, pak se svalil na bok a zachrčel. Nad ním stál Adrian se zakrváceným mečem. Vyjeveně zíral na Počist'u.
 „Tos udělal ty?“ otázal se.
 Počist'ovi bušilo srdce jak o závod a ztěžka supěl.
 „Raději si ověříme, že je mrtvý,“ řekl.
 A najednou na něj dolehla únava. Sotva byl schopen se pohnout. Rány ho bolely. Byl celý od krve, perí a prachu.
 Ale zabil čaroděje.
 Feyského čaroděje.
 Toho nejmocnějšího čaroděje ze všech.
 Počist'a se usmál.
 Rugad ztratil svého nejcennějšího muže – díky rudokapovi.
 „Je mrtvý,“ ozval se Adrian. „Co ted'?“
 „Ted' řekneme ostatním, co jsme udělali,“ odpověděl Počist'a. „A taky jim řekneme o tom vojsku dole.“
 Adrian se tam podíval. „Ach bože,“ zašeptal.

Počist' a přikývl. „Je to tak,“ pravil. „A to je teprve začátek.“

„Ty to říkáš, jako by tě to těšilo,“ zvolal Adrian.

Počist' a se nadšeně rozesmál. „A taky těší,“ řekl tiše.
„Opravdu mne to těší.“

Pausho se rychle pohybovala po tržišti a tiše udílela příkazy. Lidé se před ní rozestupovali. Obchody ustaly a všichni začínali být stejně rozčilení jako ona.

Jestliže pro spásu svého domova musí uzavřít d'ábelské spojení s Matthiasem, tak to udělá. Ale také si dá pozor, aby byl její domov zachráněn.

Krátce poté, co si Pausho a Matthias potřásli rukama, opustili Feyové skalní hřeben a jako dlouhý řetězec se v silícím slunci dali do pohybu. Valili se přímo na město. Zaka poslala Pausho na předměstí, to byl jediný Moudrý, kterého mohla postrádat. Tri šel podle Matthiasových pokynů zpátky do Matthiasova domu pro jeho přítele a – jak Pausho vyrozuměla – pro jeho ženu.

Nedokázala si představit Matthiase s ženou. To bylo v přímém rozporu se stanovami Svatyně. Ale Matthias už dal všem jasně najevo, že do Svatyně nepatří.

Ta žena to jen dokazuje.

Pausho přesvědčila lidi, aby utvořili kolem tržiště do půlkruh. Byli vyděšení – všichni viděli vojsko přicházející z hřebene. Objevil se druhý šik. První mezitím dorazil k předměstí.

Ranní ticho prořízl třesk kovu. Následovaly výkřiky. Ve výkřicích se často zřetelně objevovala ostrovní slova a Pausho věděla, že kdyby napjala sluch, dokázala by rozpoznat jednotlivé hlasy.

Proč jen musel mít Matthias pravdu?

Zastavila se, rukou se opřela o stánek a oddechovala. Jeden z měšťanů, nějaký mladík, kterého ani pořádně neznala, ji chytil kolem pasu. „Dojdu pro ostatní, Matko,“ řekl jí.

Věděla, co tím myslí. Projde ulice a shromáždí co nejvíc lidí.

„Ať dělají to samé,“ řekla mu.

Přikývl a odběhl.

Měli tak málo času a ona neměla sílu. Napřímila se právě včas, aby uviděla, jak se z hřebene valí další šik. A za ním čekal další.

Budou muset vymítat ze všech sil. Ostatním není tak zle jako jí. Snad to dokážou.

V obličejích kolem sebe viděla více barvy než za úsvitu. Lidé už jsou silnější. Stačí trocha síly, i to zabere.

Pokud se spojí se správným zaklínadlem.

Ukazovala rukama, ať se všichni řadí do půlkruhu, čelem ven, i když se jim nechtělo. Musela tu být polovina města: pět set lidí v zástupech po šesti, možná víc.

„Budeme je vymítat, dokud neodejdou,“ zvolala tak silně, až ji zabolelo po celém těle. „Vložíme do toho vše, co máme. Máme jen jednu šanci.“

Matthias řekl ostatním, ať pošlou děti pro zbraně. Někteří lidé už s sebou měli luky, šípy, nože a kyje vyrobené ze všeho možného, od klacků po kameny.

Takhle svůj lid ještě neviděla. Nikdy je ještě neviděla tak vzteklé a tak silné.

Ti budou mít potřebnou sílu.

Vylezla na kamenný pult, o který se předtím opírala. Odtud měla dobrý výhled na blížící se vysoké. Zastavili se na kraji města. Na slunci se zableskly jejich meče. Stínali krvany.

Tucty kranů.

Posedla ji vášeň a hněv, jaký za celý život nepoznala. Zahrozila pěstí k nebesům.

„Táhněte,“ začala.

Celý dav opakoval její výkřik.

Táhněte .

Táhněte. Táhněte.

Silné slovo. Výhrůžné. Až se pult, na němž stála, otrásal. K nebi se zvedaly další pěsti.

Táhněte.

Ještě nikdy neslyšela v hlase svého lidu tolik síly. Ještě nezažila, aby se z nich valila tak mocná vlna. Bylo jí hůř a hůř, ale nestarala se o to. Dostane ty vysoké z města, i kdyby ji to mělo zabít.

Což se docela dobře může stát.

Táhněte.

První řada vysokých uprostřed boje strnula. Krvané jim brali zbraně a stínali je. Živí ještě stáli na místě a poslouchali, jako by slyšeli nějakou neznámou hudbu.

Táhněte.

Druhý šik vysokých se zastavil v půli kopce. Zůstali stát v dokonale vyrovnaném útvaru, jako by narazili do zdi.

Táhněte.

I třetí šik se najednou zastavil, jako by i oni do něčeho narazili. Vysocí se nehýbali, nebojovali. Věděla, jak se asi tváří. Mají omráčený výraz člověka, kterého něco zaskočilo a pomalu mu dochází, o co jde.

Zvedla i druhou pěst, jako by to mohlo dodat zaklínadlu více moci. Ostatní ji uviděli a udělali to samé.

Táhněte.

Vysocí se zmateně rozhlíželi, jako by se snažili zjistit, odkud ty hlasy přicházejí. Šik na hřebeni se dal do pohybu a vzápětí se zastavil těsně za třetím šikem.

Ptáci nad městem začali poletovat jako šílení a pak jich většina odletěla k hřebeni.

Pausho zauvažovala, jestli mají něco společného s těmi vysokými. Jsou snad tak mocní, že ovládnou i ptáky?

Táhněte.

Další a další lidé z předměstí se chápali zbraní vysokých a na místě je zabíjeli. Ti se k zaklínání nepřipojili, ale zato využili výhody, kterou jim poskytlo, a zabíjeli.

Žehnala jim za to, že pochopili, žehnala jejich odvaze. Uviděli vysoké a pochopili, co jim hrozí.

Ani jim to nemusela říkat.

Slábla. Síly ji opouštěly. Už byla skoro na dně.

Ale na tom nezáleželo.

Na tom teď ani v nejmenším nezáleželo.

Její lid vítězil.

Zahnali vysoké, přestože Matthias tvrdil, že je to nemožné, přestože Matthias tvrdil, že budou potřebovat Slovo.

Vysocí se zmateně motali kolem dokola a nakláněli hlavy, jako by naslouchali hlasům krvanů.

Táhněte. Už jí došly síly a ona to věděla. Před očima se jí roztančily černé skvrny.

„Zaklínejte dál,“ zvolala, „dokud nebudou pryč. Nepřestávejte...“

Pár lidí se otočilo a podívalo se na ni. Pár dalších přikývlo. Zaklínání pokračovalo, těžké, pevné, tvrdé.

Táhněte.

Táhněte.

Táhněte.

To bylo poslední, co slyšela. Pak jí tělo vypovědělo službu a vědomí se propadalo do tmy.

„Táhněte,“ zašeptala a omdlela.

Co to dělají?

Licia vytřeštěně zírala na vojsko dole v údolí. Zastavili se, přestali halekat, přestali bojovat. První šik postupně padne – ostrované brali Feyům zbraně z rukou a zabíjeli je.

Za celá svá léta u pěchoty nikdy nic takového neviděla.

Vyslala vpřed další šik a ten se zastavil na místě, kde stál už třetí šik. Zastavil se prudce, jako by narazil na neviditelnou zeď.

Feyské útvary na hřebeni se rozpadly. Feyové se zmateně motali, posedlí strachem a strach je přece Feyům cizí.

Ale Licia z nich cítila strach.

Nikdy by ji nenapadlo, že Feyové budou mít strach.

Zastínila si rukou oči a zadívala se dolů, ale nebyla schopna přesně určit příčinu. Nikde žádné magické chvění, nikde žádná podivná světélka.

Tady se děje něco naprosto neznámého.

První šik přece prošel a podle rozkazu začal vraždit ostrované, pak se najednou zastavil a zůstal trčet na kraji města.

Jako by byli zakletí.

Svraštila čelo a přimhouřila oči. Uprostřed města utvořili ostrované velký půlkruh vyklenutý proti hřebeni. Stáli tam se zdviženými pěstmi. Předtím tam nebyli.

Tak v tom to je.

Mají magii.

Zaklela. Její lidé jsou dole pobíjeni jako dobytek. Jsou pobíjeni, protože nejsou zvyklí na to, že je někdo zaklíná. Rozkazy, které dostali, jsou teď naprosto

nesmyslné. Vojáci vědí, že se nesmí otočit a utíkat, ale to zaklínání jim nedovolí postupovat vpřed.

Je to pěchota. Nemají moc, která by takové zaklínadlo prolomila.

Ale Licia to musí nějak vyřešit. Nemá na vybranou – jediná jiná možnost je nechat vojsko zemřít. Musí to vyřešit, i když se jí nechce.

A už vůbec se jí nechce po tom proslovu, který dnes ráno držela před Ay'Le, zvěrojezdci a pěšci a všemi ostatními, kteří mají magii.

Ústa jí drží zavřená jen její pýcha. Což nechá celý šik zemřít jen kvůli své pýše? To by byla mizerný velitel.

Znovu zaklela.

„Zpátky!“ zvolala. „Vyhlaste ústup!“

Oddíly na hřebeni na ni zůstaly otřeseně zírat. Něco takového ještě nikdy neudělala. Feyové to dělají jen vzácně, a když, pak je to obvykle součástí předem plánovaného postupu.

Oddíly věděly, že toto v plánu nebylo. Toto byl opravdový ústup.

Nad hlavou se jí rojili ptačí jezdci. Na rameni jí přistál Švít. „Je to zaklínání,“ zazněl jí do ucha tenký hlásek.

„Já vím,“ odsekla.

„Je mocné.“

Nechtěla to poslouchat. Nechtěla velet k ústupu, nechtěla se smířit s tím, co to znamená, nechtěla se smířit s porážkou.

„Mohou se tam dostat pěšci? Zvěrojezdci?“ zeptala se.

„Zvěrojezdci ne,“ odpověděl. „Nikdy jsem nic takového nepoznal. Celé město se spojilo.“

„Dobrá čtvrtina města je mrtvá,“ namítla.

„Není,“ odvětil. „Vraždění teprve začalo. Mrtvých je možná padesát. A to je ještě optimistický odhad.“

„Děje se v lomu to samé?“

„Kupodivu ne. Tam drží vojsko dělníky v pasti. Vsadím se, že se tam začne vraždit brzy, pokud se už nezačalo.“

Takže alespoň něco. Alespoň malé vítězství, malá náplast na tu děsivou porážku.

„Vyhlásila jsem ústup,“ sdělila mu.

„A co jiného jsi mohla dělat?“ opáčil. „Žádný Fey ještě takové vymítání nezažil. To je nová magie. To je něco, s čím jsme se ještě nesetkali.“

Rugad ji varoval. Všechny je varoval. Kdykoli na Modrém ostrově vypadá něco příliš snadně, říká, není.

A přesně tak to bylo tady.

Dnešního odpoledne bude muset místo oslav vítězství své lidi povzbudit, nadchnout je pro další útok – pokud vymyslí nějaký bitevní plán – a zvládnout je, aby si navzájem nešli po krku.

Za to, že selhali.

Ztěžka polkla.

Čtvrtý šik, ten poslední, který vyslala, lezl zpátky nahoru. Shrbení, se sklopenými hlavami a svěšenými rameny vypadali, jako by byli poraženi, ale bez boje – nebyli od krve, nebyli zranění.

Měli jen šrámy na duši.

Takové armády už viděla.

Jenže to byly armády, které šly proti Feyům.

Licia zhluboka nabrala dech do plic. „Švíte,“ obrátila se na vrabčího jezdce, „jdi sdělit Ay’Le, že jsme se střetli s kýmisi, kdo používá magii mnohem mocnější, než o jaké se nám kdy zdálo.“

„Je to pravda?“ otázal se.

„Co myslíš?“ odsekla.

Naklonil k ní hlavu – feyskou hlavu a zadíval se na místo bitvy. Třetí šik se drápal do kopce. Útvar se naprosto rozpadl. Spěchali, jak mohli. První a druhý šik zůstal lapen na místě, jako by vyhlášení ústupu vůbec neslyšeli.

„A přiveďte je,“ dodala. „Dostaňte je odtamtud.“

„Kdybych tam tak jen mohl někoho poslat,“ povzdechl si.

Dech jí uvázl v hrdle.

„Někdo tam musí jít.“

Jatka. Teď se musí smířit s jatkami.

„Máš nějaký návrh?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. Bylo to jen na ní.

„Dojdi pro Ay’Le. *Hned*,“ nařídila mu Licia. Poslat dolů další pěchotu by bylo jako poslat je rovnou na smrt. Jestli sem přijde Ay’Le, a rychle, možná dokáže svým kouzelnictvím to zaklínání zrušit.

Znovu vyhlásí ústup. Třeba ji ti, co jsou v moci zaklínadla, uslyší.

Pokud jsou ještě naživu.

„Ať si vezme na cestu koňského jezdce,“ dodala ještě Licia. „Potřebuji ji tu mít hned.“

Švítovi se nemuselo říkat dvakrát. Letěl do údolí, jen se mu křídla třepetala.

Jenže i kdyby ji sem dostal sebery chleji, stejně to nebude dost rychle.

Země dole bude posetá mrtvolami.

Feyskými mrtvolami.

Rugad říkal, že to bude tvrdé. Ale neříkal, jak moc tvrdé. Nikdy žádného ze svých velitelů neučil, jak se vyrovnat s porážkou tohoto druhu.

Rukou si zastínila oči a zjistila, že většinu prvního šiku už ostrované pobili. Druhý šik stál navzdory opakované výzvě k ústupu jako přimrazený a čekal na smrt.

Rugadův syn Rugar tu byl poražen a lapen celých
dvacet let. Co když Rugad přecenil své schopnosti? Co
když ostrovany porazit nedokáže?
Co když Feyové konečně narazili na sobě rovné?

TAJEMSTVÍ

(odpoledne)

Rugad stál ve věžní síni u jižního okna, ruce sepjaté za zády. Pod ním se rozkládalo město – na tomto břehu Cardidy menší budovy, na druhém trosky. Svatyně dosud vypadala, jako by sloužila svému účelu, až na to, že kdysi bílé věže zčernaly a okna byla prázdná. Věděl – viděl to na vlastní oči – že většina budov se zřítíla.

Ale odtud to vidět nebylo.

Za Svatyní se, kam jen oko dohlédlo, jako hradba mraků před zvlášť zuřivou bouří zvedala stěna dýmu. Jak mračna popele pomalu táhla na sever, odpolední slunce zšedlo a mizelo v popelavé mlze.

Nenáviděl tento druh odvety. Věděl, jak bude krajina vypadat, až bude s vnitrozemím ostrova hotov. Všude mrtví. Nevinní ostrované mrtví kvůli tomu, že si pár hlupáků vzalo do hlavy, že zahájí odboj proti Feyům.

Cožpak si ti hlupáci neuvědomili, že Feyové vedou války už po staletí? Že už po staletí dobývají? Cožpak si ti hlupáci neuvědomili, že se už dřív jiné takové skupiny pokusily o odboj, že se pokusily napadnout Feye v noci? Cožpak jim nebylo jasné, že Feyové vědí, jak se s takovými lidmi vypořádat? Rugadovi by to jasné bylo.

Jenže on je válečník.

Ale v tuto chvíli se jako válečník necítil. Neměl ve zvyku sedět zalezlý v nějaké pevnosti, zatímco jeho lidé bojují. Ani dopolední výslechy ostrovanů – žalostných, vyděšených ostrovanů – nepřinesly žádaný výsledek.

A tak byl ještě otrávenější.

Selia přivedla Rugadovi nejdříve toho převtělovače, Měňavce. Měňavec už vypadal lépe. Feyské rysy víceméně zmizely pod ostrovními. Jen když člověk věděl, jak se dívat, dokázal v převtělovači objevit Feye.

Ždímal z Měňavce všechno, co věděl o ostrovním náboženství. Měňavec věděl hodně: věděl, že meče jsou

symbolem bohoslužby, že Roca, pradávný náboženský vůdce, jeden použil při »Přijetí«, že svěcená voda se používala při žehnání a na půlnoční mši. Ale hlubší znalosti byly samé »myslím« a »domnívám se« a to bylo Rugadovi k ničemu. A tak poslal Měňavce pryč a řekl Selii, ať přivede ostrovany.

Černohábita mezi nimi nebyl žádný. Vskutku to vypadalo, že všichni černohábiti jsou mrtví a Rugad teď toho činu litoval. Měl jednoho ušetřit, alespoň jednoho, aby mu vyložil zvyky a dějiny Svatyně.

Přesto ho to, co se dozvěděl od předvedených věřících i nevěřících ostrovanů, hluboce zaujalo.

Ostrovní náboženství – jak ostatně už věděl – vzniklo před staletími. Roca, náboženský vůdce, sestoupil z hor (ale většina nevěděla, z kterých), aby spasil ostrovany před vojáky Nepřítele. Nikdo zjevně nevěděl, kdo to byl, ti vojáci Nepřítele, ale jeden postarší muž tvrdil, že předešlý rocan, náboženský vůdce v době, kdy přišel Rugar, byl přesvědčen, že vojáci Nepřítele jsou Feyové, a postavil se jim stejně jako před staletími Roca.

Jeho zbožný pokus mu nevyšel.

A přece je na ostrově divoká magie. Samotný Nicholas je přímým potomkem Rocy. Ta rodová linie se udržela po celá ta staletí. Takže Rugadova pravnoučata pocházejí ze svatého muže, který sestoupil z hor, aby zachránil svůj lid.

Z hor, kde je místo Moci?

To je pravděpodobné.

A čím víc slyšel, tím mu to připadalo pravděpodobnější.

Jenže některá vysvětlení mu chyběla, odpovědi na otázky, které mu připadaly samozřejmé: Jak přišli ostrované na to, že budou při svých náboženských obřadech používat ten svatý jed? A jak dokázal ten

mladý černohábita toho dne, kdy Rugad málem zemřel, pobít tolik Feyů? Měl meč, ale černohábiti se předtím taky bránili meči a neměli takový úspěch.

Ozvalo se zaklepání na dveře a vzápětí se dveře se skřípáním otevřely. Selia. Rugad jí řekl, ať vstoupí kdykoli bude potřebovat.

„Přivádím ti ještě jednoho,“ řekla Selia. „Doprovází ho několik strážných, protože se nějak zdráhá.“

Rugad se obrátil.

Stála tam s rukama sepjatýma za zády – nevědomky ho napodobila. Vraštila čelo, což trochu hyzdilo tu překrásnou tvář.

„Je v tom ještě něco jiného?“ zeptal se.

„Není odolný proti kouzelnictví,“ pokračovala, „ale zná ho.“

„Z těch let, co tu byli ztroskotanci mého syna?“

Už už by zavrtěla hlavou, ale pak se zarazila. „Ostrované, zdá se, nevnímají naše magické lsti. Tento vypadá, že je zná. Je to neobvyklé.“

Rugad přikývl. Bylo to neobvyklé, když se nad tím člověk zamyslel. „A kdo to je?“

„Jmenuje se Ejil. Patří mezi ty pacholky, které ses rozhodl si ponechat.“

Rugad tiše vydechl. Pacholci. Dočista na ně zapomněl. Přidělil jim feyský dozor a dál už po nich ani nevzdechl. Feyové nepotřebovali podkoní. Nevzali si s sebou vlastní koně, jen koňské jezdce. Takže když Rugad obsadil palác, tak jediní lidé, kteří se starali o královské stáje, byli královští podkoní.

Za posledních pár týdnů se stáje rozšířily, protože pěchota a stráže nacházeli a přiváděli volně se potulující koně. Mnozí pocházeli z majetku vysoce postavených ostrovanů a někteří z malých stájí u Svatyně. Pacholci měli od příchodu Feyů práce až nad hlavu, jak hledali prostory po ustájení koní a starali se o ně.

Rugad poslal do Nye pro pár svých štolbů. Čím dříve nebude muset zatěžovat koňské jezdce a bude moci používat vlastní koně, tím bude raději. Ale bez ohledu na to, jak ostrovaný nechal hlídat, jim nevěřil natolik, aby jezdil na jejich koních.

Rozhodně ne do doby, než zjistí dosah ostrovní magie.

„Pošli ho dovnitř,“ řekl Selii. Ten podkoní nebude pravděpodobně vědět o nic víc než ostatní ostrované. Překvapoval ho způsob, jak se tu magie vyvinula. Byla v rukou několika málo vyvolených a těch pár vyvolených vědomosti o magii poztrácelo. Nicholas pravděpodobně ani neví, že v něm spočívá divoká ostrovní magie. Či to nevěděl přinejmenším do doby, než se mu narodily děti.

Dokonce i pokud Nicholas má nějaké vlastní vlohy – a Rugad předpokládal, že má, jinak by nezacházel s mečem tak úspěšně, jak zacházel – není schopen je využívat. A nebude, dokud v něm ty vlohy někdo neodhalí a nevytvoří ho.

Zato jeho děti – jeho děti, to je něco úplně jiného.

Selia se obrátila a pokynula komusi, ať vejde. Nejdříve vstoupili tři strážní a za nimi jakýsi ostrovan s rukama svázanýma před tělem. Následovali tři další strážní. Selia se s Rugadem dohodla, že k Černému králi bez patřičných opatření nikdo nesmí. Volnost, s níž nakládali s vězni v Nyei, se tady uplatňovat nebude.

Selia kývla Rugadovi na pozdrav a odešla. Nechtěl po ní, aby tu zůstala, a taky ji žádal, aby každého vězně doprovázeli jiní strážní. Tihle ostrované nebyli jako běžní vězni – bylo jim dovoleno volně se pohybovat a žít – jako s vězni se s nimi jednalo, jen když vstoupili do paláce.

Podkonímu se třásl spodní ret. Oči klopil k zemi a pravou rukou měl zat'atou v pěst. Pak se pomalu uvolnil, jako by prozradil příliš mnoho.

Rugad lehce trhl hlavou a naznačil tak strážným, aby od něj odstoupili. Byl to ostrovan jako každý jiný: malý, podsaditý, plavovlasý, ale bylo v něm něco, co Rugada nutilo k ostražitosti.

„Jmenuješ se?“ otázal se, i když mu to Selia už řekla.

„Ejil, pane,“ odpověděl podkoní.

Pane. Nikoli »Veličenstvo«, jak ho oslovovalo tolik ostrovanů v přesvědčení, že je králem srovnatelným s jejich. Ale »pane«.

Jako ho oslovují Feyové.

Rugad přistoupil o krok blíž. Tenhle podkoní, Ejil, se na něj nepodíval. „Chci, abys mi řekl něco o Svatyni. Řekneš?“

„Ano, pane,“ odpověděl podkoní. „Víš, ten, kdo odhalil toho muže, který zabil tu královu ženu, to sem byl já.“

Rugad svraštil čelo; očekával všechno, ale tohle ne.

„Královu ženu?“

„Ano, pane. Tu Feyku. Manželku krále Nicholase.“

Diamantu. A Svatyně. Rugad věděl – měl o tom vizi – že Diamanta zemřela rukou jejich náboženského vůdce. Ale neuvědomil si, že i to bylo nutno odhalit.

„Viděl sem ho, jak jí dává na hlavu šátek se svěcenou vodou, pane. On to udělal schválně.“

„Tak ty si myslíš, že to je důvod, proč jsem tě nechal předvést?“ Podkoní pokrčil rameny. „To já nevím. Ale myslel sem si, že dyž si řek Svatyně...“

„Že by sis mohl získat přízeň Feyů. Jak neostrovní od tebe.“ Rugad se usmál.

Podkoní sebou polekaně trhl. Nepatrný, téměř nezatelný pohyb. Ale Rugad to viděl.

„Proč se na mne nepodíváš, Ejile?“

Podkoní polkl a pak zvedl hlavu k Rugadovi, ale oči nechal sklopené. Rugada zamrazilo. Zajímavé. Opravu zajímavé. Tak on to bude hrát, dokud to půjde.

„To, cos mi řekl o mé vnučce, je důležité,“ pravil Rugad, „ale není to důvod, proč jsem si tě zavolal. Chci, abys mi vyprávěl o vašem náboženství.“

„Pane?“

„Chci vědět všechno, co víš.“ Rugad ukázal na židli. „Posaď se. Udělej si pohodlí. Povídej mi o obřadech, svěcené vodě, mečích a všech náboženských symbolech.“

Podkoní se připlížil k židli. Pohyboval se co možná nejméně, jako by ho mohlo vlastní tělo zklamat. Vděčně se sesunul na židli, ale hlavu držel sklopenou.

„Nevím, co chceš,“ řekl.

„Povídej mi – o Rocově Přijetí,“ vyzval ho Rugad.

„To už ti určitě říkali jiní...“

„To ano,“ přerušil ho Rugad.

„Ale neřekli mi příběh, který za Přijetím leží. Podali mi jen krátké vysvětlení.“

Podkoní zlobně našpulil rty. Na rozdíl od ostatních se tenhle Rugada nevyptával. Ostatní chtěli vědět, proč ho to zajímá. Chtěli vědět, k čemu mu to bude dobré. A když řekl, že se chce poučit o jejich kultuře, nijak je to neuklidnilo. Sdělovali mu toho co nejméně.

„Umím odříkat půlnoční mši slovo od slova,“ zkusil to podkoní. „Chodívám tam každou noc.“

„Opravdu?“ opáčil Rugad. Ten podkoní na to nevypadal. Dokonce ani nenosil ten maličký meč, který měla řada ostatních, ani neměl jejich zjevný odpor vůči Feyům. Vypadal mnohem klidněji než by se patřilo na ostrovana před Černým králem.

„Ano, pane.“

„A ty ses ji naučil z paměti?“

„Ano, pane. Když někam chodíš noc co noc, přejde ti to do krve.“ Podkoní maličko zvedl oči. Měl je modré jako ostrovan, se zlatými skvrnkami.

„Jsem si jist, že by ses to naučil snáze, kdybys pracoval ve Svatyni.“

„To ano, pane. Ale tam jsem nepracoval. Po celou dobu, co jsem podkoní, jsem v paláci.“

„Tomu věřím,“ odpověděl Rugad. „Mne však zajímá, co bylo předtím, než ses stal podkoním.“ Svraštil čelo a zapátral v paměti. Na jména měl paměť mizernou, ale to, co si pamatoval, by mohlo vcelku stačit.

Podkoní znovu sklopil pohled. Maličko, skoro nezřetelně se zachvěl.

„Podívej,“ začal Rugad. „Můj syn spoléhal obzvláště na převtělovače a vždycky jich několik měl. Ve stúnozemí jsme žádného nenašli, což považuji za zvláštní. Ty jsi buď Ptey nebo Ticholap nebo...“

„Nevím, o čem mluvíš,“ prohlásil podkoní.

„Ale víš.“ Rugad k němu dvěma rychlými kroky přistoupil. Stráže se rovněž přiblížily. Rugad se k podkonímu sklonil, popadl ho za hranatou bradu a prudce mu zvedl hlavu. I přesto upíral podkoní pohled vytrvale k zemi a víčka měl sklopená.

Rugad mu zabodl prst do tváře. „Otevři oči,“ nařídil mu feysky, „nebo ti jedno vydlobnu, abych si potvrdil své podezření.“ Podkoní široce rozevřel oči. A to ještě víc než zlaté skvrnky v očích potvrdilo, že je to Fey. Většina ostrovanů feysky neuměla. A i kdyby, tak by nějaký ostrovan nevěděl, že to od Rugada nebyl řečnický obrat.

„Mluw,“ zašeptal podkoní, rovněž feysky. „Jmenuji se Mluw.“

Mluw. Na toho si Rugad nepamatoval, ale to nic neznamenalo. Neznal všechny Feye jménem, a už vůbec ne ty, kteří sem přišli před dvaceti lety.

„Ty jsi docela zajímavý převtělovač,“ poznamenal Rugad. „Dvacet let žít mezi nepřáteli.“ Pevně mu svíral bradu. Mluw se znovu zachvěl, tentokrát silněji.

„Posílal jsem zprávy Rugarovi. Donutil jsem toho muže, který zabil Diamantu, uprchnout ze Svatyně. Myslel jsem si, že ho zabijí, jenže ostrované nejsou moc krvelační. A pak, když Rugar zemřel, jsem neměl komu podávat hlášení. Do stúnozemí jsem se vrátit nechtěl, a tak jsem zůstal tady a zjišťoval, co se dalo. Věděl jsem, že nakonec přijdeš, pane.“

„Tak proč jsi za mnou nepřišel hned, Mluwe?“ otázal se Rugad.

„Doslechl jsem se, pane, že jsi ostatní pobil jako ztroskotance.“

„A ty ses bál, že tě taky zabijí?“

Mluw krátce přikývl. Ta poslední slova byla upřímná, zbytek samé výmluvy. Stejně to bylo jedno. Mluw je zrádce, zbabělec a ztroskotanec, který se rozhodl žít mezi ostrovany, protože se bál udělat cokoli jiného.

Rugad by si nejraději odplivl.

Mluw zjevně postřehl, jak se Rugadův výraz změnil. Zaťal pěsti. „Já... ah... jestli chceš vědět něco o Svatyni, mohu ti pomoci,“ vyhrkl.

„Opravdu?“ opáčil chladně Rugad. Nestál o to, aby mu nějaký ztroskotanec zase lhal.

„Ano, pane,“ zvolal Mluw. „Protože než jsem se stal podkoním, byl jsem Starším. Měl jsem ve Svatyni to nejvyšší postavení hned po rocanovi. Vedl jsem ty jejich obřady a zúčastňoval jsem se jejich tajných zasedání.“

„V takové blízkosti toho svatého jedu, a ty jsi nezemřel?“

„Je to tak, pane,“ odpověděl Mluw. „Rugar mě tam poslal a já jsem tam zůstal, dokud nezačali celé osazenstvo Svatyně prověřovat svěcenou vodou.“

Ta poslední věta, to byla taky lež. Mluw nebyl dobrý lhář. Když lhal, odvracel zrak, seděl ztuhle a vystrkoval bradu. Rugad by se málem usmál. Jmenovat se Mluvka, měl by ten převtělovač opravdu přiléhavé jméno.

„Jak se ti povedlo vést obřady a nezemřít?“

„Byl jsem opatrný,“ odpověděl Mluw. „Vyměnil jsem ten svatý jed za říční vodu.“

Tak to je pravda. Zajímavé. „Tak co mi můžeš říct?“ zeptal se ho Rugad.

Mluw se usmál. „Mohu ti odříkat mši. Mohu ti vyprávět dějiny.“

„A co magie?“

„Pane?“ Mluw zjevně nepovažoval nic ze Svatyně za magické.

„To, co Svatyni umožnilo vyrábět svatý jed. Důvody, proč zbožní nosí na krku meče. Magie.“

„Tajemství?“ otázal se Mluw.

Rugadovi se zježily vlasy. Konečně, konečně se někam dostal. „Takže oni tomu říkají Tajemství?“

„Ano,“ odpověděl Mluw. „Ale ta zná jen rocan. Předávají se nepřetržitě z rocana na rocana. Já jsem se chystal zabít padesátého rocana, abych se k nim dostal, ale nikdy jsem se k němu nedostal dost blízko. Ptey ano. Jenže právě v okamžiku, kdy se stal padesátým rocanem, ostrované ho polili svěcenou vodou a on zemřel.“

Další nezdar. Ale tím se teď Rugad zabývat nemůže. Teď se musí soustředit na to, co mu říká převtělovač.

„Rocan zná Tajemství? Ale my jsme rocana zabili.“ Jestli Mluw něco ví, tak to třeba teď vyplave na povrch.

„Vy jste zabili padesátého druhého rocana,“ sdělil mu Mluw. „Padesátý první rocan je ještě naživu.“

„Myslel jsem si, že toto postavení se dědí smrtí předchůdce,“ namítl Rugad.

„To ano,“ souhlasil Mluw. „Ale Matthias, padesátý první rocan, ten, který zabil Diamantu, přesto ještě žije. Několik dnů poté, co zabil Diamantu, zavraždil ještě jednoho Feye a pak ze Svatyně uprchl.“

„Takže teď je kde?“

„To nevím,“ odpověděl Mluw. „Slyšel jsem, že těsně předtím, než Feyové – než jste přišli, byl v Jahnu, ale to je všechno. Nesetkal jsem se s ním a ani nevím, jestli bych ho poznal. Je to už patnáct let.“

„A on zná Tajemství?“

„On je jediný, kdo je zná.“

„Co to vlastně je, ta Tajemství?“ otázal se Rugad.

Mluw pokrčil rameny. „Jsou jich dva tucty. Slyšel jsem jen

o několika. Povětšinou se nepoužívají. Ta, která se používají, určitě nějak souvisejí s obřady, které se dosud provádějí. Jedno má rozhodně něco společného se svěcenou vodou. Další musí nějak souviset s Hostinou živoucích. A třetí pojednává o jakýchsi Poledních světlech.“

„A ta ostatní?“

„O těch ostatních moc nevím,“ přiznal se Mluw. „Byl jsem Starším, ne rocanem. Tajemství jsou žárlivě střežena. Dokonce i ta, která se nepoužívají, se považují za významná.“

Významná. Tajemství. Střežená mužem, který je považován za Bohem vyvoleného. Postavení, které měl kdysi Rocův druhorozený syn. Že by čaroděj? Jehož moc se dobře doplňovala s mocí jeho bratra vizionáře?

Roca šel na místo Moci a vyšel změněný. Měl dva syny, jednoho, který na Modrém ostrově založil rod panovníků, a druhého, od něhož se předpokládalo, že založí rod náboženských vůdců.

Ale náboženští vůdcové jsou vybíráni mezi druhorozenými syny z celého království. To vypadá nějak podivně.

Pokud však první rocan, Rocův syn, nebyl opravdový čaroděj, který vládl až do své smrti a nezešílel, jak se stává většině čarodějů.

Pak by ovšem měli věřící z tohoto rodu obavy a asi by jeho děti vládnout nenechali.

Co se stalo pak? Došlo k rozkolu, o němž se mu zmínilo pár těch pobožných ostrovanů? Co když se Rocovi potomci odloučili od »uznaného« náboženství? A pokud ano, proč to dědiční panovníci dopustili? Strach z moci, kterou má náboženství? Takový čaroděj, pokud se na něj řádně nedohlíží, může kolem sebe napáchat pěknou spoušť.

Byly to jen dohady, ale dávalo to smysl. Sítil v něm pocit, který se ho zmocnil už před chvílí, pocit, že na něco přišel.

Mluw ho ostražitě pozoroval. Oči, modré oči se zlatými skvrnkami, se mu leskly strachy.

Rugad luskl prsty. Jeden strážný na něj kývl. „Dojdi pro Seliu,“ nařídil mu.

Strážný se stroze uklonil a odešel. Rugad popošel k Mluwovi, ale držel se z dosahu. Převtělovač, který sám přežil takovou dobu, si asi umí poradit za každé situace.

„Řekneš mi všechno, co víš o náboženství,“ sdělil mu Rugad. „Všechno, co si pamatuješ. Zvyky, jakkoli zdánlivě zanedbatelné. Umění, jakkoli bezvýznamné. Gesta, jakkoli málo se používají.“

„Ano, pane,“ odpověděl Mluw.

Dveře se otevřely a vstoupila Selia. Rugad se k ní s úsměvem obrátil. „Selio,“ oslovil ji vlídně. „Seznam se s Mluwem. Je to jeden z Rugarových převtělovačů.“

Maličko vytřeštila oči, ale jinak nehnula brvou. Ani se na Mluwa nepodívala. Byl to ztroskotanec a ze zkušenosti věděla, že je na ni Rugad zvědavý, jak si s ním poradí.

„Chci, abys dala do pořádku kobky. Zavřeš ho tam. Ať se k němu nikdo – tím myslím nikdo, ať ostrovan nebo Fey – nepřibližuje na dosah. Ať nikdo nevstupuje do prostoru kobek sám. Posílej tam lidi vždycky nejméně ve dvojících. Jídlo bude dostávat na tácu dírou pode dveřmi.“

„Já nehodlám nikam utíkat,“ bránil se Mluw.

Rugad se na něj upřeně podíval. Mluw sklopil hlavu.

„Chci, aby se každému, kdo se ke kobkám přiblíží, pak prohlédly oči, a to včetně mne.“

„Tebe, pane?“ opáčila Selia.

„Mne,“ opakoval Rugad.

„A co máme udělat,“ zeptala se tiše, „jestli v tvých očích uvidíme zlaté skvrnky?“

Ušklíbl se. Stejně dobře jako ona chápal, jak je to složité. Jeho nikdo nedokáže zabít a žádný převtělovač nedokáže vypadat jako on tak snadno, jak by tomu bylo u jiného Feye.

„Najdete má pravnoučata,“ sdělil jí, „a v kobce toho převtělovače se podíváte po mých kostech.“

Přikývla. Na rtech jí zahrál úsměv. Už byla v jeho přítomnosti klidnější. „Hlavně ať se ti nic takového nestane,“ poznamenala.

„Udělám to, co bude nutné,“ odpověděl. „Náš přítel Mluw ví věci, které mne zajímají. Vypadá to, že byl v předchozím vtělení nějakým černohábitou – jedním z nejvýše postavených černohábitů – a ví pár věcí, které se od něj potřebuji dozvědět.“ Selia položila Rugadovi ruku na loket, pak se obrátila k Mluwovi a zářivě se na něj usmála. Jeden strážný pod nápojem Seliiny krásy maličko ucouvl.

Mluw vzhlédl a podíval se na ni.

„Ta tvoje ostrovní podoba ti sluší,“ oslovila ho vlídně. Ten něžný hlas šel Rugadovi na nervy, to musí být její kouzelnický hlas. „Žádný div, že sis ji podržel tak dlouho.“

„Díky,“ pravil Mluw. Choval se, jako by mu doopravdy složila poklonu.

„Slyšel jsi Rugadovy rozkazy?“

Mluw přikývl.

„Ty nám přece nehodláš dělat potíže, že ne?“ zeptala se ho.

Mluw zavrtěl hlavou. Oči se mu maličko leskly.

„Musí ti vadit, že nejsi Fey. Budeš s námi všemožně spolupracovat, že?“

„Ano,“ odpověděl. „Budu.“

„Ty si pamatuješ všechno, co ses dozvěděl o Svatyni, rocanismu a ostrovní magii, že?“

„Jistě,“ hlesl.

Pustila Rugada a šla k Mluwovi blíž. Sklonila se k němu. „Ty ubožáku,“ řekla drsně. „Nikdy jsem se ještě nesetkala s převtělovačem, který nesnáší cizí dotyk. Z tělesného dotyku je ti zle, že? Už jen pomyšlení na to, že se rukama dotýkáš něčí tváře, tě naplňuje takovým odporem, že bys raději zemřel, než aby ses někoho dotkl. Musí to být pro tebe moc těžké.“

Mluwovi se po tváři skulila slza. Na obličejí mu vyskočily rudé skvrny. Natáhla k němu ruku a Mluw vykřikl a ucukl.

„Mluwe,“ zašeptala a Mluw se okamžitě uklidnil. „Mluwe, pamatuješ jsi, co jsem právě řekla?“

Spodní ret se mu roztrásl. „Prosím, nedotýkej se mne,“ kvílel. „Nemohu přemýšlet, když se mě někdo dotýká.“ Do očí se mu draly slzy, ale vzteklý lesk se z nich vytratil.

„Už s tebou chvíli mluvím,“ připomněla mu. „Copak si nevzpomínáš?“

Ted' už se mu klepala celá brada. „Nemyslí mi to, když je někdo tak blízko,“ zakňoural.

„Takže si to nepamatuješ?“

„Ne!“ Vzhlédl a podíval se na Rugada, jako by ho měl Rugad potrestat za to, že si nepamatuje, co Selia řekla.

„Prosím! Ne...“

„To stačí,“ řekl Rugad, napůl znechucený a napůl uspokojený. Nikdy neviděl Seliu při práci, ani nevěděl, jak je to úchvatná kouzelnice. Viděl výsledky její práce, ale samozřejmost, s jakou obloudila a změnila své oběti, ještě nezažil.

Byl rád, že na něj kouzelnická magie nepůsobí. Její oběti neměly ani tušení, že byly očarovány.

Vstala, přistoupila k němu a pravila: „Myslím, že máš po starostech.“

„Pokud ho někdy nebudu chtít využít jako převtělovače,“ poznamenal Rugad.

Pokřčila rameny. „To je nepravděpodobné, že?“

Rugad se podíval na strážné. „Odved'te ho do vězení,“ nařídil.

„Pane, nemohl bych se vrátit do stájí?“ zaprosil Mluw.

„Chybí ti snad pocit koňské srsti pod rukama?“ zeptal se.

Viditelně se otřásl a překvapeně se na něj podíval. „Ne, já...“

„Odved'te ho,“ nařídil Rugad.

Strážé po něm vztáhly ruce a Mluw před nimi ucukl. „Půjdu sám,“ prohlásil. Vrávoravě vstal a rychle zamířil ke dveřím. Strážé spěšně klusaly za ním.

Selia se za ním dívala a po tváři se jí rozlil spokojený úsměv.

„Ty z toho máš radost, že?“ zeptal se Rugad.
 Úsměv pohasl. „S převtělovači je to vždycky snadné, protože jejich mysl je velmi tvárná.“ Obrátila se k Rugadovi. „Víš určitě, že by nestačilo, kdybych to z něho vytáhla já a pak ho předhodila pěšcům?“
 „Zní to rozumně,“ souhlasil Rugad. „Jenže to musím udělat sám. Já vím o feyské magii víc než kdokoli jiný.“
 Přikývla. „Stejně,“ poznamenala. „Nechat naživu ztroskotance může podkopat morálku.“
 „To pochybuji,“ odtušil Rugad. „Kromě toho nebude žít dlouho.“
 „Až se dozvíš, co potřebuješ, zabiješ ho?“
 „Zabil bych ho hned, kdybych mohl postrádat nějakého převtělovače.“
 „To je to tak důležité?“ zeptala se Selia.
 Podíval se na ni. Její krásná tvář byla nevinnost sama. Opravdu tomu nerozuměla, a přesto mu sloužila dobře. Chránila jeho i jeho lid svým obrovským kouzelnictvím.
 „Ano,“ odpověděl. „Je to mimořádně důležité. Myslím, že vědomosti, které má, jsou klíčem k dobytí Modrého ostrova.“
 „A pokud nic neví?“
 Rugad si ji chvíli pátravě prohlížel. Bylo to možné. Jeho znalosti mohou být povrchní a zastaralé. Toto však u převtělovačů hrozí vždycky.
 „Pokud nic neví,“ odvětil Rugad, „budeme hledat ostrovana jménem Matthias.“
 „Matthias,“ opakovala.
 Rugad přikývl. „Pokud tomu dobře rozumím, ten uchovává všechna Tajemství Modrého ostrova.“

Pausho otevřela oči. Hlava ji bolela, ruce a nohy vůbec necítila. Měla hlad a žízeň a byla tolik, tolik unavená.

Ale nevolnost zmizela.

V místnosti bylo šero. Nikdo neroztáhl závěsy. Viděla kolem sebe nějaké postavy, tmavé stíny, tři – seděly na židlích kolem stolu. Ona ležela na stole.

V zasedací síni.

Zasténala a všechny tři hlavy se k ní otočily. Zak, Tri a Matthias.

Matthias.

Až se otřásla, když si vzpomněla na dohodu, kterou s ním uzavřela. Spojenectví s ďáblovým zplozencem je popřením všeho, co kdy udělala. Všeho, v co kdy věřila.

A to všechno proto, aby zachránila svůj domov.

„Pausho?“ oslovil ji Zak. Hlas se mu třásl.

„Jsem v pořádku,“ odpověděla, i když si tím nebyla zcela jistá. „Co se stalo?“

„Jsou pryč,“ odpověděl Zak.

„Dočasně,“ dodal unaveně Matthias.

Tri vstal a nabídl jí hrnek vody. Natáhla se pro něj, vzala si ho a usrkla. Voda byla teplá a zatuchlá. Asi ji nabrali z pramene u domu hned poté, co sem přišli.

„Jak dlouho jsem byla v bezvědomí?“ zeptala se.

„Už je po obědě,“ odvětil Zak.

„Ustoupili,“ ozval se Tri. „Nějaký čas to trvalo, než jsme dostali celé vojsko dál od Constanty.“

„Ti, kdo neodešli, zemřeli,“ dodal Matthias.

Otřásla se. Od Matthiase to vyznělo uspokojeně, jako by z toho měl potěšení. Veškerá smrt, kterou ona zavinila, všechno, co kdy udělala, ji nikdy netěšilo.

„Kolik?“ zašeptala.

„To nevíme,“ odpověděl Zak. „Tak stovka.“

„Lidé těla odnosili za město a navršili na sebe jako zed’“, dodal Tri. „To byl Matthiasův nápad.“

Pausho zvedla ruku k hlavě. Nemá horečku. „Proč?“ zašeptala.

„Protože oni nemají k našim mrtvým žádnou úctu“, vysvětloval. „Musíme jim ukázat, že my k jejich také ne.“

„Určitě by se našel i jiný způsob“, vydechla.

„Ah ano“, odpověděl. „Ten jejich. Oni nebožtíky mrzačí, čtvrtí je jako my poražené ovce. Je to hrůzné, o to hrůznější, že to dělají s netajeným nadšením.“

Otřásla se. Jak se jen dostala do tak děsivého snu?

„Omdlelo mnohem víc lidí“, poznamenal Tri. „Myslíme si, že to určitě souvisí s tou vlnou.“

„Ano“, souhlasila.

„Já jsem jediný Moudrý, kterého nic nepostihlo“, pravil Zak. „Ale pak tedy všichni víme...“

„Ano“, opakovala, aby ho umlčela. Vypadalo to, že v místnosti žádní další Moudří nejsou. „Kolik mrtvých máme my?“

„Jen ty, kteří padli hned na začátku“, odpověděl Matthias. „Tvé zaklínadlo zabralo. Tady je moc, Pausho.“

„Já vím“, zašeptala.

„Feyové to nazývají magií.“

„A ty?“

„Myslím, že je to podobné moci, kterou mám já“, odpověděl. Ale při těch slovech se na ni nepodíval a v jeho hlase nezazněla žádná naděje. Myslí si snad, že se s ním po těch letech smíří? Nic nepochopil. Léta strávená ve Svatyni ho naučila se uzavřít, ne otevřít. Oni neudělali nic víc než to, že ho utvrdili v roli ďáblova zplozence.

Posadila se, naposledy si usrkla vody a odložila hrnek na stůl vedle sebe. „A co bude teď?“ otázala se. „Odešli nadobro?“

„Zmizeli za hřebenem,“ odpověděl Tri.

„Přeběhli hřeben a ty své cvičené ptáky si vzali s sebou,“ pravil Zak.

„To nejsou cvičení ptáci,“ opravil ho Matthias. „To jsou také Feyové.“

„Co je to za nesmysl?“ opáčil Zak.

Matthias si jen odfrkl. Zachmuřeně.

„Matthiasi,“ oslovila ho, byť se jí ani trochu nechtělo. „Zdá se, že víš, co jsou ti vysocí tvorové zač. Ti Feyové. Jsou pryč?“

„Dobyli polovinu světa,“ odpověděl Matthias tiše. „Polovinu, Pauscho. Tvorové jako oni by neměli takový úspěch, kdyby prchali po jedné bitvě. Vráť se na základnu a naplánuj si další útok. Možná dostanou posily. Tohle nebyli magičtí Feyové, alespoň pokud já mohu soudit. Tihle byli bez magie. Opravdové starosti nám nastanou, teprve až dorazí ti magičtí. Zaklínadlo nás neochrání navždy.“

„Máme meče,“ ozval se Zak dřív, než ho Pauscho stihla umlčet.

„Zbraně jsou dobré,“ souhlasil Matthias. „Ale v Jahnu měli také meče a nestačilo to.“

„Ale ne tyhle meče,“ namítl Zak.

Matthias se k němu prudce obrátil. Celý najednou ožil. Pauscho na okamžik zavřela oči a zatoužila, aby tento den už skončil. Už to trvalo příliš dlouho.

„Varinové meče?“ zeptal se. „Vy máte varinové meče?“

„Jistěže,“ odpověděl Zak. „Podle starých předpisů jsou nejlepší meče vyrobené z varinu. Copak tě to ve Svatyni neučili?“

Matthias se zamračil na Triho. „Tohle jsi mi neřekl.“

„Nevěděl jsem to,“ přiznal se Tri. „Nebyl jsem Moudrým dlouho.“

„Většina lidí nepoužívá k lovu meče,“ poznamenala Pausho a v duchu zatoužila, aby se rozhovor neubíral zrovna tímto směrem. „Používají luky a šípy.“

„Ty máme taky,“ prohlásil Zak.

„Je mi jedno, co máte,“ pravil Matthias. „Stejně to nestačí.“

„A jak to víš?“ zavrčela Pausho. Už měla těch jeho výstrah a nadřazenosti po krk.

„Na Modrém ostrově jsou tisíce Feyů. Obsadili většinu ostrova. Pokud se nevzdáme, přijdou nakonec všichni sem. Máte dost šípů na tisíce Feyů? A ještě další na jejich ptáky a zvířata? Dokážou vaši lidé sekat varinovým mečem nepřetržitě po celé dny? Protože tohle bude zapotřebí, Pausho. Vyžádá si to mnohem více sil, než máme.“

Zjevně o tom byl naprosto přesvědčen. A ráno měl pravdu. To už na ni bylo moc. Měla toho po krk. Neměla ani tušení, že by její život mohl skončit takto.

„Co navrhuješ?“ otázala se.

„Ty varinové meče,“ obrátil se na Zaka, „dokážou přetnout kosti, jako by byly z vody?“

„Ty staré ano,“ odpověděl Zak. „Ty z...“

„Čím jsou starší,“ přerušila ho Pausho, „tím jsou lepší. Jako bychom při jejich výrobě na něco zapomínali.“

Matthias přikývl, jako by přesně tohle čekal. Obrátil se na Pausho. Její oči si už přivykly na to šero. Viděla otoky na jeho krku, obvazy na obličeji, vrásky kolem úst. Vlasy měl teď víc šedivé než plavé a kdykoli si nedával pozor, hrbil se.

Odvrátila se od něj. Srdce se jí svíralo soucitem. Ale ne, nemůže, nemůže, nemůže si přece dovolit mít s tímto mužem soucit.

S ďáblovým zplozencem.

„Ty víš, že mezi Tajemství Svatyně patří i návod na výrobu varinového meče,“ pravil Matthias. „Pokouším se o to už přes rok. Když se zahřeje, vybuchne.“

„Ty používáš obvyklou výheň,“ poznamenal Zak.

„Zaku,“ napomenula ho varovně Pausho. Souhlasila, že bude s Matthiasem spolupracovat, ale to neznamená, že se mu řekne všechno.

Matthias se lehce dotkl obvazů. Zřejmě to dělal nevědomky, když se hluboce zamyslel. „Takže v Tajemství něco chybí,“ usoudil.

„Bylo mi to divné.“

„Tajemství,“ odfrkl si pohrdavě Zak.

„Zaku,“ napomenula ho znovu Pausho.

Matthias se na ni smutně podíval. V očích měl slzy. Byl stejně unavený jako ona. „Nemá smysl to přede mnou tajit, Pausho,“ řekl.

„Tajemství a Slovo mohou být naše poslední naděje. Už jsi souhlasila. Neodstupuj teď od naší dohody.“

Chtěla. Jak to jen poznal? Nesnesla představu, že takový člověk je ve Sklepeních, dotýká se starobylých písemností, seznamuje se se skutečnými dějinami ostrova.

„Pausho,“ opakoval tiše Matthias.

Zvedla ruku k hlavě. Nevědomky napodobila jeho pohyb. Hlava ji pořád bolela, i když cítila, že se jí síly částečně vrátily. Co ji to jen učili? Že se vojáci Nepřítele vrátí v plné síle.

Že staré učení ostrovany zachrání – a zničí.

Toto byla ta nejstarší část Slova. Pocházela z časů Rocova prvního návratu, z doby dávno předtím, než jim řekl o ďáblových zplozencích. Z doby před roztržkami a rozkolem. Z doby předtím, než byl odstraněn Rocův syn, hlava rocanismu.

„Pausho, prosím,“ naléhal Matthias. „V tomto mi věř. Tohle můžeme udělat jen my dva.“

„To ne, chlapče,“ ozval se Zak. „To mohu i já. Pausho, ta má důvody pro svou nevraživost.“

Pausho polkla a odhrnula si z čela pramínek vlasů. Pak sklouzla ze stolu. Nohy se pod ní třásly, byla celá zesláblá.

„Ne,“ sdělila Zakovi. „Musím jít já. Matthias má pravdu.“

„Proč?“ zeptal se Zak. „Já mu to mohu ukázat zrovna tak dobře taky. Já znám dějiny.“

Ale nevede Moudré. Nemá skutečné pravomoci. Moudří před sebou nemají tajemství jako mívala Svatyně, ale mají pravidla, která zabrání roztržkám. A jedno z nich je, že Moudří přijímají příkazy jen od svých vůdců.

I kdyby vzal Zak Matthiase do sklepení a Matthias zjistil všechno, co zjistit chce, nemohou ti dva nic udělat. Potřebují Pausho.

Potřebují ji.

Povzdechla si. „To musím udělat já,“ řekla. Pustila se Zaka a obrátila se k Matthiasovi. „Musíš přísahat, že neprozradíš, co uvidíš.“

„Na co mám přísahat?“ otázal se. „Co máme oba v úctě?“ To byla sice dobrá připomínka, ale teď se jí o tom nechtělo přemýšlet. „Na svůj život,“ prohlásila.

„Přísahej na svůj život.“

Koutky úst mu nadzdvihl letmý úsměv. „Ty můj život zrovna v úctě nemáš,“ namítl.

„To ne,“ souhlasila. „Ale ty ano.“

Vzal ji za ruku. Už už by byla ucukla, ale Matthias k ní naklonil hlavu, jako by ji varoval, ať to nedělá. Vzal její dlaň a přitiskl si ji na srdce.

„Přísahám,“ začal tím svým tichým, klidným hlasem, „na vše, co chovám v úctě, na vše, v co věřím, že to, co

uvidím, neodhalím nikomu – pokud by to nemuselo být odhaleno pro spásu Constanty, ostrovanů či samotného Modrého ostrova.

Skládám tuto svatou přísahu s Rocovým požehnáním, přísahám na duši svého nejdražšího přítele, padesátého rocana. Skládám svůj slib a přísahám na svůj život, že nic z toho neodhalím. Poruším-li tuto přísahu, ať zemřu.“

Pak tiše opakoval: „Ať zemřu.“

Znělo to upřímně, ale pro ni prázdně. Neměla žádnou záruku, že tu přísahu dodrží, žádný důkaz, že udělá, co řekl.

Zjevně vycítil, že váhá. Už už se chystal něco říct, když se dveře do zasedací síně rozletěly.

Dovnitř se vhrnula vysoká, rusovlasá žena s košíkem přes ruku, v sukních po kotníky. Nebyla oblečená jako ženy z Constanty a ani se tak nepohybovala.

A byla vysoká, skoro stejně vysoká jako Matthias.

„Omlouvám se, že sem nepřišla dřív,“ spustila. „Ale je tam strašně práce. Plno lidí se zhroutilo, nejen ty zraněný, některým je prostě zle a omdleli. A taky je tam pár Feyů, co nejsou mrtví. Léčitelé nevědí, co s nima. Řekla sem jim, že du sem, tak se zeptám.“

Pausho na ni vytřeštěně zírala. Žena nechala dveře otevřené, do místnosti proniklo zvenčí světlo a Pausho z toho rozbolely oči. Ta žena byla krásná po způsobu křevanů. I když podle řeči pocházela z bažin, podle vzhledu patřila na útesy.

Jedna z těch mnoha, kteří uprchli.

Jedna z těch mnoha vysokých.

Jako Matthias.

A teď jsou spolu, jak pravilo proroctví.

„To je tvoje žena?“ otázala se Pausho tiše.

Matthias se rozpačitě ošil. „To je Marly,“ odpověděl. „Je to léčitelka. Požádal jsem ji, ať se sem na tebe přijde podívat.“

„Dělám společně s některými od tebe. Můžeš jim říct, ať mi důvěřují?“ zeptala se. „Léčím dýl než většina z nich a to, co dělám, dělám dobře.“

„Věřím, že asi ano,“ odpověděla Pausho. „Ale je přirozené, že ti nedůvěřují.“

„Jsi vysoká,“ vysvětlil jí Matthias.

„Ale s Jakibem problémy nemaj.“

„Ten není vysoký,“ odtušil Matthias. „A neléčí je.“

Marly si jen znechuceně odfrkla.

„Jakib?“ otázala se Pausho.

„Její bratr,“ vysvětlil Matthias. A pak dodal: „Vždyť víš, jak to je.“

Pausho odvrátila pohled. Věděla. Výška se táhne rodem, to ano, ale rodinám, v nichž se tento rys objevil, je dovoleno žít. Její předchůdce se s ní o to hádal, jednou řekl, že když se někde narodí vysoký, měla by zmizet celá rodina. To byl jeden z prvních dnů Pausho u Moudrých a toto byla příčina jejího prvního sporu. *Když to uděláš, prohlásila, tak v Constantě nikdo nezůstane.*

Vůbec nikdo.

Zvedla dlaň k obličeji. Marly k ní přistoupila. „Ukaž, kouknu se na tebe.“

Pausho zavrtěla hlavou a odstrčila ji. Avšak nebyla v tom nenávist. V hlavě se jí vynořila vzpomínka, vzpomínka na jednodenní novorozeně, nahé, jak leží na horské stráni...

Pausho se ovládla a zhluboka nabrala dech do plic. Takhle už to dál nejde. Sloužila Rocovi po celý život. Vzdala se všeho a více než všeho kvůli Moudrým a jestli má Matthias pravdu, pak to bylo všechno k ničemu.

„Zaku,“ ozvala se. „Pojď s námi. Budeš jednat jako můj zástupce.“

Zak zvedl hlavu. Díval se na ni zpříma. Pochopil. Jestli se něco stane, bude jeho úkolem zabít Matthiase.

„Nikdy mi nebudeš věřit, vid’?“ otázal se jí Matthias. Neopověděla. Zavěsila se do Zaka, že se o něj opře.

„Ještě tě prohlídnu, než pudeš,“ ozvala se Marly.

„Ne,“ odmítla Pausho. „Nemáme času nazbyt.“

„Mluvíš jak Matthias,“ vyjela na ni Marly.

Pausho sebou trhla. Matthias se ušklíbl. „A má pro to dobrý důvod,“ sdělil Marly. „Opravdu nemáme čas. Feyové se vrátí.“

„Dyž si říkal, že přijdou, nevěřila sem ti, a měl si pravdu. Dyž sme se hnali přes celej ostrov, nechápala sem, čeho se tak bojíš, a měl si pravdu. Předpokládám, že teď máš pravdu taky.“ Marly si povzdechla. „Nechci, abys měl pravdu.“

„Ani já ne,“ odvětil.

Pausho postřehla, jak upřímně to zní. Matthias nenávidí Feye. Válka mezi vysokými. Nelíbilo se jí to. Nic z toho se jí nelíbilo.

„Pojď,“ řekla Matthiasovi. „Do sklepení se dostaneme odtud.“ A tak, proti veškerému starobylému učení, proti veškerému svému přesvědčení vedla vysokého na nejtajnější místo Modrého ostrova.

Některé zraněné se jim podařilo dopravit do údolí.

Licia seděla u svého balvanu a dívala se, jak se její vojáci bezradně motají kolem. Shodly se s Ay'Le, že vojsko potřebuje trochu času, aby se vyrovnalo s ústupem a zase se vzpamatovalo.

A rozzuřilo, jako správní Feyové.

Těch pár domestiků, které měli s sebou, provádělo u jedné skály nouzové léčivé zaklínání. Licia neuměla stvořit stúnozemí – na to nebyla dostatečně mocný vizionář – takže ptačí jezdci střežili oblast z výšky a hlídali ostrovany, jestli nepřicházejí dokončit, co začali.

Ay'Le měla očividně pravdu; ostrované neměli zkušenosti s válkou, jen s obranou.

Zatím nikdo nepřicházel, a od ústupu uplynuly už celé hodiny.

Ti, kdo přežili, byli převážně zamlklí. Někteří posedávali na kamenech, jiní se zabývali zraněnými. Pěšci postávali u cesty do údolí v naději, že se jim dostane svolení jít na hřeben a vytáhnout do boje po svém.

Toho odpoledne slunce moc nehřálo. I když tábořili v údolí, stejně byli vysoko nad mořskou hladinou a i v poledne tu bylo chladno. Licii byla zima, ale ne zcela to souviselo s počasím.

Alespoň že bitva o lom proběhla dobře. Feyové zajali a v lomu samotném uvěznilí přes stovku mužů. Vlastníka lomu si nechala Licia přivést do tábora. Chtěla se ho vyptat, proč hornina mění barvu, když se odštípne od skály. Slyšela, že to samé se děje v Eccrasianských horách a tam že má hornina magické vlastnosti.

Předpokládala, že tady taky.

Jenže se nějak nedokázala vzchopit, aby si s ním šla promluvit. V krku jí škrábalo od toho volání ústupu. Z té hrůzy ji bolelo celé tělo a rozum měla zamlžený.

Viděla, jak se to stalo jiným velitelům, ale nevěřila, že by se někdy něco takového mohlo stát jí. Nevěřila, že ji by porážka dostala do lhostejného stavu nečinnosti. Rugad takové velitele obvykle neprodleně vyměnil. Vždycky jí to bylo k smíchu, posmívala se jim, jak jsou nepružní, jak jsou neschopní, když se nedokážou vyrovnat s nezdarem.

Nikdo z těch velitelů neutrpěl takovou porážku jako ona.

Jeden šik povražděn. Další způlky. Mrtví zůstali na místě boje. Stovky zmařených životů. Stovky ztracených mrtvol, protože tam nemůže poslat rudokapy.

Neodvažovala se poslat nikoho ani na hřeben, natož do města.

Rozhodně ne dřív, než si postaví další plán.

„Licie.“ Vedle ní přistál Švít. Chladný vánek mu čeřil pířka. Maličko nadzvedl křídla a hned je zase složil, jako by si je chtěl urovnat.

„Musíš se na něco podívat.“

Nechtěla nic vidět, ale věděla, že Švít nemluví do větru. Jestliže i ji samotnou napadlo, že selhala, co by se asi dělo, kdyby ji tu našel Rugad, jak se schovává v údolí a nečinně čeká na útok ostrovanů?

„Jdou sem?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl Švít. „Myslím, že čekají, až na tu jejich všivou díru zaútočíme znovu.“

Soudě podle jeho tónu v tom bylo něco víc, ale Licia se neptala. Teď se jí nechtělo. „Co mi chceš ukázat?“

„Je to na kraji tábora. Sejdeme se tam.“ A nato odletěl.

Sledovala ho. Mířil přímo k průsmyku, který vedl do údolí. Pak si povzdechla a vydala se na cestu.

Z jeho strany to byl šikovný tah, jak ji dostat do pohybu. Protože když se dá do pohybu, uvidí vojáky pěchoty, jak sedí na holé trávě, hlavu v dlaních; uvidí zkušené válečníky, jak se snaží přijít na to, co jim najednou bránilo útočit; uvidí zraněné, jejichž rány nejsou vážné a kteří nechápou, jak si mohli nechat vzít zbraně z rukou.

Mezi nimi přecházela Ay'Le. Její kouzelnictví konečně bylo k užitku. S každým promluvila a připomněla mu, že je voják.

Možná ji Licia nechá vyhlásil další útok. Licia vymyslí bitevní postup a Ay'Le ho provede.

Feyové měli rozkaz – trvalý rozkaz – bojovat i za cenu vlastního života. Licia se otřásla. Jenže to přece neznamená nechat se nesmyslně povraždít. Za takových okolností by přece vyhlásil ústup i Rugad.

Ale ten by se vrátil zpět, a silnější a udeřil by tvrději.

Připravil by se.

Kráčela kolem svých lidí. Uhýbali pohledy, cítili se stejně zahanbeně jako ona. Tak na tohle zapomněla. Zapomněla, jak porážku obrátit ve vítězství. Teď věděla, že ostrované mají moc, s níž se Feyové u jiných armád ještě nesetkali.

Třeba si povede lépe, když o nich bude přemýšlet jako o Feyích. Tohle už udělala dřív, se ztroskotanci.

Maličko se zachvěla při vzpomínce, jak bleskurychle se vypořádali se stínozemím, které postavil Rugadův syn. Vstoupila dovnitř a pobila spoustu nic netušících Feyů, z nichž mnohé předem omámili spánkojezdci.

Bylo to poměrně snadné zabíjení, těžké to byl jen ve chvílích, kdy se jim zadívala do tváří.

Kdy se zadívala do tváří lidí, které znala, lidí, které mohla znát.

Do tváří lidí, kteří věřili v to samé jako ona, a prohráli.

Potřetí se zachvěla. Myšlenky na ztroskotance musí vyhnat z hlavy. Ty ji nespasí. Musí myslet na vítězství, to ji zachrání. Rugadovi je jedno, jak se dosáhne vítězství, hlavně když se zvítězí.

Licia došla k průsmyku. Švít tu už byl, stále ve své ptačí podobě. Přilétl k ní, usedl jí na rameno a svým tichým, zpěvavým hlasem jí radil, kudy má jít dál.

O balvan se tam opíral nějaký muž a u něj stáli dva koňští jezdci. Jednomu z nich, ženě, se po tvářích koulely slzy. Dívala se na toho muže, jako by se ještě něco mohlo změnit, jako by ji mohl říci něco, co by ji utěšilo.

Ale Licia pochybovala, že by ten člověk mohl kohokoli utěšit. Byl celý od krve. Boty měl nadranc, skrz potřhanou kůži prosvítaly holé nohy.

I nohy měl zakrvácené. Prsty měl dlouhé a hubené, rozhodně ne ruce válečníka. Obličej mu popraskal od větru, kůže se mu na tvářích loupala.

Ale asi si toho nevšiml.

„Licie,“ pravil Švít, „toto je písař, který cestoval s Boteenem.“

Srdce jí vyskočilo až do krku. Zaváhala, jestli to chce vůbec slyšet. „Jak se jmenuje?“

„Neřekl. Znáš písaře. Jsou raději, když se o nich neví.“

Zнала písaře. Mnohým popisovala průběh bitvy, aby mohli zaznamenat feyská vítězství. Dokonce dostala školení, jak jim to vylíčit, protože písaři zaznamenají každé slovo, každou nejasnost, nezmění na vyprávění ani slůvko.

„Proč jsem tady?“

„Protože si to musíš vyslechnout,“ odpověděl Švít.

Povzdechla si a v duchu zatoužila, aby opustil její rameno. I ta nepatrná vrabčí váha ji tížila. Prošla kolem koňských jezdců, na ženu se ani nepodívala, a přidřepla si k písáři.

Smrděl krví, potem a strachem. Podle pachu byla ta krev stará, jako by už zahnívala. Na šatech mu udělala černé skvrny. Tu a tam zahlédla škrábance. Přesto pochybovala, že by to byla jeho krev. Nevypadal nijak zle. Jen unaveně.

„Písáři,“ oslovila ho. „Já jsem Licia. Já velím tomuto vojsku.“ Přikývl.

„Řekni mi, co se stalo.“

„Neee,“ zasténal Švít, ale už bylo pozdě. Písař se k nim dychtivě naklonil.

„Začalo to ještě předtím, než jsme dorazili na hřeben,“ ujal se slova. „Boteen uviděl vysoko na horském svahu zářit dýmant. Zavolal na mne, ať vylezu z kočáru. Vylezl jsem. Když jsem ho uviděl, poklonil jsem se. Řekl: »Já nejsem nikdo, komu by ses měl klanět, písáři«. »Omlouvám se, pane« odpověděl jsem...“

„Nemám čas poslouchat celý příběh,“ zarazila ho Licia. Celý příběh by mu vydržel na dva dny, ne-li déle, podle toho, jak dlouho trval ve skutečnosti. „Nestojím o to, aby ses cvičil ve svém umění. Chci, abys řekl mně i ostatním, proč jsi celý od krve.“

„Protože jsem je všechny pro jistotu prohlížel, jestli jsou opravdu mrtví.“

Strnula. „Kdo?“

„Třím,“ zakvílela koňská jezdka.

„Kráka,“ dodal Švít.

„A Boteen,“ uzavřel to písař.

„Boteen,“ zašeptala Licia. „Kdo by ho dokázal zabít?“

„Rudokap,“ odtušil písař.

Licia se zamračila. Nesmysl. Boteen přece necestoval s žádným rudokapem.

„A nějaký ostrovan,“ dodal písař.

„Popiš mi to – ale pokud možno stručně. Mám dneska ještě spoustu práce,“ pravila a v duchu se obrnila proti rozvláčnému líčení.

Písař jí do mučivých podrobností popisoval cestu do hor, kam se šli podívat na ten »zářící démant«, vlnu, která zasáhla Boteena tak tvrdě, že málem ztratil vědomí. Vyprávěl jí o tom, jak poslal napřed Tříma, aby se podíval, jestli se tam dá dostat, a o skrýši, kde on a Kráka čekali. Vylíčil jí, jak se Třím s Boteenem vrátili a vzápětí se tam vynořil nějaký rudokap a malý, plavovlasý ostrovan.

Popsal jí, jak se rudokap protáhl Třímovi mezi nohama a bodl ho do břicha, jak se Třím vzpínal a jak kopal, jak Kráka útočila, ale stejně ji ten rudokap zabil. A podrobně jí vykreslil, jak ten zuřivý rudokap zabil čaroděje.

Čaroděje.

Jediného čaroděje, kterého Feyové měli.

Licia cítila, jak jí při písařově vyprávění mrznou ruce. Nenapadlo by ji, že může být ještě hůř, ale bylo. Už nechtěla slyšet nic víc. „Ten ostrovan a rudokap přišli ze stejného místa jako Boteen?“

Písař přikývl.

„Z toho místa, o kterém Boteen tvrdil, že je magické? Z místa, které chtěl vidět ještě předtím, než tam nechá jít Rugada?“

Písař znovu přikývl.

„Naznačil Boteen, že to místo je to, které měl na mysli?“

„Když sešel Třím dolů poprvé, myslel si že ano. Ale Boteen zemřel dřív, než mi stačil něco říct. Sdělil jsem ti vše, slovo od slova. Nic jsem nevynechal.“

Nechápala, jak dokáže člověk pokrytý krví od hlavy až po paty vypadat dotčeně i nadutě zároveň.

„Vyrozuměl jsi alespoň náznakem, kolik těch »jiných« tam asi je?“ zeptala se ho.

„Ne,“ odpověděl písař. „Neměl jsem ani tušení, že tam nahoře někdo je. Myslím, že ani Boteen.“

„To je nějaký nesmysl,“ usoudila Licia. Písař jí popsal všechno do takových podrobností, že se v tom nějak nedokázala vyznat. „Vždyť se přece zmiňoval o ostrovním králi a jeho dětech. Ne. On věděl, že nahoře někdo je. Přesně věděl, co tam hledá. Našel to a oni ho zavraždili.“

Licia se zhluboka nadechla. Švít, který jí stále seděl na rameni, byl nezvykle zamlklý. „A jsi si jistý, že to byl rudokap?“

„Ano,“ odpověděl písař.

„Jak to víš?“ zeptala se ho.

Nevrle se na ni zamračil, jako by pochybovala o jeho zdravém rozumu. „Byl to Fey, a to malý, i když dokud nenapadl Tříma, nebyl špinavý.“

„Uměl se ohánět nožem?“

„A mečem.“

„Rudokapi neumějí zacházet s mečem,“ poznamenal ten druhý koňský jezdec, muž.

„Naši rudokapi,“ opravil ho písař.

„A jací jiní tady asi jsou?“ opáčila Licia. „Kdyby měli ostrované rudokapy, tak by byli plavovlasí a modroocí. Ne? Jsi si jistý, že tento nebyl plavovlasý a modrooký? Že to byl Fey?“

„Ano,“ odsekl písař.

„Co by nějaký Fey dělal u ostrovanů?“ namítl koňský jezdec.

„Třeba je to někdo od Rugara,“ odvětil písař. „Kdo ví?“

Licia svraštila čelo. To byla zajímavá domněnka, i když ona sama dosud neslyšela o nějakém spojení mezi ostrovany a Feyi, ať už by byli od Rugara nebo ne.

Vyjma Diamantina sňatku.

Vyjma Diamantiných dětí, z nichž jedno je dlak.

Proč by se nějaký dlak proměnil v rudokapa? Aby nebyl zajat?

„Měl ten rudokap na bradě mateřské znaménko?“ zeptala se písáře.

Písář se na ni podíval a vrásky na čele se mu prohloubily. Tentokrát podstatě otázky zřejmě porozuměl. „Byl jsem moc daleko,“ odpověděl. „To jsem neviděl.“

„Oni tě vůbec nehledali, že?“ zeptala se Licia.

„Nevěděli, že tam jsem,“ odtušil písář.

„Ale potom, co se rudokap přiznal, že má radost z toho, že zabil čaroděje, odešli. Neprohledávali to tam.“

„Ne,“ odvětil písář. „Měl jsem štěstí.“

„To opravdu ano,“ souhlasila Licia. Pozorně si ho prohlížela. Neměl na bradě mateřské znaménko a choval se jako písář – nesnesitelný puntičkář. Popošla k němu a prohlédla si jeho oči. Tmavé, bez sebemenšího odstínu zlaté. Takže ani převtělovač.

Švít jí na rameni přešlápl a jednou nožku se zaryl přímo do bolavého místa. Popadla ho a nedbajíc na jeho vřeštivé protesty ho přesunula na druhé rameno.

„Takže musíme předpokládat, že je to nějaký Fey od Rugara. Nemáme žádné zprávy o tom, že by někdo z našich řad ani odkudkoli jinde na ostrově zběhl, že?“

Koňský jezdec zavrtěl oběma hlavami. Písář se na ni jen nehybně díval.

„Jsem si jist, že o něčem takovém bychom se doslechli,“ poznamenal Švít.

„Jestli přežil nějaký mizerný rudokap, tak možná zmizeli i další ztroskotanci. Co když pronikli mezi naše? Musíme si dávat pozor. Ostrované je zřejmě ovlivňují nějakým druhem magie, aby jim mohli sloužit.“ Licia si povzdechla. Začínalo to na ni být moc složité. Obrátil se k písaři. „V údolí máme léčitele. Umyjí tě, ošetří ti rány a dají tě dohromady. Ale nespěchej za nimi. V tuto chvíli neví, co dřív.“

Odvrátila se od něj i od koňského jezdce. Koňská jezdka stála u ústí průsmyku a hleděla na krvavě rudé hory. Feyskou tvář smáčely slzy. Třím byl zřejmě druhou polovinou páru. Licia ji ponechala o samotě, ať se se svým žalem vypořádá, jak umí.

„Švíte,“ oslovila vrabčího jezdce hned, jak se dostali z doslechu, „musíme poslat Rugadovi zprávu. Pošli mi dvě bludičky a toho nejrychlejšího ptačího jezdce, jakého máme.“

„Ay’Le už poslala zprávu o porážce,“ sdělil jí Švít. Řekl to tiše, téměř omluvně.

Licia ztuhla. Předpokládalo se přece, že zprávu má poslat ona. Ona velí. Ale Ay’Le ví lépe než Licia, jak snovat pletichy. Ostuda za nezdar zjevně padne ne na Ay’Le, ale na Licii.

K tomu nesmí dojít. Toto se musí vyjasnit, a to hned. Jestli Licia tuto část Modrého ostrova dobude, Rugad na tu zprávu zapomene a možná dokonce Ay’Le potrestá za předčasné oznámení porážky.

„Stejně potřebuji dvě bludičky a ptačího jezdce,“ prohlásila. „Potřebujeme posily. Chci spánkojezdce, převtělovače a krysí jezdce. Budu potřebovat jestřábí jezdce a medvědí jezdce a cokoli dalšího, co by ty ostrovany mohlo k smrti vyděsit.“

„Dobrá,“ odvětil Švít.

„A chci dát Rugadovi vědět o Boteenovi. Nemůže dál stavět své plány na tom, že má Boteena.“

„Řekneš mu o tom, co Boteen objevil?“

„Řeknu mu o tom rudokapovi a ostrovanovi a o těch vraždách,“ prohlásila. „A o tom, že nahoře možná něco je a že je to něco, co si ostrované potřebují chránit.“

Zvedla levý ukazovák. Švít jí přeskočil z ramene na prst. Naklonil ptačí hlavičku na stranu, jako by tak ta feyská mohla slyšet lépe.

„Nepřeji si, aby kdokoli vyslovil slovo »porážka«. Ať je to hláška Ay’Le. Budeme hrát tyhle pletichářské hrátky obě. Chci, aby se ukázalo, že její oznámení o porážce bylo předčasné.“

„Ostrované mají magii,“ podotkl Švít.

„To mají,“ souhlasila Licia, „ale my rovněž. Musíme se přestat chovat jako ňoumové, kteří v životě nebojovali, a musíme napláňovat další bitvu.“

„A co s Ay’Le?“ zeptal se Švít.

Licia se usmála. „Já si to s ní vyřídím. Hlavně mi pošli ty nejrychlejší bludičky a jezdce, jaké máš. Všichni dostanou stejný vzkaz a uvidíme, kdo ho Rugadovi vyřídí první.“

„Mohl by sem přijít,“ usoudil Švít.

„To by mohl,“ souhlasila Licia. „Ale nebylo by to od něj moudré. Nicméně nejsem proti, aby mi pomohl někdo zkušenější. Třeba Kendrad nebo Paraza nebo někdo, kdo vedl útok na stínozemí.“

Švít zamával křídly a vzlétl. Chvilíčku se třepetal před ní. Hleděla na něj.

„Jdi,“ nařídila mu. „Nemůžeme ztrácet čas.“

Přikývl, ve vzduchu se obrátil a odlétl. Jak se vzdaloval, uvědomila si, že už je jí lépe. I přes ten ústup. I přes Boteenovu smrt.

Ted’ začne připravovat další plán.

Opatrně kráčeli napříč krajinou, vzdušnou čarou, jak poznamenal Con, a Luka ten výraz dráždil. Neustále se díval nahoru v očekávání, jestli neuvidí Feye, ale nakolik to mohl posoudit, neměli o nich dvou Feyové ani potuchy. Ani nevěděl, jestli už našli mrtvolu svých druhů.

Ušli s Conem několik mil na sever. Mířili rovnou k Jahnu. Za nimi vytrvale planul oheň, oranžová clona proti bílé obloze. Ten zápach je pronásledoval po celou dobu – směsice pachu spálených mrtvol, kuchyňských pachů a ještě něco štiplavého a pronikavého, připomínajícího zápach, s nímž se setkal kdysi, když se šel podívat na strom zasažený bleskem. Con to popsal jako pach hořící magie a ten výraz se Lukovi zaryl hluboko do mozku.

Magie, to byl jediný důvod, na který připadl, když přemýšlel, proč ten oheň hoří tak dlouho. Počist'a mu vyprávěl, že se vaky používají pro magii, ale jak, to se Luke nikdy pořádně nedozvěděl. Díval se na ně jako na něco odporného – jako na pytle plné stažené kůže a kusů těl z ostrovanů a v tomto případě i z jeho přátel.

Překročili s Conem potůček, který odděloval dva statky. Tady byla úroda stejně bohatá jako na Lukově statku, a on ji už nikdy neuvidí. Dávali si s Conem pozor, aby se vyhýbali polím. Kdyby statkářům zdupali pečlivě udržované řádky, všimli by si toho daleko spíš než nějakých dvou ostrovanů putujících na sever.

Ale stejně postupovali pomalu, protože přes veškerý Conův optimismus přímou čarou nešli. Luke se řídil podle slunce a uvažoval, jak to bude dělat v noci. Vedl Cona kolem úrodných polí, mimo statky a mezi kopci. Drželi se stranou cest.

Lukovi neustále vrtal hlavou rozsah požáru. Měl v úmyslu škodit v malém, nechtěl přitáhnout pozornost ani sebe, ani na své lidi. A teď celé širé okolí ví, že se něco děje. A ty mrtvolky na jeho statku ještě všechno zhorší. Conovi o tom nic neříkal, ale obával se, že se Feyové o něco pokusí – pravděpodobně budou široko daleko pátrat po lidech, kteří zničili stodolu a povraždili strážce. Dva ostrované jdoucí na sever budou okamžitě podezřelí.

Co odešli z kostelíka, Con toho moc nenamluvil. Stav kostelíka na něj těžce dolehl. Byl unavený a dlouhá chůze mu neprospěla. Na nohou ho držela jen touha zachránit Sebastiana, jehož považoval za královského syna.

Luke uvažoval, co by si o tom myslel jeho otec, který odešel s pravým královským synem. Jeho otec, který věřil, že Coulter, jehož přijal za syna, potřebuje chránit spíš než jeho pravý syn.

Ať se Luke snažil sebevíc, stejně ho to tu a tam zamrzelo. Pouto mezi otcem a Coulterem připomínalo pouto, které s otcem spojovalo Luka předtím, než přišli na ostrov Feyové. Luke už nikdy potom nedokázal pouto oživit, cítil, že mu v cestě stojí Coulter.

A pak mu Coulter otce odvedl. A tentokrát možná nadobro.

Rukou si prohrábl špinavé vlasy a sám sebe přesvědčoval, že se nic takového nestalo. Otec a Coulter jsou teď pravděpodobně mrtví. A Luke tuto výpravu pravděpodobně také nepřežije. I kdyby se dostal přes celý venkov a prošel skrz Jahn, nemůže přežít v paláci, nevěřil, že je něco takového možné, ať si Con tvrdí co chce.

Doufal jen, že třeba včas na něco přijde.

Potok byl mělký, bylo málo vody. Do konce léta vyschne úplně. Luke ho snadno přešel, aniž si namočil

boty. Pohrával si s nápadem jít pár mil potokem, ale pak to zavrhl. Potok tekł z východu na západ a sice by tím zakryli své stopy, jenže by je zase odvedl od jejich cíle.

Con vykročil přes potok, uklouzl na kameni a došlápl do vody, až se celý pocákal. Nenadával – to Luke by už křel – prostě jen šel dál.

„Musíme se najíst,“ poznamenal Luke.

Con zavrtěl hlavou. „Musíme si pospíšet.“

„Jestli se zhroutíš, tak nám bude veškerý spěch k ničemu.“ Luke se rozhlížel kolem po nějakém místě, kde by se mohli v klidu, nikým neviděni posadit. Na kraji nejbližšího pole stály trosky kamenné udírny. Cesta sice nebyla daleko, ale když budou Luke s Conem opatrní, nikdo se tam podívat nepůjde. Udírna stála za domem bývalého statku; soudě podle zčernalých kamenů statek shořel.

Luke tam Cona odvedl. Udírna byla větší, než jak se zdálo od potoka. Luke se posadil na spadlý kámen, Con na další. Luke otevřel mošnu a vytáhl kus uzeného, které otec uřil po feyském způsobu. Rozdělil se s Conem – každému jen malý kousek, protože jim jídlo bude muset pár dnů vydržet – a pomalu žvýkal.

Maso připravené tímto způsobem byla slaná a skoro nepoživatelné. Rozhodl se dojít k potoku pro vodu, aby to měli čím zapít.

Con vypadal, že má nejvyšší čas si zdřímnout. Rychle svůj kus snědl a jak dojedl, oči se mu samy zavřely. Ve spánku jednou rukou svíral jílec meče. Luke přemítal, kolik nocí Con už takto jen podřimuje.

Byl nádherný den – dnes bylo trochu chladněji než poslední týden. Vlasy mu laskal lehký vánek a Luke na chvíličku zatoužil, aby se nikdy nebylo nic stalo. Aby byl na svém statku, naslouchal šustění kukuřice a obdělával půdu.

Povzdechl si, dojedl a už už se zvedal, když uslyšel hlasy. Strnul a pomalu obrátil zrak k troskám domu. Tam neviděl nic.

Opatrně vykoukl kolem udírny na cestu. Cesta byla plná Feyů. Všechno pěchota, a mířili směrem, odkud právě přišli. Nevypadali nijak znaveně, pravděpodobně pocházeli z posádek, které Feyové zřídili po celém venkově.

Mířili k požáru.

Co udělají, až se tam dostanou? Budou pátrat po těch, kdo ho založili? A co udělají, když je nenajdou?

Otřásl se. Takovou odezvu nečekal, a rozhodně nečekal, že přijde tak rychle. Vzhlédl. Na nebi nelétali žádní ptáci, ve slunci se nezaleskla jediná jiskřička. Takže potud je to dobré. Nikdo ho nevidí.

Levicí zatřásl Conem, aby ho vzbudil. Chlapec se okamžitě narovnal a pevněji sevřel jílec meče. Luke si položil prst na rty a ukázal na cestu. Con se otočil a pomalu se narovnal do střehu. Z bledé tváře vyprchala poslední krev.

Lukovi bušilo srdce shodně s rytmem pochodujících Feyů. Opíral se o komín a snažil se být co nejmenší a nejnehybnější. Jsou v pasti, jsou tu lapeni, dokud Feyové nepřejdou.

Nicholas seděl u kašny a hlavou se opíral o podstavec. Kámen chladil, šumění vody konejšilo zjitřené smysly.

Čekal, až se vrátí Diamanta. Tentokrát byla pryč dlouho a Nicholas nevěděl, co to znamená. Báł, v hloubi duše se báł, že jakmile jednou zmizela, už se nevrátí.

Arianna usnula, svinutá do klubíčka na svém nouzovém lůžku, plášť pod hlavou jako polštář. Coulter seděl u ní, jako by ji hlídal. Nicholas se na něj díval, stále nevěda, co si o něm má myslet. Domníval se, že nebýt jeho zájmu o Ariannu, měl by ho i rád.

Cítí se všichni otcové stejně? Pokud ano, vysvětlovalo by to hodně z Rugarova přístupu k Diamantině sňatku.

Nicholas se usmál. Rugar nebyl typický otec. V Černé rodině nebylo typické nic, dokonce ani Nicholasovy děti. Dar seděl na schodech a hovořil s Adrianem. Počist'á si leštil zbraně. Chráněnka mu pomáhala. Nenechal se od ní ošetřit. Nebyl vážně zraněn – povětšinou jen škrábnutí a pár říznutí – ale když se vrátil, vypadal děsivě.

Cena za vítězství, hlásil. *Cena za vítězství*. Nad čarodějem.

Feyským čarodějem, kousek od místa Moci. Od chvíle, kdy se to Nicholas dozvěděl, neustále nad tím dumal. Značně ho to zdrtilo; uvědomil si, v jak ošidném postavení se nacházejí. Adrian s Počist'ou je tentokrát zachránili, ale co příště? Kdyby ten čaroděj, který po nich pátral, vstoupil dovnitř, co pak? Coulter má podobnou moc, ale Coulter je mladý a není v tom zběhlý. Pro staršího a zkušenějšího muže by to pravděpodobně nebyl rovnocenný soupeř.

Zatímco byli pryč, prošel Nicholas tu spoustu věcí, uložených v jeskyni. V lahvičkách byla svěcená voda a byly jich tam stovky – jenže teď, když Feyové vědí, jak se proti ní chránit, je bezcenná. Meče byly staré, ale neobvyčejně ostré. Jednou nechtěně zavadil o špičku čepele a řízl se do ukazováčku. Meče by jim pomohly, ale to samo o sobě nestačí. Kdyby měl Nicholas armádu, byly by meče vynikající. Ale s pouhými sedmi lidmi, z čehož jsou čtyři Feyové, pochyboval, že jim ty meče vůbec k něčemu budou.

Zbytek předmětů byl součástí obřadů, které prováděla Svatyně. Stovky mís, které se používaly při Hostině živoucích, skleněné koule pro Polední světla. Bylo tu několik dalších předmětů, které vůbec neznal: velká klubka provazu, kterým byly vyhrazeny samostatné police; zapečetěné láhve s jakousi rudou tekutinou, pravděpodobně krví; závěsy pokrývající celou jednu stěnu. Na nich byla slova v ostrovštině tak staré, že je neznal. Kdyby je dokázal přečíst, pravděpodobně by zjistil, k čemu ty závěsy jsou. A navzdory tomu, že visely volně na vzduchu v jeskyni po celá staletí, byly ve skvělém stavu. Nerozpadaly se, nebyly ani vetché, ba dokonce ani zaprášené.

Měl z toho v hlavě zmatek.

Ale nejvíce ze všeho ho mátl ty drahokamy. Stovky dýmantů, všechny vybroušené do stejného tvaru, všechny velikosti jeho palce, všechny na jedné polici. O polici níž byly rubíny a o polici níž smaragdy. A dál byly podivné černé kameny, které, když je vzal do ruky, jiskřily stejně jako dýmanty. A ještě níž byly safíry a pod nimi jiskřící šedivé kameny, jaké ještě nikdy neviděl.

Tam se svou prohlídkou skončil, i když tu byly ještě další police a další předměty. Do jeskyně vtrhl Počist'a s Adrianem a překotně vyprávěli, co se jim stalo –

Počist' a vítězoslavně, Adrian ustaraně. Adrian měl strach z vojska.

Nicholas také.

Stáhl se ke kašně. Ta byla jeho dalším cílem, chtěl zjistit, jestli voda v kašně je svěcená nebo jestli je to něco jiného. Ale pořád nevěděl, co s tím vším bude dělat. Napadlo ho, zda by to věděl, kdyby mu Matthias před patnácti lety ta Tajemství prozradil.

Arianna se trochu vrtěla. Nechtěla jít spát, ale když Adrian s Počist'ou odešli, přesvědčil ji, ať jde. Při jejich návratu se nevzbudila. Nicholas ji nechal spát. Pochyboval, že bude mít další šanci se vyspat.

Coulter si všiml, že se na ni Nicholas dívá. Rozpačitě se na Nicholase usmál a Nicholas na něj na oplátku kývl. Coulter to očividně pochopil jako pozvání. Zvedl se od Arianny, přešel k Nicholasovi a naznačil poklonu.

„Odpusť, pane,“ řekl tiše. „Neznám dvorské mravy.“

Nicholas se usmál. Jako by na nějakých mravech záleželo. „Putoval jsi po mém poutu a zachránil jsi mou dceru,“ řekl. „Pochybuji, že bych měl u tebe či kohokoli jiného trvat na nějakých mravech.“

„Přesto,“ trval na svém Coulter a Nicholas mu najednou porozuměl. Coulter za ním nepřišel jako za mužem, jehož dcera se mu líbí. Přišel za ním jako za králem, jako za velitelem jejich malé skupiny.

„Posad' se,“ pozval ho Nicholas. „Řekni mi, co tě trápí.“

Coulter přikývl, zkřížil nohy a usedl proti Nicholasovi. „Jestli má Adrian s tou armádou pravdu, tak je jen otázkou času, kdy sem přijdou.“

„Možná nevědí, že jsme tady,“ odpověděl Nicholas.

„To je možné,“ souhlasil Coulter. „Ale Dar a já jsme toto místo viděli z dálky a my máme magii. Stejně tak ho očividně viděl ten feyský čaroděj a stejně tak Matthias.“

To je ta obrovská přitažlivost, kterou má toto místo pro ty, kdo ho vnímají. Oni sem přijdou.“

„A my toto místo musíme bránit,“ odtušil Nicholas. „A musíme s tím začít brzy. Já vím. Jen prostě nemám ani tušení, jak.“

„Přemýšlel jsem o tom,“ odpověděl Coulter.

„Dara a Ariannu budou chtít živé. My ostatní pravděpodobně zemřeme.“

„To už mne také napadlo,“ odtušil Nicholas.

„Pokud nenajdeme nějaký způsob, jak je udržet odtud dál, půjdou přes nás, aby se na ně dostali.“

„Já vím,“ odvětil Nicholas.

„Jenom jsem ještě nevymyslel nic, co by s tím nás šest mohlo dělat. Dara a Ariannu ohrozit nechci.“

„Mezi všemi těmi věcmi jsi nic nenašel?“ mávl Coulter rukou ke zdem.

„Meče,“ odpověděl Nicholas. „To ostatní se nedá vyzkoušet, dokud nepřijdou Feyové. A ani pak si nejsem jist, jestli bychom to měli používat. Mým dětem by to mohlo ublížit a Počist'ovi s Chráněnkou zrovna tak.“

„Co je dál v těch chodbách?“ zeptal se Coulter.

Nicholas se proti své vůli zachvěl. Chodba, kam odnesl šamančino tělo, byla temná a měl v ní pocit bezčasovosti. Cítil se tam nějak větší a zároveň ztracený, jako by vstoupil do jiného světa, do světa, odkud by se už nemusel nikdy vrátit.

„Vsadil bych se, že tam je ještě víc magie,“ řekl, „ale není tam nic, co by mi bylo nějak povědomé. Myslím, že tam panuje velká moc, ale řešení našeho současného postavení bych tam nehledal.“

Coulter se podíval na Ariannu. Nicholas také. Nehýbala se.

„Já toho vím o feyské magii hodně,“ poznamenal.
„Vyrůstal jsem u nich. Mám pár nápadů, co by se dalo dělat.“

Vyčkával. Nicholas pochopil. Coulter čekal na svolení pokračovat.

„Může nám pomoci cokoli,“ odpověděl Nicholas.

Coulter přikývl. „Když jsem byl ještě malý, ukázalo se, že Dar je schopen stvořit stínozemí – jeho děd zemřel a Dar chtěl feyské stínozemí zachránit. Nevím, nakolik jsi obeznámen se stínozemím...“

„V základech ano,“ odpověděl Nicholas. „Nikdy jsem v žádném nebyl.“

„Všechny mají vstupní kruh,“ pokračoval Coulter, „a vstoupit do takového kruhu vyžaduje magii. Myslím, že by Dar mohl stvořit takový kruh kolem ústí jeskyně.“

„A stínozemí?“

„Ne,“ zamítl to Coulter. „Stínozemí Feyové očekávají. Se stínozemím by si věděli rady. Ale vstupní kruh bez stínozemí očekávat nebudou. A pokud kruh umožní vstup jen nám, nebudou schopni dostat se dovnitř.“

„Je to možné?“

„Ano,“ odpověděl Coulter. „Jen nevím, jestli to Dar dokáže udělat.“

Nicholas si povzdechl. Nicméně to vypadalo na dobrý začátek. „Co dál?“

„Arianna svého praděda viděla, ne?“ pokračoval Coulter. „Kdyby se do něj dokázala proměnit, mohla by velet jeho vojsku. Oni by žádný rozdíl nepoznali, a až by přišel...“

„Ne.“ Ten hlas patřil Diamantě. Slyšel ji jen Nicholas. Coulter mluvil dál.

Nicholas zvedl ruku. Diamanta stála za nimi a opírala se o kašnu. Coulter se obrátil, jako by najednou vycítil její magii.

„Proč ne?“ otázal se Nicholas.

„Má příliš silnou magii,“ odpověděla Diamanta.

„Mně připadá, že bychom se toho odvážit mohli, Diamanto.“

„Chceš po ní, aby na sebe vzala jeho podobu?“ opáčila Diamanta. „On už napadl její mozek. Nevíme, co tam natropil. Co když proměnit se v něj je přesně to, co on chce?“

„Co myslíš tím, že tam něco natropil?“

Coulter se při těch slovech prudce narovnal a zamračil se. Nebylo pro něj jednoduché rozumět rozhovoru, z nějž slyšel jen polovinu.

„Moc velkého vizionáře sahá daleko za tvoření stínozemí a vize budoucnosti, Nicholasi,“ vysvětlovala Diamanta. „On má nějaký důvod k tomu, proč jde po duši a rozumu našich dětí.“

„Diamanto,“ povzdechl si. „Mluv jasně.“

„Protože,“ odpověděla, „jako velký vizionář je může opanovat.“

„Opanovat? Ty myslíš, že něco takového udělal?“

„Ne,“ odpověděla. „Žádné známky opanování nevidím. Ale on to může udělat tuctem různých způsobů. Mohl tam zapustit něco, co v daném čase spustí. Nebo jen začal a nestihl to dokončit. Nezáleží na tom. Můj děd je chytrý. Když byl polapen v Arianně, zjistil, že se může proměnit do čehokoli. Jestliže o tom přemýšlel, napadlo ho, že se může stát i jím. A pokud měl čas, zajistil si, aby pokaždé, když se do něj promění, podléhala jeho zaklínadlu. Plně.“

Nicholasovi vyschlo v ústech. Diamantina slova ho tak vyděsila, že úplně ztratil radost z toho, že ji zase vidí. Shrnul si vlasy z obličeje. „Adrian říká, že poblíž je armáda.“

„To je,“ potvrdila to Diamanta. „Mám spoustu novinek.“

„Říkala jsi, že nám pomůžeš vymyslet, jak budeme postupovat dál.“

„Ještě nikdy jsem tě neviděla bezradného, Nicholasi.“

„Ještě nikdy jsem nečelil celé armádě v sedmi lidech, Diamanto.“ Vyjel na ni. Takhle na ni ještě nevyjel. Ani by ho nenapadlo, že je to možné, byl tak šťastný, že ji zase vidí, tak rád, že se zase vrátila.

„Máš osm lidí, Nicholasi,“ opravila ho tiše Diamanta, jako by v tom byl nějaký rozdíl.

Povzdechl si. „Coultere, dojdi pro Dara. Vzbud' Ariannu. Musíme si poslechnout, co nám chce Diamanta sdělit.“

Coulter přikývl a šel na druhou stranu jeskyně. Nejdříve se zastavil u Arianny, položil jí ruku na rameno a tiše na ni promluvil, aby ji probudil.

„Velmi zajímavé,“ poznamenala Diamanta.

„Až moc,“ odtušil Nicholas.

„Je pro ni naprosto dokonalý,“ pokračovala Diamanta. „Byl by to dokonalý svazek. Čaroděj s vizionářským dlakem. Jaké asi budou mít děti?“

Nicholas se neklidně ošil. Nějak se mu nechtělo představovat si svou dceru s kýmkoli. „Co myslíš tím svazkem, Diamanto?“

Usmála se. „Někdy to vyjde, Nicholasi.“

Oplatil jí úsměv a všechn vztek byl pryč. „Někdy ano,“ souhlasil. Pak si povzdechl. Musí se držet věci. „Co máš?“

„Je to zlé,“ odpověděla. „Nevím, jestli by to měli slyšet.“

„Nevím, jestli je lepší je před tím chránit,“ odpověděl.

Přikývla, vzala ho za ruku a pomohla mu vstát. Odvedla ho doprostřed jeskyně. Arianna už byla vzhůru a protírala si oči. Zdálo se, že se trochu prospala.

Chráněnka jí přinesla hrnek vody a Adrian vyhrabal další tak. Dar se díval na své rodiče, jako by čekal na znamení, jestli má tlumočit matčina slova. Nicholas na něj kývl.

„Diamanta se vrátila,“ oznámil jim. „A říká, že má nové zprávy.“

„Není to nijak veselé,“ začala. Posadila se na mramorový schod a objala si kolena rukama. Dar se posadil vedle ní a jak opakoval její slova, napodoboval ji. Nicholase maně napadlo, jestli si to vůbec uvědomuje. „Jak už jsem vám řekla, Adrianův syn Luke s několika dalšími ostrovany zničil cenzorské vaky.“

„Někde u mého statku?“ ujasňoval si Adrian.

Diamanta se na něj zpříma podívala. „Ano. A následky umožnily Počist'ovi zabít Boteena...“

Nicholas zaznamenal, že teď nazvala Počist'u jménem, už o něm nemluvila jako o nějakém rudokapovi.

„...a tak či onak oslabily většinu magických Feyů na ostrově. Byl to jeden z nejúspěšnějších činů odboje, který kdy kdo proti Feyům uskutečnil.“ Zhluboka se nadechla, podívala se na Adriana a vzápětí pohled odvrátila.

Nicholase zamrazilo.

„Ale za každý úspěch v boji proti mému dědovi se vždycky platí.“

Adrian usedl na schod, jako by se nemohl udržet na nohou. Darovi se zachvěl hlas. Coulter zbledl.

„Luke?“ zašeptal.

„Ten je naživu a spolu s Conem, přítelem mého golema, putuje do Jahnu. Přála bych si, abych mohla totéž říci o ostatních účastnících odboje.“

Její slova na ně těžce dolehla. Tlumočená Darem jako by tížila ještě víc. Nicholasovi se napjaly svaly na zádech.

„Rugad vypálil všechny okolní statky. Povraždil všechny z okolí, muže, ženy i děti, jejich duše polapil pro lampy a jejich těla zpracoval. Prohlásil, že je pevně rozhodnut nahradit ztracené vaky. Sem se zatím nevypravil.“

„Kdy se to stalo?“ otázal se Nicholas.

„Dnes ráno. Obeslal veškerou pěchotu z té oblasti. Už s tou špinavou prací začali, ale je jasné, že Rugad tím neskončí. Povolal do služby další vojáky, a ti právě opustili Jahn. Pochybují, že až skončí, tak z venkova vůbec něco zbude.“

„Myslel jsem si, že Rugad nevidí smysl v ničení země,“ ozval se Počist’a.

„Ale ano,“ odpověděla Diamanta, „pokud nemá jinou možnost. Luke uspěl. Našel způsob, jak vzít Feyům to nejcennější, jejich magii. Nevím, jestli si to Luke uvědomuje, ale Rugad určitě ano. A ohrožuje ho to natolik, že považuje takováto opatření za nezbytná.“

„A Luke je v pořádku?“ ujišťoval se Adrian. A pak se rozhlédl po ostatních. „Omlouvám se. Vím, že zemřela spousta lidí, ale je to můj syn...“

„Neomlouvej se,“ zarazil ho Nicholas. On sám měl úplně stejné starosti.

„Zatím je naživu.“ Diamanta pokrčila rameny. „Nevím však, jak dlouho naživu zůstane. Rugad je rozhodnut veškerý odpor zničit.“

Adrian sebou bolestně trhl a odvrátil pohled. Nicholas ztěžka polkl. „Podaří se mu to?“

Diamanta se na něj zadívala. „Nemůže vymýtit odboj, dokud jsi naživu ty,“ odpověděla.

„Vzdoruje můj lid,“ namítl. „A umírají, zatímco já sedím v jeskyni.“

Něžně se na něj usmála. „Chápu. Je načase povstat.“

„Se sedmi lidmi?“

„Osmi,“ opravila ho.

Dar přestal tlumočit. Ostatní se na něj zmateně zadívali.

„Tati,“ ozvala se Arianna. „Nemyslíš, že Modrý ostrov stojí za to, aby za něj člověk zemřel?“

Podíval se na svou dceru, vyhublou, s propadlými tvářemi. Byla bledá jako křída, na bradě jasně vystupovalo mateřské znaménko.

„Na to by přece nemělo být těžké odpovědět, Nicholasi,“ podotkla Diamanta.

Zaklonil hlavu a povzdechl si. „Stojí za to za něj zemřít. Byl jsem vychován v tom, abych za něj zemřel, a abych pro něj žil,“ odpověděl. „Ale lidé teď umírají, aniž něco provedli. Nechápu to a pravděpodobně trpí. Děti...“

„Pravděpodobně ano,“ přerušila ho Diamanta. Dar začal zase tlumočit. Nicholas se v duchu podivil, proč vlastně předtím přestal. „Lidé pravděpodobně trpí, včetně dětí. A tohle se děje, co Feyové vyšli z místa Moci a sešli z Eccrasianských hor. Tvůj lid se vydal cestou náboženství, v němž se tají magie, alespoň to tak vypadá. Můj se vydal cestou válek. Vraždíme děti od chvíle, kdy jsme dobývali první zemi, a od narození jsme vychováváni v tom, že je to přirozené.“

Zvedla hlavu a v očích se jí zablesklo. „Až se Feyové přesunou na Leut, budou umírat další. Děti budou umírat. Nemůžeš to teď vzdát, Nicky.“

„Já to nevzdávám,“ bránil se.

„Ale ano. Mluvíš jako tvůj otec.“

Zavrtěl hlavou, ale cítil, že Diamanta má pravdu. Mluví stejně jako otec. Pamatoval si, jak přišel za otcem do síně války a otec právě pročítal seznam mrtvých.

Nechápu, proč se tím tak trápíš, řekl mu Nicholas. *Jsme ve válce.*

Jsme ve válce.

Nicholas si povzdechl. *Mluví* jako otec. Jenže teď je také v otcově věku a spočívá na něm otcova odpovědnost.

A on si ji uvědomuje.

Na něm spočívá odpovědnost za to, že jeho lid dnes umírá. Jemu byly svěřeny jejich životy. To je součást smlouvy mezi králem a zemí, stvrzená Rocovou krví, která proudí v jeho žilách.

„Ona má pravdu, tati,“ ozvala se Arianna. „Musíš hledět na to, kolik lidí jsi zachránil, ne na to, kolik jich zemřelo.“

„Můj otec za Modrý ostrov zemřel,“ odpověděl Nicholas. „I já jsem ochoten zemřít.“ Vstal. „Jen nechci, aby se umíralo zbytečně.“

Diamanta ho napjatě pozorovala.

„Uděláme všechno, abychom tomu zabránili,“ odvětil Adrian. Adrian, který má ještě na šatech feyskou krev.

„Bude se umírat dál,“ prohlásila Diamanta. „Dokud nebude můj děd mrtev, bude se umírat dál. A pokud se Feyská říše nedostane do rukou tvých dětí, pokusí se mí bratři tím svým nejapným způsobem postupovat dle představ svého děda.“

Nicholas ji dobře znal. I přes ta léta odloučení. Při posledních slovech se na něj ani nepodívala. Objímala si kolena a hleděla na své ruce.

„Co ještě, Diamanto?“ otázal se. „Něco jsi mi neřekla.“

Zvedla oči. Vypadala neuvěřitelně mladě. Jako by jí bylo tolik, kolik Darovi, jako by byla jen o pár let starší než Arianna. Nevypadala jako jejich matka. Spíš jako čistokrevná feyská sestra.

„Kromě vnitrozemí se umíralo i jinde,“ odpověděla.

Zavřel oči. Proč se mu to tak snadno poslouchalo, když byl ještě chlapcem? Protože toho tehdy neměl za sebou tolik? Protože za nic nezodpovídal?

Nebo protože nechápal skutečnou cenu lidského života?

„Kde?“

„V Constantě, v tom městečku tady v podhůří.“

„Feyská armáda,“ pochopil Počist’a.

Diamanta přikývla. Dar to po ní opakoval.

„Zaútočili na město,“ pokračovala. „Ostrované je odrazili.“

Nicholas otevřel oči. Nebyl si jist, jestli dobře slyšel.

„Cože?“

Usmála se na něj. Slabý, rozpačitý, posmutnělý úsměv. „Oni Feye odrazili.“

„Jak?“

„Matthias,“ odpověděla a Nicholas na ní viděl, co ji stojí jen vyslovit to jméno. Slyšel tu hořkost a nenávist, nechuť přiznat, že Matthias dokázal něco dobrého, že udělal něco správného.

„Matthias a lidé zvaní Moudří. Použili cosi, čemu říkají vymítání. Hodně tvých lidí dnes zemřelo, ale zemřela i spousta Feyů. A každá prohra otřese feyskou sebedůvěrou.“

Nicholase zamrazilo. „Matthias?“

Šamanka mu říkala, že klíčem k řešení je Matthias. Když umírala, říkala toho ještě víc, ale tohle mu zdůrazňovala. Matthias byl klíčem k řešení sporu Černé krve s Černou krví.

„Takže,“ pokračovala Diamanta, která zjevně nehodlala dál hovořit o muži, kterého se pokusila zabít, o muži, kterého jí Mocnosti věnovaly a jemuž se přišla pomstít, „dnes jsi dvakrát vyhrál a jednou prohrál. A to všechno bez boje, dobrý králi Nicholasi. Tví lidé věří,

že stojí za to za Modrý ostrov zemřít.“ Rozepjala ruce a natáhla si nohy. „A já pochopitelně také.“

Vstal. „Myslíš, že dělám někde chybu?“

„Ne,“ odpověděla. „Ale myslím, že uděláš, když nezačneš hned jednat.“

„Nevím, jak mám...“ – podíval se na ni – „s *osmi* lidmi porazit armádu.“

„To už je moje starost,“ odpověděla. „Já jsem byla od narození vychovávána ve vojenském duchu a myšlení. Osm lidí na místě Moci. Můžeme mít svým způsobem dokonce převahu.“

„To tedy nevím jak,“ odtušil Počist’a.

„Já jsem byl také vychován ve vojenském duchu, ale teď mne nenapadá nic.“

„Mě taky ne,“ přidala se Chráněnka.

Diamanta potřásla hlavou. Dar neudělal nic. Nicholas se na něj díval a žasl. Jeho syn byl diplomat, samozřejmý, přirozený diplomat.

„Tys nebyl vychováván pro Černý trůn,“ odvětila Diamanta. „V tom je trochu rozdíl.“

Počist’a zlostně přivřel oči. Díval se na Dara, který to říkal, ne na Diamantu, tu neviděl. Dar omluvně rozhodil rukama.

Diamanta se na Počist’u vesele ušklíbala. Pak se podívala na Nicholase a rozmarně povytáhla obočí. Věděla o sobě, že je hrdá, a kdysi mu říkala, že na tom nezáleží. Její původ jí dává právo na hrdost.

Odpověděl tehdy, že svět o falešnou hrdost nestojí.

A ona se na něj jen ušklíbala. *Je moje hrdost falešná?* opáčila.

Oba dobře věděli, že ne.

„Máme,“ zvedla se a začala přecházet mezi nimi, „v této jeskyni armádu.“

„Sedm lidí,“ odtušila Arianna.

Nicholas se pousmál. „Osm,“ opravil ji. Tuto chybu udělal už mockrát.

„Armádu,“ opakovala Diamanta a podívala se na svou dceru. Nicholasovi uvázl dech v hrdle. *Sestry*, napadlo ho znovu. Jedna Feyka a jedna poloviční Feyka. Jedna vycvičená ve vojenském duchu, druhá ne.

Doufal, že jestli vyhrají, Diamanta zůstane a pomůže mu dceru řádně vychovat. Arianna tolik potřebovala někoho, kdo by měl jak magii, tak sebekázeň. Solanda měla magii a žádnou kázeň, přinejmenším ne toho druhu, jaký potřebovala Arianna.

Alespoň že ona tam byla.

Nicholasovi se sevřelo srdce. Tolik ztratil. Tolik lidí zemřelo. Ostrované, Feyové – v tom nebyl žádný rozdíl. Všechno to byly bolestné ztráty.

To se naučil od otce.

„Nicholasi?“ probrala ho Diamanta. Zastavila se a zadívala se na něj. „Vnímáš nás?“

Přikývl.

„To je dobře,“ pravila, „protože toto je důležité. My tady máme základ, z něhož lze sestavit armádu. Máme rudokapa.“ Přejela Počist'ovi rukou po rameni. Ucukl, jako by ji cítil.

„Já mohu bojovat,“ prohlásil, když to Dar přetlumočil.

„Ovšemže můžeš,“ souhlasila Diamanta. „Všichni rudokapi mohou bojovat.“

„Zabil jsem čaroděje.“

Prohlížela si ho upřeně, i když on jí do tváře neviděl. „Jen ať ti to nestoupne do hlavy. Byl oslabený.“

„A cenzora.“

„Na to můžeš být opravdu pyšný.“

„A možná dostanu ještě pár dalších.“

„Možná,“ souhlasila Diamanta. „Ale nebudeš na to sám.“

Přešla za Chráněnkou a i jí se dotkla. Chráněnka se přes rameno ohlédla na Diamantinu ruku a pak se zadívala na místo, kde se jí Diamanta dotkla.

„Máme pěchotu.“

Chráněnka stroze přikývla. Dráždila ji Diamantina blízkost, ale Diamanta už přešla kolem ní k Adrianovi.

„Máme,“ – a položil mu obě ruce na ramena; nato se Adrian napřímil, jako by mu to dodalo sílu – „ostrovana, který skvěle vládne mečem.“

„Meče se chopit umím,“ pravil Adrian. Znělo to trochu upjatě, ani on nebyl v její blízkosti úplně klidný.

„Ty umíš víc než jen chopit se meče. Ty dokážeš svého soka přelstít, stejně jako tvůj syn.“ Naklonila se až těsně k Adrianovi a schýlila hlavu, až se její rty téměř dotýkaly jeho ucha. Dar se k nim přiblížil, aby lépe slyšel.

„Tvůj syn je velký válečník.“

„Můj syn chová hlubokou zášť vůči Feyům.“

„Myslím, že to není tak úplně pravda,“ poznamenal Počist'a.

Ale Diamantu to nijak nevyvedlo z míry. Protáhla se kolem Adriana a zastavila se za Coulterem. Ale toho se ani nedotkla. Jen držela ruce vedle jeho ramen. Obrátil se a už už to vypadalo, že ho Diamanta obejmě, ale něco jí v tom zabránilo. Maličko zaklonil hlavu, takže kdyby ji viděl, díval by se jí teď zpříma do oči. Kdyby Nicholas neznal pravdu, myslel by si, že ji Coulter opravdu vidí.

„Máme čaroděje,“ pravila. „Mocného, byť nevycvičeného.“ Když Dar tlumočil, že Coulter není vycvičený, Coulter se prudce napřímil.

„Tak mne vycvič,“ řekl jí.

„Času máme málo, ale budu se snažit,“ slíbila mu Diamanta.

Pak šla k Arianně a objala ji kolem pasu. Ari se podívala na Dara, pak na Nicholase. Očividně neměla ani zdání, kde matka je.

„A pak máme něco mezi Feyi naprosto jedinečného,“ pravila Diamanta a přitáhla si dceru blíž. Dotýkaly se boky, ale Arianna si to zjevně neuvědomovala. Ruce měla volně spuštěné a narozdíl od ostatních se o matku ani neopřela. „Máme dlačího vizionáře, v obou oblastech necvičeného.“

„Jako dlak mám cviku dost,“ namítla Arianna. „Umím se proměňovat víc, než byl kdy kdo schopen.“

„Tak tedy dlaka, který nezná meze své moci,“ opravila se Diamanta, „a v něm vizionáře, který svou moc teprve objevuje.“ „Jako ty, když jsem se s tebou seznámil,“ podotkl Nicholas.

Diamanta vzhlédla a překvapeně se na něj podívala. V očích se jí zablesklo – uvědomovala si, že Nicholas má sklony Ariannu ochraňovat, ale to, jak moc, zaskočilo teď i jeho samého – a pak se napětí rozplynulo.

„Ne,“ prohlásila Diamanta. „Arianna je mocnější vizionář. Má silné vize, byť ne tak silné jako ty, Dare.“

Pustila dceru a šla ke svému synovi. Vzala ho za ruce. Nechal se.

„Ty,“ řekla mu, „jsi byl už jako tříletý chlapec mocnější vizionář než tvůj děd. A teď jsi ještě mocnější. Nicméně mám určité pochybnosti ohledně využitelnosti tvého vizionářství.“

„Proč?“ zeptal se Dar. Dočista zapomněl tlumočit. Nicholas se toho úkolu ujal a tiše a rychle to přetlumočil, aby ostatní neztratili nit.

„Pro tvou laskavost a mírnost. To je domestická magie, ne válečná.“

„Šamani neumějí tvořit stínozemí,“ namítl Počist'a.

„Šamani netvoří stínozemí,“ opravila ho Diamanta.
„To je rozdíl.“

„Já budu bojovat,“ prohlásil Dar. „Toto je můj domov. Toto,“ – podíval se na Chráněnkou, pak omluvně na Coultera a nakonec na Nicholase – „je má rodina. Budu bojovat, když budu muset.“

„A když budeš bojovat, můžeš přijít o to nejcennější, co máme,“ pravila Diamanta. „V Eccrasianských horách střeží místo Moci šamani. Jediná šamanka, která byla na Modrém ostrově, je nyní mrtvá.“

„Nechápu,“ pravil Dar.

„Ani se to po tobě nechce,“ odtušila Diamanta. „Ale ty bojuj, jen když už nebude zbytí. A do té doby pomáhaj své sestře. Potřebujeme vizionáře.“

„A máme hned tři,“ pravil Nicholas.

Diamanta se usmála. „Přísně vzato už vizionář nejsem. Jsem Mystérium.“

„Mystérium jsi byla vždycky, Diamanto,“ poznamenal mile Nicholas.

Naklonila k němu hlavu. Uvědomovala si, že jejich vztah neztratil nic z dávné vřelosti a něhy.

„A co já?“ otázal se Nicholas. „Jak do té tvé armády zapadám já?“

„I ty se umíš dobře ohánět mečem,“ poznamenala. Dar se znovu ujal tlumočení. Pustila ho a šla k Nicholasovi. „Dobře si na to pamatují.“

„Bojovat umím,“ souhlasil Nicholas.

„U Feyů vládci armádě velí,“ pravila Diamanta.

„V tomhle si ty vedeš vskutku obdivuhodně,“ odtušil.

„Jsem jen tvým rádčem, Nicky. Rozkazy vydáváš ty.“

Postavila se vedle něj a zavěsila se do něj. Vyzářovala z ní taková vroucnost a něha, jako by byla

skutečná. Přemítal, proč ji ostatní nevidí, když jemu připadá tak živoucí.

„To nestačí,“ prohlásil.

„Ne, nestačí,“ souhlasila. „Doufám, že ti pomůže tvé dědictví.“

Svrástil čelo. „Jaké dědictví?“

„Rocovo,“ odpověděla. „Proudí ti v žilách jeho krev.“

„A probudila se v Darovi a Arianně.“

„Magie není vždycky vidět, Nicholasi,“ odpověděla Diamanta. „Někdy se projevuje jen v drobnostech. Jako třeba ve schopnosti probudit skrytou moc.“

„Žádný důkaz něčeho takového jsem nepozoroval,“ odvětil Nicholas. Bylo mu nepříjemné vést před jinými lidmi rozhovor o svých schopnostech, včetně toho, že nějaké nemá. Ale projednou neprojevila Diamanta pro jeho chmurné rozpoložení žádné pochopení.

„Jistě,“ odpověděla. „Nejsou vidět na první pohled. Ale Arianna...“

„Šamanka říkala, že moc našich dětí povstala ze spojení dvou rodů,“ odpověděl Nicholas. Nestál o to, aby to Diamanta nějak rozvíjela – zejména teď, když Dar tlumočí.

„To je pravda,“ souhlasila Diamanta. „Ale skutečnost, že se objevila v takovém rozsahu, ukazuje na moc ve tvém rodě.“

„Skrytou moc,“ odušil.

„Neviditelnou moc,“ opravila ho. Pohledem přelétla předměty uložené v jeskyni. „Jsme na místě Moci, Nicholasi.“

Na tuto léčku neskočil. „Ano,“ odušil obezřetně.

„Ty předměty tady jsou magické.“

„Jsou to náboženské předměty,“ odpověděl.

„Staly se z nich náboženské předměty,“ opravila ho. Sepjala ruce za zády. „Tvůj lid uctívá meč, ale

nepoužívá ho. Uctíváte svčcenou vodu...“ – maličko se při těch slovech otrásla – „ale až do příchodu Feyů jste ji vlastně řádně nepoužili. Matthias,“ – a zas ta nechut’ odkapávající ze rtů – „teprve Matthias se svou magií v ní z ní udělal svatý jed. Vsadím se, že kdyby se šlo dostatečně daleko do minulosti, zjistilo by se, že i on má v sobě Rocovu krev.“

„Ty mi chceš říct, že jsme příbuzní?“ Tohle bylo nad Nicholasovy síly.

Pokřčila rameny. „Když se závoj poodhrne, mohou Mystéria zahlédnout pravdu. Pochází z druhorozeného syna, ty ze staršího. Když Feyové přišli, byl na tom pravém místě. Jenže mrhal svými schopnostmi. Magie nečiní člověka moudřejším, Nicholasi.“

„Já nejsem žádný čaroděj,“ odsekl Nicholas.

„To ne,“ souhlasila, „to nejsi. Ale asi máš schopnost přirozeně danou všem, jejichž rody odhalily místo Moci. Možná jsi schopen odhalit magii.“

„Ty to nevíš?“ otázala se Arianna.

Nicholas se k ní obrátil. Dočista zapomněl, že poslouchá. Na pár okamžiků dočista zapomněl na všechny ostatní. Cítil, jak rudne.

„Ty jsi říkala,“ pokračovala Arianna, „že když se závoj poodhrne, můžeš vidět jasně.“

„Ale ne všechno,“ odpověděla Diamanta. „Je to jako vize. Nepředvídatelné.“

„Musí být pro tebe strašné, že je Matthias Rocovým potomkem stejně jako král Nicholas,“ poznamenal Adrian. I když zřejmě pochopil, že je s Diamantou nutno spolupracovat, stejně ji rád neměl. A proč by taky? Za války mu provedla věci, které se nedají odčinit.

„My se nestáváme někým jen podle toho, komu jsme se narodili,“ odpověděla Diamanta. „Kdyby tomu tak

bylo, mohl by na Černý trůn usednout jakýkoli můj bratr.“

„Takže ty chceš říci, že Matthiase potřebujeme?“ otázal se Nicholas. To slyšel už od šamanky. Teď to slyší od Diamanty. A nijak se mu to nelíbilo. „Snažila ses ho zabít.“

„A zkusím to znovu, jakmile ho uvidím,“ odpověděla.

„Přitom říkáš, že ho potřebujeme.“

Pokrčila rameny. „Taková je má stávající přirozenost. O to jsem žádala, než jsem se stala Mystériem. Jak jsem měla vědět, co bude nutné a co ne?“

„Ty bys zabila někoho, koho potřebujeme?“ zvolala Arianna. „Jak je to vůbec možné?“

„Jak je možné, že ty se proměňuješ?“ zeptala se Diamanta.

„Prostě se proměňuji,“ odpověděla Arianna.

Diamanta přikývla. „A stejně tak prostě jednám já.“ Podívala se na Nicholase. „To je důvod, proč jsi vůdcem ty.“

„Pokud víš, kde Matthias je, proč tam nejdeš a nezabiješ ho?“

„Protože tělesná jsem jen tady,“ odpověděla. „A tělesnost potřebuji, mám-li ho zabít.“

„Takže když nepřijde sem, je v bezpečí,“ uzavřel to Nicholas a v duchu váhal, jestli chce, aby byl Matthias v bezpečí. Nějak v tom neměl jasno.

„Však on sem přijde,“ odpověděla Diamanta. „Je to jen otázka času.“

Upřeně se na ni zadíval. Oplatila mu stejně upřeným pohledem, ani nemrkla. Věděla, že to, co musí udělat, je v rozporu s tím, co je zapotřebí, a že jim to dělá starosti. Věděla to, ale nebylo v její moci to změnit. Jinak by

nebyla tady. Nebyla by tady, nebýt svých závazků vůči Darovi, Nicholasovi a Matthiasovi.

Zavázala se chránit Dara, milovat Nicholase a zabít Matthiasa.

Ted' už si nemohla vybírat.

Ale Nicholas ano.

„Ty věříš,“ řekl uvážlivě, „že já mám schopnost zařídit, aby se z těchto náboženských předmětů staly magické?“

Diamanta přikývla.

„Jestli to umí on,“ ozvala se Arianna, „tak to já a Dar umíme taky. Jsme ze stejné krve.“

„Ale vy jste Feyové,“ odpověděla Diamanta. „Asi nebudete schopni tyto předměty používat. Váš otec ano.“

„Ale já nevím, co ty předměty dělají,“ namítl Nicholas.

„Něco se skrývá ve vašich pověstech,“ odpověděla. „A další budeš muset zjistit tak, že to zkusíš.“

Rukou si prohrábl vlasy. „To není žádný pořádný plán, generále,“ pravil ve snaze to zlehčit.

„To ne,“ souhlasila. „Není. Náš plán se zakládá na tom, co už s jistotou máme. Na naší armádě.“

Všechny je přelétla pohledem.

Všichni odvrátili pohled, byť ji většina neviděla.

„Coultere,“ oslovila chlapce. „Jak jsi na tom?“

Dar otázku tlumočil a Coulter se díval na něj. „Jsem pořád slabý,“ odpověděl pak. „Ale zlepšuje se to.“

„Co myslíš, kdy budeš zase plně při síle?“

„Nevím,“ odpověděl. „Proč?“

„Už jsi někdy zkoušel stvořit duplikát?“

Váhavě zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel.“

„To dokáží jen velcí čarodějové,“ vložil se do toho Počist'a. „Nedělalo se to už po staletí. A možná je to jen mýtus.“

Diamanta jen zamítavě mávla rukou. Dar to po ní neopakoval. Nicholas si založil ruce na hrudi. Tohle chtěl slyšet, ale nebylo mu jasné, kam Diamanta směřuje.

„Po staletí to nebylo zapotřebí,“ vysvětlila Diamanta. Přistoupila blíž k Coulterovi. „Vezmeš Chráněnkou a použiješ ji jako vzor pro stvoření pěchoty. Vojáci se budou pohybovat stejně jako ona, takže si musíš dát pozor, jak je rozestavíš. Nezemřou, dokud nezemře ona.“

„Ale ani nebudou bojovat, pokud nebude bojovat ona,“ připomněl Počist'a. „A nebudou zabíjet, pokud nebude zabíjet ona.“

Nicholas najednou pochopil, o co Diamantě jde. Chce získat čas. Čas, který jim umožní odhalit tajemství tohoto místa.

„Třeba nebudou muset bojovat,“ poznamenal. „Bude-li to vypadat, že tady nahoře máme armádu, budou si možná Feyové myslet, že ji tu opravdu máme.“

„A jestliže uvěří, že je to feyská armáda, budou váhat,“ dodala Chráněnka.

„I kdyby si mysleli, že je to armáda ztroskotanců?“ otázal se Dar.

Jeho otázka všechny umlčela. Všichni věděli, co Dar s Chráněnkou ztratili, že všichni Feyové z prvního vpádu z Rugadova rozkazu zemřeli. Ve stínozemí.

„Ztroskotanci, kteří umějí bojovat, by jim mohli připadat mnohem hrozivější než ostrované, kteří bojovat neumějí,“ ozvala se Diamanta.

„Někteří ostrované bojovat umějí,“ vzepřel se Adrian.

Přikývla. „Což je také důvod, proč Coulter znásobí i tebe. Ty a Chráněnka budete střídavě hlídat. Takže se alespoň trochu vyspíte.“

„Ty myslíš, že bude čas spát?“ zeptala se Chráněnka. Diamanta se obrátila k ní. Kdyby Chráněnka viděla, jak výhrůžně na ni Diamanta upírá planoucí zrak, pravděpodobně by

o krok ucouvla. Nicholas ten pohled znal, to bylo Diamantino nevěřící »Ani nemohu uvěřit, žes něco takového řekla«. Vůči Chráněnce to mohlo znamenat, že to snad ani není Feyka nebo že není hodna zvát se Feykou.

„Většina z nás nemá žádný výcvik,“ připomněl Dar matce, aby odvrátil její pozornost od Chráněnky. Takže i on tomu pohledu porozuměl, a to ji znal teprve krátce.

„Vy jste nějakým výcvikem prošli?“ „Chráněnka ano,“ odpověděl Dar. „Válečným výcvikem?“ „Žádná válka se zrovna nevedla,“ odtušil Dar. Diamanta se odvrátila. Její pohled se střetl s Nicholasovým.

Žádná válka se nevedla, protože se vzali, protože se od Feyů předpokládalo, že se s ostrovany sžijí. Díky sňatku se předpokládalo, že Feyové a ostrované splynou v jednu rasu. V rasu, která bude náležet k Feyské říši, ale nebude podrobena.

Která tam vstoupí jako spojenci. Spojenectví zničil Matthias a Diamantin otec. Povzdechla si. Nicholas postřehl, že posmutněla stejně jako

on vždycky, když si vzpomněl, co všechno tehdy mohli dokázat.

„Vždycky se dá vést nějaká válka,“ prohlásila Diamanta. „Přinejmenším u Feyů to platí.“ Shrnula si z tváře pramínek vlasů. „Můžeš jí říct, co jsem právě řekla?“ požádala Dara.

Přikývl a přetlumočil to.

Chráněnka si založila ruce na hrudi. „Nechápu, co je na mé otázce špatného,“ pravila. „Čím jsem si zasloužila takovou odpověď.“

Ani Nicholas v tom neměl jasno.

Zato Diamanta očividně ano.

„K bitvě,“ začala, „dochází, když přijde čas bitvy. Naše postavení lze hájit. Máme místo Moci. Zabili jsme čaroděje. Můj děd na nás určitě nepošle jen tak někoho. To si nemůže dovolit. Ví, že je tu Nicholas, že jsou tu jeho pravnoučata. Myslí si, že je tu i šamanka. Ví, že o toto místo bude muset vést tuhý boj a zároveň že bude muset být opatrný. Taková bitva se nedá vymyslet za jeden den.“

„Ty si myslíš, že nepřijde hned?“ zeptal se Počist’a, jako by mu to přišlo nepochopitelné.

„Možná, že ano,“ odpověděla Diamanta, „ale také je možné, že ne.“

„Ale čím déle bude otálet, tím budeme silnější,“ namítl Adrian.

Diamanta se usmála. „Není tomu tak vždy. Lidé jsou podrážděni čekáním, zejména v případech, kdy jsou připraveni na bitvu. Po několika dnech ztrácejí touhu bojovat. Jsou nespí a přestanou být opatrní. A místo, jako je toto, také nemusí být dostatečně zásobeno, takže navíc zeslábnou. Rugad nás může začít obléhat, a co s námi budeme potom?“

„Jídla máme dost,“ namítl Počist’a.

„Možná na týdny,“ odpověděla Diamanta. „Ale na měsíce? A co na rok?“

„Celý rok mu to trvat nebude,“ namítl Coulter.

„Ale možné to je,“ odpověděla Diamanta. „Možná bude čekat celý rok, protože to je přesně to, co nepředpokládáme. Protože za tu dobu nás to neustálé čekání oslabí a budeme nespí už jen při pomýšlení na to, že se něco stane.“

Její úvahy byly zajímavé, její poznámky byly přínosné. Ale Nicholas věděl, že se mýlí.

„Nebude čekat celý rok,“ prohlásil.

„Proč ne?“ otázala se.

Pamatoval si, jak se Černý král díval na Ariannu, když zjistil, jak je chytrá a lstivá.

Pamatoval si, jaká náruživost se ho zmocnila, jaká nenasytost a lačnost, která nevyprchala dokonce ani ve chvíli, kdy Arianna hodila Nicholasovi meč, Nicholas Černého krále bodl a on tam jen nemohoucně stál a upíral na Ariannu užaslý pohled plný nadšení. On Ariannu považuje za člověka, který je hoden jeho rodu.

Chce si ji vychovat.

„Má tady pravnoučata,“ odpověděl Nicholas.

„A ta nemají kam odejít. On ví, kde jsou. Jsou tu v pasti.“

„A kromě toho,“ odsekl Nicholas, „je toto místo Moci, místo, po němž tvůj lid pátrá po celá pokolení. On nedopustí, abychom odhalili tajemství tohoto místa.“

Usmála se na něj. „Líbí se mi, jak uvažuješ, Nicky,“ pravila. „Máš pravdu. Pokud se domnívá, že jsme schopní odhalit tajemství tohoto místa, nebude čekat celý rok.“

„On neví o tobě,“ podotkl tiše Adrian.

Přikývla.

„Ale ví o Arianně a Darovi,“ pravil Nicholas, „a ví, že ti dva jsou mimořádně schopní. Přijde, a to brzy. Nestojí o to, aby jeho pravnoučata ovládla místo Moci dřív, než on ovládne je.“

„Můžeme toto místo ovládnout, tati?“ zeptala se Ari.

„To nevím,“ odpověděl jí.

„Ovšemže můžeme,“ prohlásila Diamanta. „Pokud budeme mít dost času.“

„Takže to je to nejpodstatnější, že?“ opáčil Nicholas. „Čas.“

„Hlavně ho nesmíme promrhat,“ podotkl Adrian. Podíval se na Nicholase, jestli Nicholas neshledává jeho stanovisko nemíst-ným. Neshledával.

„Takže,“ shrnula si to Chráněnka, „Adrian a já se budeme venku střídat na stráži. A co dál?“

„Dar vybuduje vstupní kruh, jak navrhoval Coulter,“ odpověděla Diamanta.

„Budou muset Adrian a Chráněnka zůstat venku?“ zeptal se Coulter.

„Obávám se že ano,“ odpověděla Diamanta. „Ale vždycky jen jeden z nich. A jestli Dar vybuduje vstupní kruh správně, bude nastaven na ně, takže oni budou moci vstoupit, zatímco lidé od mého děda nikoli.“

„Což znamená ne hned,“ podotkl Počist'a.

Diamanta přikývla. „Ne hned.“

„A co pak?“ zeptal se Nicholas.

„Pak odhalíme tajemství tohoto místa a využijeme je v třetím plánu své obrany.“

Nicholasovi se potily dlaně. V jeskyni se buď oteplovalo, anebo byl z toho rozvažování celý nesvůj.

Všechno se to musí dít zrovna tady a teď.

„V tvém plánu se vůbec neuvažuje o útoku, Diamanto,“ podotkl.

„Útok je mnohem složitější,“ odpověděla.

„Já vím,“ souhlasil. „Ale je to nutné.“

Podívala se na něj. „Útok je založen na tom jediném, co nemůžeme ovlivnit.“

Vyčkával. Ale ostatní ne. Coulter to zjevně pochopil nerychleji. „Na příchodu Černého krále?“ otázal se.

„Ano,“ odpověděla Diamanta. „Potřebujeme ho sem přilákat. Jestli se jeho vojsko nedokáže dostat dovnitř bez velké bitvy, bude na to muset dohlédnout osobně.“

„A co když to dokážou sami?“

„Pak budeme muset svůj plán znovu přepracovat,“ odpověděla.

„Pokud ovšem budeme ještě naživu,“ podotkl Počist’a.

Podívala se na něj a přes tvář jí přelétl užaslý úsměv. „Já bych tě taky postavila ven, rudokape.“

„Proč to neuděláš?“ otázal se. „Já jsem dobrý bojovník.“

„Já vím,“ odpověděla. „Ale tebe a tvůj meč si podržíme uvnitř, za vstupním kruhem, pro případ, že by dovnitř pronikl někdo, koho tu nechceme.“

Zazubil se. „Představ si, jak rudokap zabíjí Černého krále.“

Nicholas na ni pohlédl. „A v tom spočívá tvůj plán, že?“ otázal se. „Cílem je zabít Rugada.“

„Je to naše jediná možnost,“ odpověděla.

„I kdyby se nám to nakrásně podařilo, co bude dál?“ zeptal se Adrian. „Stejně bude venku feyská armáda.“

„Solanda zabila Rugara,“ vzpomněla si Arianna. „Stejně sem Černý král přišel.“

Nicholas se na ni překvapeně podíval. To jí musela vyprávět Solanda. On to nebyl.

„Ano, Černý král přišel,“ souhlasila Diamanta. „Můj otec nebyl Černým králem a ani by se jím nikdy nestal. To jsem si neuvědomila, dokud jsme nepřišli sem – můj děd chtěl, aby zemřel. Následníkem jsem se měla stát já. Jenže místo toho jsem šla s otcem sem. A zemřela jsem.“

Nicholasovi se znovu sevřelo srdce. Nikdy se přes její smrt nepřenese, přestože mu nyní stojí po boku, stejně mladá, jako když se setkali. Nikdy se nepřenese přes ta léta odloučení, léta, kdy ji potřeboval, kdy ji potřeboval Modrý ostrov, léta ukradená Matthiasem.

„Já to nechápu,“ ozvala se Arianna.

„Feyům vládne Černý král,“ vysvětlovala Diamanta. „A ten je tu, protože chce, aby se po jeho smrti stal

Černým králem tvůj bratr nebo ty. Jenže nejdříve si vás chce vychovat. Kdyby zemřel...”

Odmlčela se. Dar to dokončil za ni: „Feyové by šli za námi?“ Zavrtěla hlavou. „Feyové by šli za Černou rodinou,“ odpověděla. „Ještě mám naživu bratry.“

„Takže Feyové by poslouchali je?“ zeptala se Arianna.

„Feyové budou následovat toho, kdo bude nejsilnější,“ odpověděla Diamanta. „A jediný způsob, jak ukázat sílu, je zabít Černého krále.“

„Ale to naše děti udělat nemohou,“ namítl Nicholas, „to by postavily Černou krev proti Černé krvi.“

„To je pravda,“ odpověděla Diamanta. „A já to udělat nemohu, a neměl bys to udělat ani ty.“

„Takže zůstávám já,“ pravil Coulter.

„A já,“ přidal se Adrian.

„A já,“ dodala Chráněnka.

„A ty je stavíš ven,“ poznamenal Počist’a. „Využiješ je a vyčerpáš Coulterovy síly. To není dobrý plán, ty naše velké Mysterium.“

„I ty ho můžeš zabít,“ odušila Diamanta. „Přesně jak jsi řekl.“

„A co se stane s tím, kdo zabije Černého krále?“ otázal se Počist’a. „Co se s ním obvykle dělá?“

Diamanta odvrátila pohled.

„Ten je rovněž zabít, že? S tím tvůj plán také počítá.“

„Ještě nemám žádný plán,“ odpověděla. „A vlastně ani žádný mít nemohu. Kdybys ho zabil na mé přání, mohlo by to na nás všechny přivolat kletbu Černé krve.“

„Takže to necháváš na nás,“ shrnul to Počist’a.

Přikývla.

„Jak máme vědět, že se nám po jeho smrti povede lépe?“

„Ty jsi ztroskotanec, Počist’o. A to ztroskotanec, který zavraždil čaroděje a cenzora. Cožpak si na tu otázku opravdu neumíš odpovědět sám?“

Tentokrát bylo na Počist’ovi, aby odvrátil pohled.

Nicholas to už tak nemohl nechat běžet dál. Diamanta měla pravdu v tom, že budou vystaveni obrovskému tlaku; čím déle budou čekat, tím méně budou jednotní.

„Takže naším hlavním cílem je to, o co já a Arianna usilujeme od začátku,“ prohlásil Nicholas. „Musíme se zbavit Černého krále.“

Diamanta se usmála. „Vlastně ne,“ odpověděla. „Náš hlavní cíl je stejný jako jeho.“

„Jaký?“ otázal se Dar, neschopen to přetlumočit.

„Prostě to opakuj,“ řekl mu Nicholas tiše.

„Stejný,“ pravila Diamanta, s pohledem upřeným na svého syna. „Máme stejný cíl jako Černý král. Chceme, abys ty nebo Arianna po smrti mého děda vládl Feyům.“

„Jenomže on vás chce vychovat po svém,“ pravil Nicholas.

Diamanta se na něj usmála. Byla nádherná. Už zapomněl, jakou sílu má v sobě její krása. „To je pravda,“ souhlasila. „My jsme od začátku chtěli, aby Feyské říši vládly naše děti. A konečně jsme dostali šanci.“

Rugad stál ve věžní síni a díval se na dým, který se zvedal nad jižním obzorem jako černý bouřkový mrak. Město se začínalo vyprazdňovat. Většina vojska se vydala do vnitrozemí ostrova nebo na Krvavé útesy. Ti, kdo tu zůstali, ho střežili a převážně nebyli pouhým okem viditelní. A také neměli být. Nijak netoužil po tom, aby nějaký vetřelec věděl, jak zničit Rugadovo vojsko.

A teď nějaké vetřelce očekával. Ten ranní útok spolu s nepokrytým vzdorem krále Nicholase a odvahou jeho dcery mu ukázal něco, čeho by se Rugad u ostrovanů vskutku nenadál. Nečekal, že se setká s takovou až sebevražednou snahou uškodit Feyům za každou cenu.

Ale měl to čekat. Vždyť Rugara ostrované porazili. Diamantu donutili ke spojenectví, které později prohlašovala za sňatek z lásky.

Jsou mocnější, než čekal.

Bude si muset promluvit s převtělovači. Potřebuje dostat toho jejich Matthiase. Už rozeslal svým generálům zprávu, že nějaký ostrovan jménem Matthias musí být zajat živý a že se s ním musí zacházet jako s nebezpečným vzpurným čarodějem. Tenhle Matthias zná Tajemství ostrovní magie a Rugad je pevně rozhodnut se k nim jakýmkoli způsobem dostat, i kdyby to znamenalo čelit někomu, kdo může jej a jeho lid ohrozit.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Rugad neodpověděl. Obrátil se, dveře se otevřely a vstoupila Selia. „Odpusť pane,“ omluvila se. „Říkal jsi, že když přijdou nějaké zprávy, tak tě můžeme vyrušit...“

Odmlčela se v očekávání, že to Rugad popře. Při ničem ho nevyrušila, vyjma mlčenlivého rozjímání o

starostech a nenáviděného čekání. Ale do toho jí nic není.

„Pokračuj, Selio,“ vybídl ji.

„Přišel posel, pane,“ oznámila mu Selia.

„Kdo je to?“

„Bludička,“ odpověděla Selia. „Jmenuje se Kružka. Je od Ay’Le.“

„Ay’Le.“ Rugadovi se to nelíbilo. Odtamtud už přece přiletěla Mušelína. Jednu bludičku poslal se vzkazem zpět a k tomu tam poslal Kendrad s obrovskou armádou.

Kendrad se ještě nemohla dostat moc daleko, rozhodně ne tak, aby mohla nějak zasáhnout. Ay’Le by přece nikoho neposílala, kdyby k tomu neměla dobrý důvod. Nelíbilo se mu to. „Víš, o co jde?“

Zavrtěla hlavou. „Říkala, že s tebou musí mluvit osobně.“

Přikývl. „Pošli ji dovnitř.“

Selia odešla. Rugad šel k oknu. Zkrabacené sklo trochu křivilo výhled. Přejel po něm prsty. Bylo teplé. Už dlouho nebyl venku. Bude si muset brzy vyjít, jinak se tu zblázní. Musí si uchovat soudnost.

Hlavně musí o tomto místě, o tomto paláci, tomto městě uvažovat jako o svém bitevním stínozemí a musí se podle toho chovat. Když byl ještě mladý, neměl dost trpělivosti na to, aby řídil válku ze stínozemí, ale otec mu pak připomněl, že i kdyby byl přímo ve víru bitvy, stejně nemůže být všude.

„Rugade,“ ozvala se za ním Selia.

Obrátil se. Stála tu s bludičkou, rozčepýřenou větrem, s křídly ochable visícími na zádech, jako by s nimi už ani nemohla pohnout, a očividně naprosto vyčerpanou. Z popelavě bledé tváře ostře vystupovaly černé oči a zachmuřeně semknutá ústa.

„Rugade,“ oslovila ho a lehce sklonila hlavu. Až se přitom zapotácěla, ale včas se chytila dveří.

Kývl na Seliu, ať jí pomůže, Selia se k ní otočila, že ji podepře, ale bludička jen zamítavě zvedla ruku. Dostala jsem se až sem, zbytek už ujdu také sama, říkal ten pohyb.

„Přináším vzkaz od Ay’Le.“

Sepjal ruce za zády a potlačil touhu nabídnout jí židli. Ta bludička měla pravdu; kdyby spočinula, už by se asi nezvedla. Sám takovou únavu poznal. Věděl, jaké to je.

„Na Krvavých útesech došlo k těžké porážce.“

To věděl už v okamžiku, kdy ji uviděl, jen si to nějak nechtěl připustit. „Porážce?“ opáčil.

„Ostrované mají nějakou divokou magii,“ vysvětlovala. „A tam je velmi silná.“

Vyčkával. Porážku nečekal. Předpokládal, že tam šla Ay’Le, okouzli je, pak tam vstoupilo vojsko a městečko obsadilo.

„Myslel jsem si, že se tam vůbec útočit nebude,“ pravil.

Maličko sklonila hlavu. „Stanovený postup se musel změnit,“ odpověděla. „Čaroděj Boteen nenechal Ay’Le dělat její práci. Promluvil s usedlíky a odradil je. A ráno se něco stalo. Došlo k naprosté a všeobecné ztrátě magie.“

„O tom vím,“ odpověděl Rugad. „To jsme pocítili taky.“

A najednou si uvědomil, proč je tak vyčerpaná. Kromě cesty – vyčerpávajícího letu, když se jedná o čas, Mušelínu to málem zničilo – letěla Kružka až do úplného vyčerpání svých magických sil, a přitom se jí magie ještě plně nevrátila.

Domestici se o ni musí pořádně postarat a taky je nutno ji řádně odměnit. Tahle bludička stojí za to.

Zvedla hlavu a podívala se mu zpřímá do očí: „To neudělali ostrované?“

„Ale ano, udělali to ostrované,“ odpověděl. „Ale jižně odtud. Ne na Krvavých útesech.“

„Zničili sklad s vaky,“ vysvětlila jí Selia.

„Ahhh.“ V tom zasténání zazněla nesmírná úleva. To je zlé. To znamená, že Feyové připisují ostrovanům ještě větší moc, než doopravdy mají.

Rugad na ni upíral nehybný pohled. Zhluboka se nadechla. Zbledla ještě víc. Vztáhla ruku a tentokrát ji Selia zachytila a podepřela. Kružka chabě zatřepetala křídly.

„Pojď,“ vyzvala ji Selia. „Vezmi si židli.“

„Ne,“ zašeptala Kružka. „Dopovím to.“ Opírala se o Seliu, ale jinak se nepohnula.

„Na útesech je nějaké zvláštní místo. Magické místo. Boteen tam šel.“

„Já vím,“ odvětil Rugad.

„A Ay’Le nechal, ať si s úkolem, který sám zmařil, nějak poradí. Bojovat měla jen v případě, že by jí nic jiného nezbylo.“

„Chápu,“ odtušil Rugad.

„Ale po tom – po tom, co se stalo dnes ráno, bylo vojsko skoro nepoužitelné. Velitelka pěchoty Licia zbavila Ay’Le velení a za úsvitu zaútočila. Jen s pěchotou, ostatní nechala, ať se vzpamatují. Útok probíhal dobře, ale pak...“

Hlas se jí zlomil. Selia ji podepřela a snažila se ji uklidnit. Nezdálo se však, že by Kružka stála o nějakou útěchu. Rugad se nepohnul.

„A pak?“ opáčil.

„Ti ostrované provedli jakési vymítání. Pěchota se najednou zastavila a ti, kdo už byli ve městě, byli na místě povražděni. Když už bylo jasné, že budou povražděni všichni, že se tomu vymítání pěchota

neubrání, vyhlásila Licia ústup. Přesto jsme skoro celý jeden šik ztratili.“

Celý jeden šik. Díky vymítání. Ti ostrované musí mít ale obrovskou magickou sílu, když zasáhli tolik Feyů naráz, byť to byli pěšáci, kteří ještě nedospěli do své magie.

„Ay’Le mne neprodleně poslala sem. Žádá o magické posily, všechny, které jen můžeš postrádat. Je přesvědčena, že se tam odehraje tvrdá bitva a pro Feye bude těžké vyhrát.“

„Co si o tom myslíš ty?“ zeptal se jí Rugad.

Bludička tupě zamrkala. „Já pane?“

Rázně, po vojensku přikývl. Na zmatené vojáky to obvykle působilo dobře.

„Myslím, že jsme byli zaskočení. Pěchota se proti takovým věcem neumí bránit. Naši lidé nejsou zvyklí na magické útoky. Myslím, že snad teď, když známe dosah jejich magie...“

„Známe?“ přerušil ji Rugad.

„Známe co, pane?“

„Známe dosah jejich magie?“

Otevřela ústa a vzápětí je zase zavřela. Na to očividně nepomyslela.

„Vymítání je prosté zaklínadlo. Zní to jako cosi, co by udělali přepadení a překvapení lidé. Ostrované byli zaskočení a nestačili se sjednotit. Zatím nevíme, čeho všeho jsou schopni, nebo víme?“ opáčil Rugad.

„Ay’Le...“

„Ay’Le je kouzelnice, nikoli vojevůdce. Víc mne zajímá Licia. Znáám její záznamy. Jsou výborné. Je to dobrý nižší vizionář a vynikající vůdce. Musela se dostat do mimořádné situace, když vyhlásila ústup.“

„Útočila jen s pěchotou.“

„Chytrý tah, řekl bych, vezmeme-li v úvahu stav magických útvarů.“

„Pěchota nebyla schopná bojovat s magií,“ namítla Kružka. Očividně opakovala slova, která jí do úst vložila Ay’Le. Ay’Le ji okouzila, aby Rugadovi přesně opakovala její slova.

„A ty si myslíš, že by magické útvary byly ve stavu s magií bojovat?“

„Pane?“

Obrátil se na Seliu. „Odved’ tuto ženu k domestikům. Byla okouzlena, což je mimo jiné důvod, proč se nemůže udržet na nohou. Má štěstí, že vůbec přežila cestu sem. Pošli za Kendrad odpočatou bludičku. Ať neprodleně Ay’Le odvolá.“

„Odpusť, pane,“ ozvala se Selia, „ale Ay’Le je dobrá kouzelnice. Jedna z nejlepších.“

„To je možné,“ odsekl Rugad. „Ale v takovéto válce není místo pro vyjednávače. Navíc neví, čemu čelí. Tady spoléhám na Licii. Tak zkušeného velitele muselo stát neuvěřitelnou silou vyhlásit ústup.“

„Nebyla to chyba, pane?“

„Ztratila jednu jednotku kvůli magii, kterou nečekala. Chybou by bylo přijít o celé vojsko. Ne,“ prohlásil. „Nebyla to chyba.“

„Pane,“ ozvala se bludička. „Ay’Le žádá o posily...“

„Už jsou na cestě,“ přerušil ji. Pak se obrátil zase na Seliu. „Zaříd’, aby ta bludička, kterou pošleš, obeznámila Kendrad s dosahem magie v této oblasti.“

„Ano, pane,“ odpověděla.

„A až odevzdáš Kružku do péče domestiků, tak se vrať ke mně.“

„Ano, pane.“ Obrátila se a pomohla Kružce ze dveří. Kružka se na něj ještě ohlédla. Tváře měla propadlé a skrz strhané rysy Rugad viděl vliv kouzla. Ay’Le měla plno výmluv. Plno stížností. Boteen jí stál v cestě. Licia ji odstavila od velení. Ale žádnou vlastní chybu Ay’Le nepřiznala.

Byl zklamán. Stejně jako Selia považoval Ay'Le za člověka na svém místě. Nebylo tomu tak. A on si nemůže dovolit mít velitele, který nechce nést odpovědnost za vlastní činy, který nenapraví chyby a ani se k nim nepřizná. A obával se toho spodního tónu, který slyšel v Kružčíných slovech.

Paniky.

Stejně paniky, jakou potíral tady v Jahnu, když si vyjel na obhlídku. Vzárustajícího strachu z ostrovanů a jejich moci.

Bude to muset zvládnout znovu.

Domestikové obsadili v paláci skoro celé druhé podlaží. Tam byla, jak jeden z nich poznamenal, dobrá energie. Převládal tu pocit tepla a vlídnosti. Tady se nacházela převážná část bývalých královských rodinných komnat. Měly krásnou polohu, z většiny byl výhled na zahradu a ve všech dětských komnatách bylo teplo.

Seger milovala teplo. Byla Rugadovou osobní léčitelkou, ale dělala i jiné domácí práce. Obvykle se věnovala šití a spravování. Dělala to, když si chtěla odpočinout. Léčitelství, to byl její dar a ona si ho žárlivě střežila. Trvalo jí desítky let, než se vypracovala k tomu, aby se stala Rugadovou osobní léčitelkou. Nedovolila, aby se k němu přiblížil někdo jiný.

I když pečovat o Rugada bylo v poslední době úmorné. Ona však měla na jeho zdraví osobní zájem. Kdyby zemřel na zranění nebo nemoc, jeho nástupce by ji pravděpodobně zabil. Uvědomovala si to riziko. Členové Černé rodiny nejsou nesmrtelní, jen se tak s nimi jedná. Proto nemohou jen tak zemřít. Nicméně se zdálo, že Rugad na tom usilovně pracuje.

Seger se zabydlela v komnatách, kde kdysi býval dětský pokoj. Ve světnici byl krb a v zadním pokoji postel. Ze světnice s krbem si udělala pracovnu. Společně s několika nižšími léčiteli připravovala léčivé lektvary a také tady provedli pár menších zákroků. Ale do ložnice nikoho nepustila. To byla její skrýš, její útočiště. Místo, které mohla cele zvát svým.

A to bylo právě to, co se jí na práci osobního léčitele Černého krále líbilo ze všeho nejvíc. Mohla mít pokoj sama pro sebe, nemusela spát s ostatními domestiky. Jednalo se s ní jako s velitelem, který má svá práva, a ji

znovu a znovu naplňovalo úžasem, co všechno má za výsady.

Bylo poklidné odpoledne. Většina zraněných z bitvy o Jahn byla ošetřena a propuštěna. Pár vojáků ještě zůstalo na ošetřovně, kterou na palácových pozemcích zařídili ze strážních domků. Na těch pár se chodila pravidelně dívat, i když nebyla jejich ošetřujícím léčitелеm. Taky sledovala lehčí zranění – řezné rány a modřiny – a nehody. Protože tihle ranění jí řekli věci, ať už svými nemocemi nebo ústně, o nichž obvykle nikdo nemluvil.

Věděla, v jakém rozpoložení jsou Feyové, a Rugada varovala. Feyové byli nesví. Feyové měli strach.

A ona taky.

To byl také důvod, proč trávila tolik času ve svých pokojích, proč se stranila ostatních. Proč trávila tolik času v ložnici. I teď tam byla; stála u okna s výhledem do zahrad. Za těch pár krátkých týdnů, co v paláci vládli Feyové, se z nádherných, pečlivě udržovaných zahrad stal nepřehledný, přerostlý prales. Většina ptáků odletěla. Ti, kteří zůstali, se chovali, jako by v troskách zahrady cosi hledali. Zobáky ryli do země, jako by se ji snažili obnovit.

V určitém smyslu se o to snažila taky. Nikdy předtím se necítila tak bezradně. Z divoké ostrovní magie byla celá nesvá. Schopnost ostrova bránit se Feyům ji děsila. A ta zranění, která měl Černý král, se jí ani trochu nelíbila.

Připadalo jí to jako zlé znamení.

Byl zraněn několikrát a pokaždé tak vážně, že se s tím u něj za ta léta, co ho ošetřovala, ještě nesetkala. Ta sečná rána na krku, kterou utržil od ostrovního krále Nicholase, by slabšího muže zabila. Rugad zůstal při smyslech, ale nemohl mluvit. Jí a skupině šesti léčitelů trvalo celý den, než všechny ty škody napravili. Ale tím

to neskončilo. Měl tak postižené hlasové ústrojí, že nemohl mluvit. To se mělo hojit přirozeně. Když shledal, že je to pro něj neúnosné, dožadoval se nějaké cesty, jak by mohl mluvit. Musela mu hlas odejmout a hlasivky opravit. Nový hlas byl jen ubohou náhražkou jeho hlasu a ona věděla, že ho každé slovo bolí. Stejně mluvil. A pokaždé, když promluvil, tak to s ní škublo. A teď si s každým slovem, které vyřkl, snižoval šance, že kdy bude moci znovu používat svůj vlastní hlas.

A ani si nebyla jistá, jestli svůj hlas dosud má. Dala mu ho do malé lahvičky a on ji nosil u pasu, aby mu ho nikdo nemohl ukrást. Když mu ošetřovala rány, které utrpěl při golemově výbuchu, byla lahvička pryč a Černý král byl pořezaný na pravém boku, kde lahvičku nosil.

Potřásla hlavou. Golem. To byla příčina neklidu, který se jí zmocnil před několika dny. Na malém nočním stolku vedle postele měla úlomky golema, které vytahala z Rugada. První noc je tam nechala naskládáné na sebe do malého jehlanu, ten nejmenší nahoře. Když se ráno probudila, byly na stolku srovnané do dokonalého čtverce. Golemové ji rozčilovali pravděpodobně proto, že o nich věděla víc než většina léčitelů. Kolem Černého trůnu se vinula celá historie golemů. Aby se dostala na toto místo, musela ji znát, stejně jako veškeré tajné léčitelské nauky, které s tím souvisely, a teď nevěděla, jestli o to místo ještě stojí.

Co když se opravdu blíží Rugadova smrt?

Málem zemřel už na to seknutí do krku, a to, co si odnesl z golemova výbuchu, bylo rovněž vážné, mnohem vážnější, než mu řekla. Rugad měl dvě zlomená žebra a spoustu modřin. Ale to ji trápilo méně než ta drobná povrchová zranění.

Z těch drobných ran mu vytahala úlomky golema. A ty úlomky mohly vypustit Rugadovi do těla magický

jed. Věděla, že něco takového se už stalo jiným, kteří se při výbuchu nacházeli poblíž golema, ale nevěděla, co s tím. Ani přesně neznala příznaky. A to, jak sdělila Rugadovi, je důvod, proč si ty úlomky ponechala.

Ale celá pravda to nebyla.

Odešla od okna k posteli. Posadila se na měkké pokrývky a zadívala se na stolek. Všechno ostatní z něho odnesla, nechala tam jen úlomky. Byly rozloženy pořád stejně, tak jako ráno, dokonalý čtverec, byť to byly úlomky různých velikostí. Jak se do toho jednou pustila, bude ji to držet napořád. Vypadalo to, jako by někdo poskládal čtvercovou skládačku.

Ale zároveň z toho měla pocit, jako by jí tu někdo zanechal vzkaz.

A věděla, že ten vzkaz nepochází od Feyů. Do jejich komnat bez pozvání nikdo nevstupoval. Seger byla domestička a vstoupit sem nezvaně by bylo velmi nebezpečné. Rušit klid příbytku domestika zhusta znamenalo, že pokud nebude rušiteli prominuto, sám klid už nikdy nepozná. Feyové sice byli velmi odolní vůči nepohodlí, ale o to více si cenili skutečného pohodlí.

Ne. Ten vzkaz, pokud to byl vzkaz, nepřišel od Feyů. Ale mohl přijít od Mystérií.

Říkalo se, že golemové patří Mystériím. Nevěřila tomu. Golemy šlo stvořit snadno a stejně tak snadno se dali zničit. Jakýkoli vizionář mohl nasytit domestiký kámen vizionářskou esencí. Dát však té esenci svébytný život bylo skoro nemožné.

Za celou historii Feyů žila vlastním životem jen hrstka golemů. Jeden z nich patřil Rugadovu dědu. Ten byl tak silný, že dokázal stvořit svého vlastního golema. Původní golem přežil Rugadova dědu o tři desítky let a nakonec musel být zničen. To zničení bylo náročné,

Černá rodina to dokonce po nějaký čas považovala za nemožné.

Ale po posledním pokusu už znovu nepovstal a všichni věřili, že je nadobro po něm.

Pokud věděla, tak tento golem se přede dvěma týdny roztříštil a povstal znovu, ale podle dostupných zpráv byl v obličeji popraskaný dávno předtím. Rozčilovalo ji, že v místnosti, kde se golem střetl s Rugadem, nedokázal lampař polapit golemovu podstatu, a to, jak se kameny poskládaly, ji trápilo ještě víc.

Většina golemů, kteří se roztříští, se už znovu nesloží. Ti, kteří se složí, to udělají obvykle jen jednou, a když se roztříští znovu, jsou jejich úlomky rozházeny do čtyř světových stran a esence chycena pro feyskou lampu.

Kameny z tohoto golema byly rozptýleny, až na tyto malé úlomky, a jeho esence zmizela.

Jednou společně se svými ostrovními vlastníky napadl Černého krále a málem ho zničil. Pak na Černého krále zaútočil sám a znovu ho málem zničil.

Tento golem, který žil téměř o dvě desítky let déle, než by bylo obvyklé, byl jedním z těch několika málo, kteří měli neomezenou moc.

To z něj činilo součást Mystérií. A úlomky, které se samy přesunuly do čtverce, to jen potvrzovaly.

Držela nad nimi ruku, ale nedokázala se přinutit, aby se jich dotkla. Dotkla se jich jen jednou – když je vytahovala z Rugada a ukládala na stůl. Váhala, zda se jich má dotknout znovu.

A zároveň ji neodolatelně přitahovaly. Šedé, mnoha různých tvarů, s ostrými hranami díky tomu, že se golem roztříštil. Pamatovala si, jaké to je, držet je v ruce. Byly teplé. Myslela si, že jsou teplé díky tomu, že je právě vytahala Rugadovi z těla, ale teď si tím tak jistá nebyla.

Přemítala, jestli jsou pořád na dotek teplé.

Ruka se jí třásla. Stáhla ji a opřela se o měkké pokrývky.

Měla by Rugadovi o svém podezření říci, ale nějak se k tomu nemohla přinutit. Zmínila se mu o tom toho večera, kdy mu je vyndala, ale on tomu nevěnoval pozornost. Aby byla spravedlivá, soustředil se v tu chvíli na jiné věci: na Mudřecovu zradu – a to, jak ho co nejvýstražněji potrestat – a na neklid mezi Feyi. To všechno bylo mnohem důležitější než tyto úlomky z golema...

Opravdu bylo?

To nevěděla. Věděla jen tolik, že kdyby mu o těchto kamenech řekla, donutil by ji, aby je zahodila.

A to by nedokázala.

Nedokázala mu o tom říct. Nedokázala by o tom říci nikomu. Jenže takové váhání neměla v povaze. Shledala, že přemítá, jestli to je opravdu její nerozhodnost nebo jestli její ruku vedou Mystéria.

Mystéria a Mocnosti mají své záměry a své vlastní důvody, proč udělat to či ono.

Chci, aby se to zničilo, řekl jí Rugad.

Sevřela úlomky v pěsti. *Mohl být nástrojem Mocností, Rugade.*

To je mi jedno, odsekl. *Pokusil se mne zabít.*

Možná, odpověděla rozvážně, s obavami, co s ní udělá, když vyřkne vlastní názor, *si myslel, žeš porušil zákon magie.*

Nakonec jí nic neudělal. Ani jí neodpověděl. Ani nevěděla, jestli ji vůbec slyšel, jestli na něj měla její slova vůbec nějaký vliv. Možná, že odtud pramení její strach. Možná, že ona si opravdu myslí, že Rugad porušil zákon magie. Nebo několik zákonů magie.

Za tu dobu, co sem přišel, se změnil. Jeho přístup se změnil. Spálil zemi a povraždil lid způsobem, který

Feyové uplatňovali jen vzácně. Dělal to kvůli svým pravnoučatům. Tvrdil, že je tu kvůli nim, ne kvůli tomu, že Modrý ostrov je zastávkou na plavbě přes Infrinské moře na Leut.

Rozhodoval se tak, že pro ni bylo čím dál těžší ho podporovat. Připomínala si, že ona si stejně nemůže vybírat, zda ho podporovat či ne. Je to Černý král. Ona je mu povinována poslušností až do smrti.

Skoro bezmyšlenkovitě znovu zvedla ruku. Prsty se jí třásly. Pomalu vztáhla ruku nad kameny. A pak, stejně pomalu, ohnula ukazovák a špičkou se dotkla prostředního kamene.

Byl teplý, skoro horký.

Ucukla a přitiskla si ruku k hrudi.

„Mocnosti a Mystéria, ved’te mne,“ zašeptala.

Ale věděla, že už ji vedou. A směr, který jí vnucovaly, se jí nelíbil.

Vydali se do zadních prostor jeskyně. Tam byla tma. Záře vycházející ze skal tady slábla. Houstnouce tma s sebou nesla víc špíny a pavučin.

Nicholasovi se nelíbila práce na tak slabém světle, ale jinou možnost neměl. Usedl na kamennou podlahu, Adrian vedle něj, a zadívali se na závěsy. Byly nádherné a složité. Vzpomínal na závěsy, které tkala jeho babička, a vůbec na závěsy, které visely na oknech po celém paláci. Jen vzácně se na ně díval zblízka, prohlížel si jen výjevy. Výjevy, které tkala babička, byly rozvrženy lépe než většina ostatních. Byly tam samozřejmě i starší, i novější, které tkala jeho nevlastní matka, druhá otcova žena. Diamanta žádný závěs neutkala. Když se jí dvorní dámy vyptávaly na vyšívání a tkaní, vysmála se jim.

Já mám ruce válečníka, sdělila jim. To nejsou ruce dělané pro tak jemnou práci.

Ale na té jemné práci musí něco být. Něco důležitého. Především se těžko dalo odhadnout, jak jsou tyto závěsy staré. Starobylé závěsy v paláci se už rozpadaly. Jedna z dam se nakonec optala, jestli by nemohla přijít k užitku její zručnost v práci s jehlou, že by ta starší díla vyspravila dřív, než přijdou vniveč nadobro. Nicholas si pamatoval na ten tlející pach a na to, jak se mu látka drolila v prstech. Léta dešťů a špatného počasí ji zničila. Za léta slunečního svitu barvy vybledly.

Většina výjevů stejně nestála za to, aby si je člověk pamatoval. Bitevní výjevy z Povstání sedláků. Jeden svatební závěs za druhým a za ním další. Závěsy k příležitosti narození každého budoucího krále – až na Sebastiana, protože jeho matka měla ruce válečníka.

Svraštil čelo. Zkoumal ty závěsy, protože Adrian s nimi nebyl obeznámen, ani co by se za nehet vešlo. Adrian vyrůstal na statku a vzdělával ho místní danita. Jeho náboženská výuka se naprosto lišila od Nicholasovy. Nicholas studoval náboženství, jako by to byla matematika. Jeho otec to považoval za základ k řízení země.

Ale to bylo před dvěma desítkami let. Po svatbě s Diamantou už Nicholas do Svatyně nechodil a poté, co ji Matthias zabil, zakázal Nicholas ve zdech paláce jakoukoli zmínku o rocanismu.

Tolik toho zapomněl a mohlo to být tak důležité.

Seděl v chodbě, z níž vedlo dál několik schodišť. Na schodech byla tma a táhl odtamtud chlad. Sám tam dolů jít nechtěl a ani nepůjde, pokud se tomu bude moci vyhnout. Byla to velkolepá jeskyně. Byly tu průchody, chodby a další síně – zdálo se, že se táhnou donekonečna. Nicholas se svou malou skupinkou přebývali zatím jen v hlavní síni – vyjma jeho krátkého pobytu v jedné chodbě, kam odnesl a uložil ke spočinutí šamančino tělo.

Jak teď toužil po její pomoci. Byla klidnější než Diamanta a i když byla vždycky tajuplná, věřil jí více než komukoli jinému. Na Diamantu a její znalosti o válčení se spolehnout mohl, ale znal ji až přespříliš dobře. Věděl, že některým ostrovním záležitostí prostě neporozumí a že bude jednat podle vlastního úsudku a podle toho, co se jí bude hodit, stejně tak jako bude zohledňovat jeho potřeby. Budou-li se shodovat, bude vše v pořádku. Ale kdyby ne...

Nechtělo se mu na to myslet. Zejména ne teď, když se potřeboval soustředit na závěsy. Rozhlédl se po jeskyni. Snažili se s Adrianem odhalit tajemství této jeskyně, protože byli jediní dva, komu symboly rocanismu neublíží. Arianna odpočívala, byť už nespala,

jak po ní Nicholas chtěl. Dar jí ukazoval, jak budovat stínozemí. Tvořili v dlaních maličké bedničky. Když se na to Diamanta Dara ptala, řekl, že se procvičuje.

Dar ještě nikdy nestvořil vstupní kruh sám o sobě. A usoudil, že zatímco se procvičuje, může přitom snadno učit svou sestru tomu nejnutnějšímu.

Alespoň že se přestali hádat.

Coulter se opíral o schody a pozoroval Ariannu a Dara. Předpokládalo se, že i on bude odpočívat, jejich plány byly do značné míry založeny na tom, že bude zase plně při síle, zdálo se však, že se daleko víc než o sebe zajímá o to, co dělá Arianna.

Chráněnka s Počist'ou hlídali venku. Diamanta zmizela, podle všech předpokladů pozorovala vojsko v údolí. Vráť se se zprávou, jestli je zapotřebí uvést jejich plán do chodu neprodleně.

Nicholas doufal, že budou mít čas, že budou mít dost času zjistit, k čemu přesně ty předměty slouží. Jen matně si pamatoval na některé obřady. Adrian se přiznal, že má stejný problém. Jeden jak druhý to byli náboženští odpadlíci a teď zjišťují, jak je rocanismus důležitý.

Nicholas upřeně zíral na závěs, který měl právě před sebou. Barvy na těchto závěsech byly sytější než na těch, které vídal v paláci. Jako by tato barviva byla lepší, jako by staří ostrované věděli o barvách víc než jeho nevlastní matka a jeho babička. Překvapovaly ho ty odstíny i jemnost vypracování.

Výjev patřil k těm, které mu byly zcela neznámé. Neoslavoval Svatyni ani palác. Byl to portrét Rocy obklopeného poháry. Se zkříženýma nohama seděl na bílé podlaze. Poháry byly plné a byl na závěsu sám.

Vypadalo to na noční výjev, protože všude okolo bylo černo, představující tmu. Poháry byly zlaté, stejně jako mísy, které se používají při Hostině živoucích. Ale

závěs musel být utkán po Rocově smrti, protože všechny poháry byly ozdobeny malými mečíky.

Nicholas tomu vůbec nerozuměl. Podíval se na další závěs, který si už nějakou dobu prohlížel Adrian. Tento byl plný všeho možného, rozmanitější než všechny ostatní.

Ve všech čtyřech rozích byly malé mečíky. Uprostřed stál starobylý kostel, osamělá bílá budova se čtyřhrannými dveřmi a bez oken. Celým závěsem se táhla Cardida – alespoň Nicholas si myslel, že ta řeka je Cardida. V pravém horním rohu zářil dýmant. V pravém spodním rohu byly zelené trsy, zjevně představující nějaké rostlinstvo. Pár jich bylo i kolem dýmantu.

Pod několika dalšími předměty byly nápisy ve staré ostrovštině. Jazyk Nicholas poznal, jenže nikdy se ho neučil. Matthias by věděl, co tam stojí. Matthias – učenec, Matthias – muž, který chápal význam jazyků. Nicholas jako chlapec válčil s nyeštinou, nakonec se nyesky naučil, ale jen proto, že se měl jednoho dne stát králem. Tehdy si myslel – všichni si tehdy mysleli – že obchod s Nyeí přetrvá a že Feyové zůstanou na Galinasu.

Jak se tehdy všichni mýlili.

Na tomto závěsu byly další symboly. Po řece pluly světelné koule, další poháry a mísy a lahvičky, zřejmě se svčcenou vodou. Vypadalo to, že řeka teče od kostela, který ležel uprostřed, dvěma směry.

„Rozumíš něčemu z toho?“ otázal se Nicholas Adriana.

Adrian se na závěs pozorně zadíval. „Tak mne napadá, jestli to nebyla mapa,“ usoudil.

Nicholas zamyšleně svraštil čelo. „Mapa?“

Adrian přikývl. „Jediné, co mne na tu myšlenku přivádí, je ta řeka.“

„Myslel jsem si, že je to Cardida, ale to je také jediný prvek, který mi připomíná mapu.“

„Mně taky,“ souhlasil Adrian. „Ale budeš-li se na to dívat jako na Cardidu, pak ten diamant představuje místo, kde se teď nalézáme, a kostel Svatyni.“

„Ale v tom případě by byla Svatyně špatně umístěná,“ namítl Nicholas. „Svatyně je západněji.“

„Teď,“ odpověděl Adrian. „Ale nestalo se něco v počátcích rocanismu? Nedošlo k nějaké roztržce? A nebyla původní Svatyně přesně uprostřed země?“

Nicholasovi vyskočily v hlavě útržky vzpomínek. Adrian měl pravdu. Došlo k nějaké roztržce. Došlo k několika roztržkám, ale k té nejhorší hned zpočátku a byla to roztržka mezi Rocovým synem a ostatními členy vznikajícího náboženství. První Rocův syn, král, se přidal na stranu těch druhých, protože o Rocově druhém synovi, původním vůdci Svatyně, se říkalo, že zešílel. Jeho děti musely ze Svatyně uprchnout a už o nich nikdo nikdy neslyšel.

„Tak mne napadá, jak je to asi staré,“ poznamenal Nicholas.

„Není podle čeho soudit,“ odtušil Adrian.

„Leda snad podle těch slov.“ Nicholas tiše zaklel. Teď si vyčítal, že se svému učiteli staroostrovštiny vymlouval a nechodil na hodiny. „A co ten s Rocou a těmi poháry?“

„Ten mi nedává vůbec žádný smysl,“ odpověděl Adrian.

„I když na tomto,“ – ukázal na třetí závěs – „je Polední svátek světla, i když je tu vypočten způsobem, který jsem ještě neviděl.“

Nicholas se na závěs podíval. Roca tu stál na strmém srázu, očividně to bylo tady, na Krvavých útesech, protože skály byly rudé (až na kameny, které se valily po srázu kolem něj do zpěněného moře). Zlaté slunce

mu stálo přímo nad hlavou a v rukou držel Roca malá slunce a házel je do vnitrozemí.

Nicholas sraštil čelo. Když byl ještě malý, patřil Polední svátek světla k jeho nejoblíbenějším slavnostem. Vždycky se slavil uprostřed zimy, v nejtemnější den roku, a ten den vyhlašoval rocan.

Zahájení slavnosti zvěstovaly zvony, které svolávaly všechny do Svatyně (i když předpokládal, že venkované chodívali do kostelů), a lidé při vstupu dostávali skleněné koule. V kapli byla tma a Rocův meč, nadživotní velikosti, visící uprostřed špičkou dolů, vždycky vypadal tak zlověstně. Nicholas měl společně s otcem vyhrazené místo na královské lavici a jejich koule byly vždycky o trochu větší.

Pak rocan vyprávěl příběh, který Nicholas považoval za nějaké zbožné řeči o tom, jak v den, kdy slunce zmizelo, přinesl Roca svému lidu světlo a zachránil ho před věčnou tmou. A když se vyprávění nachýlilo ke konci, naplnily se koule v rukou shromážděných světlem.

Nicholas se otce ptával, jak je to možné, ale otec mu to neřekl.

Nech Svatyni, ať si má svá Tajemství, synu, říkával. O to je ten obřad působivější.

A ta odpověď Nicholase vždycky přiváděla k úvaze, že otec vlastně neví, jak se ta světla rozsvítí. Jak dospíval, začal kouli převracet v ruce a doufal, že ji rozsvítí i bez rocanových slov. Někdy odříkával část příběhu sám, ale ať to zkoušel, jak to zkoušel, bez rocana se koule nikdy nerozsvítila.

„Nikdy jsem si Rocu nepředstavoval stojícího na útesu,“ poznamenal Nicholas.

„Já také ne,“ odpověděl Adrian. „Vždycky jsem si myslel, že pronesl pár slov a po celé zemi vyskočila

světla.“ Vztáhl třesoucí se ruku a zlehka se dotýkal koulí, které Roca vrhl.

„Taky si všimni, že tady vypadá Roca jinak než na ostatních závěsech,“ poznamenal Nicholas.

Adrian se podíval na jeden, na druhý a pak na celou řadu závěsů, které pokrývaly zed'. „Na žádném nevypadá stejně,“ odvětil.

„Až na to, že je vysoký,“ podotkl Nicholas.

Adrian zavrtěl hlavou. „Není vysoký na všech. Na některých se to nedá poznat.“

Měl pravdu. Na některých závěsech seděl či stál Roca sám a kolem něj nebylo nic, z čeho by se dalo usuzovat na skutečnou výšku. Nicméně na všech vypadal nepřírozeně hubeně, až kostnatě, skoro jako v tuto chvíli Arianna.

Nicholas se zastavil. Došel k policím s koulemi a teď se na ně díval a zamyšleně vraštil čelo. Nebyly stejné jako ty, které držival ve Svatyni. Tamty byly z foukaného skla, hladké, dokonale kulaté a bez bublin. Lehké a křehké, i když vypadaly nerozbitně.

Tyto zdaleka nebyly tak úhledné – s bublinami a zdálo se, že ze silného skla, pokud to bylo sklo. Ani to nebyly dokonalé koule. Některé byly skoro až protáhlé.

Jednu zvedl.

V ruce se mu rozhořelo světlo. Vystřelilo po celé jeskyni a zaplavilo ji světlem silným jako stovky sluncí. Za sebou uslyšel výkřiky. Obrátil se...

...a uviděl své děti, jak si rukama zakrývají oči a schovávají hlavu.

„Nech toho!“ zařval Coulter. „Nech toho!“

Nicholas by rád, málem kouli upustil, ale obával se, aby se to tím ještě nezhoršilo. A tak ji veleopatrně uložil zpátky na místo.

Světlo pomalu pohaslo. Vnitřek koule ještě chvíli zářil, jako by v něm zůstal odraz světla, až konečně i ten pohasl.

Nicholas si otřel ruce o kalhoty a rychle seběhl po schodech dolů k dětem.

V tu chvíli se objevila Diamanta, zvedla ruku a zastavila ho. „Nejdřív mi ukaž dlaně,“ vyzvala ho.

Natáhl k ní ruce. Dar s Ariannou seděli se sklopenými hlavami, ale už nenaříkali.

A nehýbali se.

Diamanta mu zevrubně prohlédla ruce a zlehka po nich přejela ukazováčkem. „Nic na nich není,“ prohlásila.

Vytrhl se jí, pro jistotu si znovu otřel dlaně a pak si přidřepł před děti.

Coulter držel Ariannu za ramena. Seděla na místě jako přimrazená. Nicholas ji vzal za levý loket a Dara za pravý.

„Je mi to moc líto,“ řekl. „Ukažte, ať se podívám, co se stalo.“ Oba pomalu zvedli hlavu a v Nicholasovi se málem zastavilo srdce. V duchu už je viděl bez očí, jen s prázdnými dŭlky. Ale oči měli v pořádku. Plné slz, zarudlé, trochu oteklé, ale v pořádku.

„Vidíte?“ zašeptal.

Arianna přikývla. „Bolí to, tati,“ řekla.

„Jo,“ souhlasil Dar, ale díval se na matku. Diamanta si přiklekla vedle něj.

„Opravdu vidíte?“ zeptala se.

A Nicholas porozuměl otázce. *Opravdu vidíte? I vnitřním zrakem?*

„Já nevím,“ odpověděl Dar. Přejel si levicí přes oko. „Nevím, jak to zjistit.“

„Ale víš,“ odvětila Diamanta. „Udělejte stínozemí, tak jak jste to zkoušeli předtím.“

Dar se podíval na Ariannu. Polkla. „Nejdřív ty,“ prohlásila.

Vztáhl ruku před sebe, dlaní nahoru, a zavřel oči. Po chvíli se mu na dlani objevila maličká bednička.

Diamanta s úlevou vydechla. Pak se obrátila k Nicholasovi. „A teď ať to udělá Arianna.“

„Ari,“ oslovil ji. „Dokážeš to?“

„Mně to moc nejde,“ odpověděla.

„Na tom nezáleží. Jen to zkus.“

Dar otevřel oči. Držel bedničku na dlani, jako by tomu ani nemohl uvěřit.

Arianna se zhluboka nadechla a zavřela oči. Vztáhla levici, dlaní nahoru, a úporně svažila čelo.

„Uvolni se,“ zašeptal Dar. „Vzpomeň si, co jsem ti říkal.“

Ari polkla. Vrásky na čele se prohloubily. Pak pootevřela oči. „Nemohu...“

A jak to řekla, na dlani se jí utvořila maličká bednička.

„Dokázala jsem to!“ zvolala.

„Přesně ve chvíli, kdys to vzdala,“ pravil Dar. Usmál se na ni. Oplatila mu to. Coulter na ně shlížel shůry, jako by jim žehnal.

„Nic jim není,“ řekl Nicholas Diamantě. A pak koutkem oka zahlédl Adriana. Adrian stál nahoře na schodech a hleděl na ně.

„Dokud bude uvnitř nějaký Fey, tak to nemůžeme dál zkoušet,“ prohlásil.

„Jedno po druhém,“ zarazil ho Nicholas. „Chci vědět, co jste viděli, co jste cítili.“

Arianna s Darem se na sebe podívali. Byli si tak podobní, až se z toho Nicholasovi zježily vlasy.

„Bylo to jako...“

„...by se mi něco vpalovalo do očí...“

„...a bylo to tak jasné...“

„Viděl jsem jen světlo, nic víc.“
„A pak nic.“
„To je pravda. Nic.“
„A když to skončilo...“
„Chvíli to ještě pálilo...“
„A pak to přestalo i pálit.“
„Ale nemohl jsem se pohnout. Pořád to bolelo...“
„Jako když jsem se za horkého dne dívala do slunce...“
„A já jsem se bál...“
„Že už nikdy...“
„Neuvidím.“

Poslední slovo pronesli oba zároveň. Jinak se v popisu střídali, jako by přesně věděli, co ten druhý řekne. Coulter pustil Ariannu a ohromeně, užasle na ni zíral. Diamanta na ně hleděla s otevřenými ústy. Adrian usedl na schod, jako by toho na něj už bylo moc.

Nicholas pochyboval, že by to dělali vědomě, že by si vůbec uvědomovali, jak byli sehraní. A váhal, jestli na to má upozorňovat.

„Takže už to nebolí?“
„Ne,“ odpověděla Arianna.
„Co myslíte, že by se stalo, kdybych tu kouli držel o chvílku déle?“ otázel se.
„Oslepli bychom,“ odpověděl Dar.
„O jaký zrak bys přišel?“ zeptala se Diamanta.
„Nevím,“ odpověděl Dar. „Možná jen o ten tělesný.“
„Zase se ptá na vize?“ ujasňovala si Arianna.
Dar přikývl.

„Jako by se mi to očima vpalovalo do mozku. Ta bolest, to bylo něco jiného,“ vysvětlovala Arianna.

Diamanta si zamyšleně hryzala spodní ret. Už už by vztáhla ruku k Arianninu obličej, ale v poslední chvíli se zarazila. „Dare,“ obrátila se na syna, „zeptej se své sestry, jestli se ještě může proměňovat.“

„Ovšemže může.“

„Zeptej se jí.“

Učinil tak.

„Nevím, jestli bys to měla zkoušet,“ řekl Arianně Nicholas dřív, než stihla odpovědět. „Víš, jak jsi unavená.“

Podívala se na něj. „Já to chci vědět,“ prohlásila.

„Tak ale opatrně,“ radil Coulter.

Podívala se na ruku, v níž dosud svírala bedničku. Ruka se proměnila, stal se z ní maličký spár. Bednička spadla na zem a rozbila se. Pak se ruka proměnila zase zpět.

„Jsem v pořádku,“ prohlásila Arianna. „Jsem.“

Nicholas s úlevou vydechl a přitáhl si ji k sobě. Byla tak křehká. Rozčilovalo ho to.

Přes její rameno uviděl Dara, jak se na ně dívá a natáhl k němu levou ruku. Dar mu nejistě vklouzl do náruče. Arianna se posunula, aby mu udělala místo, a Nicholas poprvé v životě objímal obě své děti zároveň.

Pak je pustil, na obě se usmál a podíval se na Diamantu.

Pozorovala je se smutkem v očích. Ona nemohla obejmout obě. Nebylo jí to dopřáno.

„Je mi to líto,“ řekl, a sám ani nevěděl, jestli to říká jí nebo dětem. „Vůbec by mne nenapadlo, že se může něco takového stát.“

„Nemohl jsi to tušit,“ ozval se shora Adrian. „Já bych udělal to samé. Ale to, co jsem řekl předtím, myslím vážně. Dokud tu bude jakýkoli, byť jen částečný Fey, nemůžeme nic takového dělat.“

Nicholas se otřásl. Napadlo ho, co by se asi stalo s těmi jejich dvěma čistokrevnými Feyi: Počist'ou a Chráněnkou. Rozhodně to nehodlal zjišťovat.

„To je pravda,“ odpověděla Diamanta, „ale stejně mne to povzbudilo.“

Dar po ní střílil vyjeveným pohledem. Nicholas se zamračil. Zase řekla něco, co mu nedocházelo. Nechápal, jak je to možné.

Všimla si, že je zmatený.

„Jen si představ, jakou moc bys měl v rukou, kdybys tu kouli držel dál,“ řekla mu. „To nám dává převahu nad Feyi. Tebe z toho oči nebolely, že ne?“

„Byla jasná,“ odpověděl Nicholas. Podíval se na Coultera a pak na Adriana. Oba jen souhlasně pokrčili rameny.

„Mně připadala jasná,“ řekl Coulter, „jasná jako oheň v krbu, ale nic víc.“

„To je výstižné,“ souhlasil Adrian.

„Takže je to další zbraň,“ vyhrkla Diamanta. „Zbraň, která ničí Feye, ale ostrovanům nic nedělá. Ach, Nicholasi, ty víš, co to znamená, že?“

Zavrtěl hlavou. Ještě se z toho jejího nadšení nevzpamatoval. Ještě se nevzpamatoval ani z toho, že málem ublížil svým dětem. A ona vypadá tak vítězoslavně.

„To znamená,“ pravila, „že jsem měla pravdu. Všechno, co je tady, slouží k obraně. Všechno. A my jen musíme přijít na to, jak se co používá.“

„A přitom nás nezranit,“ dodal Dar. Oči měl ještě zarudlé a byl pobledlý – Nicholas přemítal, jestli je bledý bolestí nebo zbledl nad tím, co říkala matka.

„To je to nejhlavnější,“ souhlasil Nicholas. „Nesmíme dopustit, abychom ublížili vlastním Feyům.“

Diamanta přikývla. „Ale máme to, co jsem si myslela. Šanci.“

Tak odtud pramení to její nadšení. Přes všechny své odvážné řeči měla o jejich skupinku a její možnosti stejný strach jako Nicholas.

„Potřebujeme prozkoumat ostatní předměty. Potřebujeme zjistit...“

„To nemusí být tak prosté, jak si myslíš, Diamanto,“ skočil jí Nicholas do řeči. „Odpusť, ale jediný způsob, jak jsme mohli odhalit svěcenou vodu, bylo použít ji na Feye.“

Zachvěla se a bezděčně zvedla ruku k temeni hlavy. „Já vím,“ odpověděla. „Na něco možná přijdeme až během bitvy. Ale vsadím se, že by se to světlo rozzářilo bez ohledu na to, jestli tu je nebo není nějaký Fey.“

To byla pravděpodobně pravda a šlo to snadno ověřit. „Stejně hodlám být opatrný,“ prohlásil Nicholas.

„Nemůžeš být opatrný a zároveň vyhrát válku,“ namítla Diamanta.

„Můžeš vyhrát válku a zároveň všechno ztratit,“ odsekl Nicholas.

Chvíli na sebe zírali a ztěžka oddechovali. V Nicholasovi to vyvolalo vzpomínku na to, jaké to bylo, když se poprvé setkali – v kuchyni, kde později zemřela, jak zkřížili meče a křičeli na sebe každý ve svém jazyce, a jak už tehdy mezi nimi vzplanula vášně.

„Dobrá,“ dolehl k nim shora Počistův hlas. „Já vím, že jsme neměli chodit dovnitř, ale museli jsme něco vyzvědět o tom světle.“

Takže oni to také viděli. Nicholase zamrazilo. Dokonce ani venku, mimo jeskyni, nebyli v bezpečí. „Jste v pořádku?“ zeptal se Adrian.

„Jsme, ale abys věděl, dost nás to překvapilo. Co to bylo?“

„Další zbraň, jak říká má matka,“ odpověděl Dar. Počist'a došel na začátek schodiště a zadíval se dolů.

Nicholas k němu vzhlédl. „Další část ostrovního náboženství, která ohrožuje Feye. Máte v pořádku oči?“

„Neviděli jsme to přímo.“ Tentokrát promluvila Chráněnka. Zastavila se vedle Počisti; tyčila se nad ním jako věž, z pohledu zdola až nesmyslně hubená. „Světlo

dopadlo na odkrytý drahokam na jednom tom meči a bíle vzplanulo.“

„Vzplanulo?“ opáčil Adrian.

„Vzplanulo,“ opakoval Nicholas. Drahokamy. Podíval se na Diamantu. Usmála se. Zhluboka se nadechl. „Arianno, Dare, jděte s Chráněnkou a Počist'ou ven a hlídejte, dokud pro vás nepošleme. Coultere...“

„To nejde,“ namítl Coulter. „Dokud budou poblíž, nemůžeme nic zkoušet. Představ si, co všechno by se mohlo stát, kdyby to světlo znovu proniklo z jeskyně. Mohli by zemřít.“

„Je to riziko,“ poznamenala Diamanta.

„Musíme riskovat,“ prohlásil Dar.

„Ale ne vás dva,“ namítl Coulter.

„Už mne to unavuje!“ vyhrkla Arianna. „Všichni se chováte stejně jako můj otec. Je to můj život a já si s ním můžu dělat co chci.“

„Není to její život,“ vložila se do toho Diamanta. „Řekni jí to, Dare. To není její život.“

„Tak čí je?“ otázal se Dar.

„Patří její zemi, jejímu lidu,“ naléhala Diamanta. „Stejně jako tvůj.“

„A tvůj?“ opáčil Dar. „Myslela jsi na to, když jsi šla s otcem na korunovaci?“

Diamanta o krok ustoupila, jako by dostala políček. Nicholas šel k ní, vzal ji kolem ramen a přitáhl si ji k sobě.

„Myslela,“ řekl. „Ten, kdo v tu chvíli nemyslel na jiné, byl Matthias. Diamanta jednala jako diplomat. To byla jediná role, kterou v tu dobu mohla hrát.“

„Ale bylo to nebezpečné,“ prohlásila Arianna. „A nejen pro ni. I pro mne.“

Nicholas si povzdechl. Diamanta se k němu přitiskla celým tělem.

„Má pravdu,“ prohlásila Diamanta. „Má pravdu. Určité riziko podstoupit musíme. Ale uděláme všechno pro to, aby bylo co nejmenší. Možná by Dar mohl venku vybudovat stínozemí. To by je mělo ochránit.“

Nicholas přikývl. „Dobrý nápad.“

„Neuvidí to Feyové?“

„Jen vstupní kruh,“ odpověděl Dar, „a stejně brzy uvidí další. Vědí, kde jsme. Beztak je to jen otázka času.“

„Takže půjdeme ven a budeme čekat v nějaké té prázdnotě?“ otázala se Arianna.

„To bude dobré,“ uklidňoval ji Coulter. „Rozhodně tam nestrávíte celá léta.“

Na chvíli se všichni odmlčeli. Pak Nicholas pustil Diamantu. „Je to pravda,“ pravil.

„Uděláme to tak. Arianno, Dare, prosím, jděte s Počist'ou a Chráněnkou.“

„Já půjdu také,“ ozval se Coulter.

„Počist'a s Chráněnkou musí také do stínozemí a někdo bude muset sledovat to vojsko dole.“

„Nejdříve se dáš dohromady,“ prohlásila Diamanta a obrátila se na Dara. „Řekni mu to. Nejdříve se dá dohromady.“

Dar mu to řekl.

Coulter přikývl. „Vždyť je to jedno. Čekat venku je zrovna tak dobré jako čekat tady.“

Diamanta položila Nicholasovi ruku na loket. „Musíš si pospíšet. Nemáme moc času.“

„Já vím,“ odpověděl.

„Nestane se ti nic, tati?“ zeptala se Arianna a i když se snažila, aby to vyznělo nebojácně, slyšel v jejím hlase ten bázlivý tón.

„Mně toho z nás všech pravděpodobně hrozí nejméně,“ odpověděl. „Já jsem přímý potomek.“

„Já taky,“ odtušila Arianna.

„Ale já nemám ani kapku feyské krve,“ odvětil Nicholas. „Nic se mi nestane.“

Coulter střelil pohledem po Adrianovi a ten se pousmál. „Já jsem na tom stejně,“ pravil. „Svatyně mi nikdy neuškodila, leda snad něco z jejího učení.“

Diamanta přejela Nicholasovi dlaní po tváři. Chladné, konejšivé prsty. „Ani já zde nezůstanu,“ řekla.

Přitiskl si tvář do její dlaně. „Ani bych to po tobě nechtěl. Nevím, co může Mystériím ublížit.“

„Nic,“ odpověděla. „Vyjma Mocností. Ale toto je místo Moci a já nestojím o žádná překvapení. Budu dohlížet na to vojsko dole a přijdu vás varovat. A jestli zjistím, co má Rugad v úmyslu, přijdu ti to říct.“

„Dej na sebe pozor,“ řekl Nicholas.

Usmála se. „To samé bych měla říct já tobě.“

„To už udělala Arianna.“

Políbila ho, něžně, vlahý dotek rtů. „Hlavně ať se ti nic nestane.“

Přikývl, ale neodpověděl. Dar měl pravdu: určité riziko podstoupit musí. A on ho podstoupí. Odhalí, jaké poklady se tu skrývají. Ty koule budou dobré, ale stačit to nebude, stejně jako ty meče. Svěcená voda je bezcenná. Ale možná by mohly být k užitku ty drahokamy. A jestli rozluští poselství závěsů, možná přijde ještě na něco dalšího.

„Udělám, co budu moci,“ řekl jí, ale sám si nebyl jist, jestli mluví o výzkumech v jeskyni nebo o tom, aby to sám přežil.

Doufal, že se mu podaří odhalit všechna tajemství tohoto místa, aniž by se mu něco stalo, ale zároveň o tom pochyboval. A tentokrát je jako oběť logicky na řadě on. Ale Arianna s Darem si v nejhorším případě poradí i bez něj a Diamanta jim pomůže.

Přesto doufal, že na to nezůstanou sami.

Ale počítat s tím musí.

Pausho se vlekla jako stařena. Hrbila se vedle Zaka, kráčela, jako by ji každý pohyb bolel, s hlavou poraženecky sklopenou.

Jako by ji Matthias porazil.

Matthias kráčet za ní. Nehodlal se cítit provinile. Krotit v sobě radost. Původní Slovo toužil vidět už několik dní, od okamžiku, kdy se o něm dozvěděl, ale nevěřil, že se mu to přání splní. Myslel si, že ho Moudří do Sklepení nikdy nepustí.

A splnilo se.

Díky Feyům.

Zak otevřel tajný průchod ve zdi zasedací síně. Dolů do tmy se táhlo schodiště. Zak zapálil pochodeň a nesl ji před sebou, ale tmě zaháněla jen málo.

Schodiště končilo na široké chodbě, zbudované z horského kamene a dobře udržované. Bylo tu čisto a nebyl tu žádný prach, žádné pavučiny, žádné trouchnivějící dřevo. Tento prostor se používal a udržoval. Matthiasovi to připomnělo katakomby pod Svatyní a přivedlo ho to k úvahám, co v nich asi kdysi bylo.

Ale tato chodba byla napohled starší. Hrboaté kameny se omítaly po celá pokolení. Místy se omítka odloupla a pod ní byly vidět starší vrstvy.

Moudří Constanty tajili tyto vědomosti po celá staletí. A nyní se o ně podělí s vysokým.

Znovu ho zaplavilo radostné vzrušení a znovu se ovládl. Nic takového nesmí dát před Pausho najevo. Kdyby něco postřehla, okamžitě by s tím skončila, a to nejde. Matthias to potřebuje vidět. V tom jí nelhal. Potřebuje vědět, co tu je, aby zjistil, jestli jim to něco neobjasní. Potřebují najít nějaký způsob, jak bojovat

s Feyi. A tohle mu připadalo jako poslední možnost, kde něco najít.

Jestli teď Feye neporazí, bude ostrov ztracen.

Chodba se táhla ještě hodný kus. Jejich jediná pochodeň vrhala kruh světla kolem Zaka. Bylo tu chladno a vlhko a na některých kamenech se leskly kapky vody. Už ušli hodný kus cesty, když si Matthias uvědomil, že podlaha změnila barvu.

Teď byla rudá jako hory, jako horský kámen předtím, než se odštípne.

Byli v Krvavých útesech, mířili na místo mnohem starší než město, starší než zasedací síň a možná starší, než Moudří.

Cítil, jak se mu ježí vlasy. Věděl, že zčásti je to zimou, ale ne úplně. Pocit, který tu měl, nebyl nepodobný tomu, co cítil na horském srázu. Pocit nesmírné moci.

Jenomže teď nebyl přímo u zdroje.

Pausho mu nevěnovala jediný pohled, jediné slovo. Opírala se o Zaka a šouravě se vlekla krok před ním. Při boji s Feyi ze sebe vydala vše. Matthias to viděl a překvapilo ho to, byť na tom vlastně nic překvapivého nebylo.

Všechno, co dělala, dělala pro Constantu. Je-li Constanta v ohrožení, ovšemže udělá to, co dělá. To je v souladu s tím, kým je.

Ale nikdy by si byl nepomyslel, že se s ním spojí, byť neochotně. Díval se na ni jako na ztělesnění zla.

Nebylo tomu tak.

Svým způsobem ho to zklamalo. Bylo snazší věřit, že je skrz naskrz zlá, že všechno, co dělá, včetně toho, že se ho pokusila zabít, dělá proto, že to má v povaze, a ne – jak se domnívala ona – z rozumu.

Byl unavený. Bolelo ho celé tělo. Bolel ho krk. Ta niterná síla, na kterou vždycky spoléhal, byla pryč. A

tato dlouhá chůze, s níž nepočítal, z něj vysávala poslední zbytky sil.

Chodba se přestala svažovat, ale pořád se ochlazovalo. Nacházeli se v podzemí. Strop tu už nebyl kamenný, tady byla jednolitá skála, kterou ohladila lidská ruka či snad živly. Byl rudý a stejně tak stěny.

Byli v jeskyni.

Přemítal, jestli je spojená s jeskyní, kterou střeží Diamanta. Věděl, že obě se nacházejí v jednom pohoří. Ale ta, kterou střeží Diamanta, je pěkný kus chůze jiným směrem. Teď kráčí směrem k východu. Ta druhá jeskyně leží mnohem severněji.

Jako dítě slýchal, že Krvavé útesy jsou provrtány jeskyněmi skrz naskrz, a také varovali, ať se od nich drží dál. A varovali ho před Krvavými útesy samotnými, přestože ho svým zpěvem vábily.

Dosud ho jejich zpěv vábil.

Pausho se k němu obrátila. Na polovinu obličeje jí dopadlo světlo ze Zakovy pochodně. Chvíli si Matthiase pozorně prohlížela a pak si povzdechla.

„Ty to vnímáš.“

Neodpověděl. Neptala se. Prostě to poznala. Zjevně šlo o nějaký druh zkoušky.

„On to vnímá, Zaku.“

„Proč tě to překvapuje?“ otázal se Zak tiše, tak tiše, že Matthias musel napínat uši, aby to zaslechl.

Pausho potřásla hlavou.

„Doufala jsem, že tomu bude jinak.“

„Doufala jsi, že nebudu jako ty,“ pravil Matthias. „Pokaždé, když jsem v něčem stejný jako ty, vadí ti to.“

Ale Pausho mu neodpověděla. Opřela se o Zaka a jakoby nic pokračovala v cestě.

Matthias se klepal vzteky. Ve snu by ho nenapadlo, že by ho mohla tak rozzuřit. Jenže i kdyby nad Pausho stokrát zvítězil, vždycky se jí podařilo ho rozčítit.

Pak zabočili za roh. Před nimi se objevily obrovité kamenné dveře. Šedé, vedle rudé skály vypadaly mrtvě. Byly vytesány z jediného kusu kamene a přesně zapadaly do otvoru. Zajištěné byly dřevěným břevnem, jako by měly udržet něco uvnitř, a na břevnu navíc visel obrovský zámek.

Pausho šátrala v kapse od sukně, až konečně vytáhla klíč. Odemkla zámek a trhla za něj.

Dopadl na podlahu, až to zařinčelo.

Pak chvíli zápasila s břevnem, až ho nadzvedla, vytáhla a odložila ho na podlahu vedle dveří. Matthias se pohnul, že jí pomůže, ale Zak ho chytil a zadržel.

Světlo pochodně vytvářelo na zdech krvavé stíny. Zařinčení zámku a zadunění břevna o podlahu se dutě rozlehlo. Matthias najednou dospěl k názoru, že se mu to tu ani trochu nelíbí.

Pausho trhnutím otevřela dveře, až se rozlétly, těsně minuly břevno a narazily do zdi. Kámen na okamžik zruděl a vzápětí zase nabyl původní rudé barvy. Jako by ho to zbolelo.

Matthias na to vyjeveně zíral. Pak zhluboka nabral dech do plic. Mohli ho sem dolů přivést, aby ho zabili, zrovna tak dobře jako proto, aby s ním spolupracovali.

Polkl a ovládl se. Už dávno zjistil, že Pausho jakýkoli projev slabosti okamžitě využije.

A pak si připomněl, jaké to je, když v něm proudí všechna ta vnitřní síla, a napadlo ho, jestli se mu síly obnovily už natolik, aby zase vyvolal na špičce prstu oheň.

Tady na chodbě, se Zakem a Pausho, to vyzkoušet nemůže. Ale jestli bude muset, nebude váhat svou moc použít.

Zak položil Pausho ruku na rameno a tiše jí něco řekl. Matthias to neslyšel, a přesto věděl, o čem mluví. Zak jí říkal, že má poslední možnost se vrátit, poslední

možnost jednat s Matthiasem jako s Matthiasem, a ne jako s někým, kdo zná Tajemství Sklepení.

Pausho si vzala od Zaka pochodeň a vstoupila dovnitř. Za dveřmi se zastavila a rozsvítila pochodně po obou stranách. Pak se podívala na Matthiase.

„Jednám proti všemu, co mne učili,“ pravila.

„Tím, že ukážeš vysokému, co tu skrýváte?“

„Ano,“ odpověděla.

„Přísahal jsem ti...“

„Tvé přísahy mne nezajímají,“ odpověděla. „Zajímá mne jen to, že pokud máš pravdu a existuje způsob, jak zastavit vetřelce, tak se zřejmě skrývá tady.“

„A když na nic nepříjdu?“ otázal se.

Chvilí se na něj upřeně dívala, pak se k němu otočila zády a šla dál. Zak stál u dveří a s lehkým úsměvem na tváři ho pozoroval.

Mohli by ho zabít. Mohl by zemřít stejně snadno jako nějaký Fey, jehož by nečekaně napadl někdo s mečem. A možná znají i jiné způsoby, jak zabíjet vysoké, ještě jiné než jak zabíjejí novorozeňata.

Na rukou mu naskočila husí kůže. Roztržitě si třel paže. Už se rozhodl. Je to jediná cesta jak porazit Feye.

Zhluboka se nadechl a prošel kolem Zaka. Ani se na něj nepodíval.

Ve sklepení bylo překvapivě teplo, jako by tu byl nějaký vnitřní zdroj vyhřívání. Pausho rozsvítila pochodně, visící na rudých zdech kolem místnosti. A byla to místnost – vybavená židlemi, stoly a lampami. V rohu stála postel a na protější straně byly další dveře.

„Moudrým se doporučuje žít po dobu studií tady,“ poznamenala Pausho, jako by ho zasvěcovala.

Tady mohlo pobývat hodně lidí naráz, pokud by byli ochotni spát na pohovkách nebo židlích. Když se rozsvítily pochodně, bylo tu příjemně, byť možná trochu

moc teplo. Dokonce i ty rudé stěny a strop působily domácí a útulně.

Nevídel nic, co by vypadalo jako Slovo. Ani nic, co by připomínalo náboženství.

„Ty počkáš tady,“ sdělila Pauscho Zakovi.

Zak si povzdechl, svalil se na postel a založil si ruce na hrudi. Zíral na protější dveře, jako by mohl vidět skrz. Matthias pochopil. On a Pauscho projdou těmito dveřmi a dokud se nevrátí, zůstane Zak tady.

„Pojď,“ vyzvala Pauscho Matthiase.

S pochodní v ruce se proplétala mezi nábytkem směrem k těm dveřím.

Tyto dveře byly malé a dřevěné. Nevypadaly nijak významně, spíš jako dveře do nějaké spižírny. Ani na nich nebyl žádný zámek, jen klika – Pauscho ji zmáčkla, dveře se otevřely dovnitř a v tom okamžiku musel Matthias přimhouřit oči před světlem.

Světlo.

V prvním okamžiku si myslel, že tam někdo zapomněl hořící pochodeň, ale to byl nesmysl. Pochodně vyhoří a nezůstane nic. Kromě toho je nebezpečné nechat je jen tak hořet. Od jisker se může něco vznítit, plamen může olíznout dřevěný držák a ten může chytit. Kromě toho se to světlo netřepetalo, jako by se třepetal plamen. Bylo to mírné, stále světlo, jako denní, jen ne tak jasné, spíš jako měsíční, jenže zase ne tak slabé.

Vlastně se s takovým světlem ještě nesetkal.

Zdálo se, že vychází z podlahy.

Celá podlaha bíle zářila svým vlastním světlem. Pauscho zasunula pochodeň do prázdného držáku vedle dveří a vstoupila na podlahu.

Nic se nezměnilo.

Ohlédl se na něj. „Jestli chceš vidět Slovo,“ sdělila mu, „tak je uvnitř.“

Zdálo se, že se jí nic nestalo, a ona se přece od něj nijak neliší. Nebo ano? Nevěděl. Vlastně si vždýcky myslel, jestli za výrazem »d'áblův zplozenec« není něco víc než jen výška.

Nechtělo se mu na to myslet.

Kromě toho už stejně bylo pozdě.

Šel za ní.

Opatrně se nohou dotkl bílé podlahy, připraven ucuknout, kdyby byla horká. Ale nebyla. Vnímal ji přes botu úplně stejně jako podlahu, kterou právě opustil.

Jakmile vstoupil, přišlo mu světlo přirozenější, jako by ho Pausho nějak ztlumila. Vešel dovnitř úplně a dveře se za ním zaklaply.

Pausho se jich ani nedotkla.

Srdce mu vyskočilo až do krku. V místnosti bylo ticho. Dokonce ani neslyšel Pausho dýchat. Bylo tu ticho, posvátné ticho.

Ještě nikdy nebyl na místě, které by vnímal jako posvátné.

Připadal si víc ve svatyni, než když pobýval v kapli ve Svatyni. Poprvé v životě měl pocit, že se nachází v přítomnosti Boha.

Pausho ho ostražitě pozorovala, nic neuniklo těm očím barvy vybledlé modři. Na čele jí naskočily slabé vrásky a pobledla. Ale nehýbala se. Nic neřekla, nechala ho, ať se tu rozhlédne.

Místnost nebyla velká, přestože působila rozlehle. Byla to vlastně jeskyně vyhloubená do skály. Ani tady nedokázal posoudit, jestli to udělali ostrované nebo je to dávná práce vody.

I stěny a strop byly bílé, pokryté skvostnými závěsy. V tom podivném světle barvy zářily. Zlatá vypadala ještě zlatěji, rudá sytěji, zelená – takovou zeleň na závěsech ještě neviděl, jiskřivou jako vlhká tráva za slunečného dne. Závěsy byly pravidelně rozvěšené po

celé místnosti, končily až tam, kde z místnosti vybíhala řada chodeb.

Cítil, jak ho to do jedné z nich táhne.

Zadíval se tam, ale neviděl mezi nimi žádný rozdíl. Cítil jen nutkání vyhovět tomu vábení, jít tam, kde vždycky chtěl být.

Je tam někde Diamanta?

Těžko říct.

Pausho si hryzala ret. Dobře věděla, kam se Matthias dívá. Silou vůle se donutil odvrátit pohled od chodeb. Před ním stál kamenný oltář a na něm ležel tlustý svazek volných listů.

Slovo.

Překvapilo ho, že papír, který je obvykle po několika letech křehký, je tady napohled nepoškozený. Třeba je to jen vábnička pro nevěřící. Třeba je Slovo někde jinde a toto je jen něco, co má přilákat pozornost toho, kdo hledá jen symbol.

Ovládl se a nejdříve se přiměl řádně si prohlédnout všechno okolo: stůl, prostřený pro Hostinu živoucích – stříbrné mísy uprostřed stolu se leskly, jako by je někdo právě vyleštil. Lahvičky se svěcenou vodou uložené na samostatných policích a mezi nimi meče. Volně od stropu visely jako klenba koule pro Polední světla. Měl pocit, že kdyby se nějaké dotkl, rozzářila by se.

Na maličkých židličkách tu sedělo několik malých panenek z foukaného skla. Nikdy neviděl skutečné Duchovní schrány. Ty patřily mezi Tajemství, která mu padesátý rocan prostě předal bez snahy vyložit mu jejich historii nebo účel. Panenky vypadaly prázdně, ale Matthias se jich bál dotknout, bál se, že v prázdnotě skla uvidí oči, že uvnitř uvidí tváře, které nepozná.

Celou jednu stěnu lemovaly láhve a Matthias věděl, že uvnitř by měla být Rocova krev. Rudě zářily. Od každého rocana se čekalo, že svou krví naplní láhev a

uloží ji »pro případ, že by náboženství ztratilo moc«, ale nikdo to nedělal – alespoň tak to Matthiasovi sdělil padesátý rocan.

Nikdo to nedělal, protože jen Rocova krev měla zvláštní vlastnosti a žádná jiná.

Stejně tak to bylo s koženými bubínky, které visely na jednom sloupu. Soudil, že Moudří věří, že kůže, která je na nich napjatá, patřila Rocovi, a že kosti zkřížené na bubnu byly jeho kosti. Matthiasovi vždycky dělalo potíže dát si dohromady Tajemství s myšlenkovou podstatou Přijetí: Jestliže byl Roca Přijat a nyní sedí na Boží ruce, proč zůstalo jeho tělo? A kdo vymyslel, aby se části jeho těla používaly při bohoslužbách?

„Slíbil jsi, že si pospíšíš,“ připomněla mu Pausho,“

„Spěchám,“ odtušil a uvědomil si, že tu stojí jak solný sloup. Tady musí být zastoupena všechna Tajemství. Všechna, byť je všechna nevidí. Jenže u některých ani neví, jestli je vidí.

Padesátý rocan s ním několik Tajemství prošel tak rychle, že z toho Matthias pochytil jen jednu větu, někdy jen útržek, a když se na to padesátého rocana ptal, dostalo se mu prosté odpovědi: „Víc není.“

Víc není.

Ale tato místnost, toto Sklepení, bylo důkazem, že toho je víc. Mnohem víc.

„Slovo,“ ozvala se Pausho a podívala se na oltář.

„Myslel jsem si, že tu jsou také příběhy z dějin,“ odpověděl.

Pohrdavě si odfrkla. Takový výraz u ní ještě neviděl – tak naprosté a bezmezné opovržení.

„Příběhů z dějin je celá řada,“ odpověděla. „Většina však není zapsána a některé se předávají ústně.“

Na to, aby mu vyprávěla příběhy, ho nemusela vodit sem. Už už by jí to řekl, a pak si všiml, na co se dívá.

Závěsy.

Část dějin je zachycena na závěsech.

„Pomůžeš mi?“ zeptal se při pohledu na závěsy.

„Pokud nám to k něčemu bude,“ odpověděla.

„Jak to zjistíš?“

Pokrčila rameny. Nepozná o nic víc než on. Jak by mohla? Vždyť ani neví, čemu teď čelí.

On ano.

Začne se Slovem. Slovo uměl z paměti, ale předpokládal, že toto se bude od toho, co zná, lišit. Třeba mu dokáže objasnit Tajemství.

Vykročil k oltáři a v tom okamžiku nohou o něco zavadil. Podíval se dolů.

V tom zvláštním světle se třpytil rubín. Divné, že si ho předtím na té bílé, běloskvoucí podlaze nevšiml. Byl to rubín velikosti pěsti a byl pěvně zapuštěn do podlahy.

Zamračil se. Takže dotykem boty ten drahokam nějak odhalil. Byly tu ještě další, rozetuté kolem jeho nohy, všechny stejně velké. Napravo byl smaragd, z nějž vycházela zelená záře. Za ním safír a o kousek dál dýmant, který vypadal jako průzračná díra v podlaze. Drahokamy se táhly kolem oltáře v obrovském kruhu. Po levici měl dva kameny, jaké ještě neviděl: černý kámen, čistý a třpytný jako dýmant, a šedivý kámen, který se také třpytil jako broušený drahokam. Pak tam byl další dýmant a Matthias si najednou uvědomil, že se dívá na vzorec: rubín, smaragd, safír, dýmant, šedivý kámen, černý kámen. Vsadil by se, že za oltářem bude další rubín.

Udělal další krok a odhalily se mu další drahokamy. Jen vzorec se poněkud změnil. Tento drahokam, menší a oblejší, byl smaragd. Rubín byl nalevo, safír napravo.

Střelil pohledem po Pausho a zjistil, že ho napjatě sleduje. Jsou tu ty kameny jako nějaká stráž? Udělají něco někomu nerozváznému?

Jemu neudělaly nic, alespoň nic viditelného.

Udělal další krok a tentokrát oživil planoucí safír. Jak se drahokamy vynořovaly blíž a blíž u oltáře, byly menší a menší, ale znovu si uvědomil, že vzorec se opakuje.

Všechno vycházelo z oltáře stojícího ve středu.

Stoupl na černý drahokam, pak na šedivý a pak už stál u oltáře samého.

Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že oltář je rovněž z kamene. Nebyl to ten zářící bílý kámen, z kterého byla podlaha, postrádal i průzračný křišťálový třpyt démantů. Nebyla to živoucí rudá skála hor a neměl ani šed' kamenů odloupnutých od skály.

Byl to šedivý kámen růžově žilkovaný. S růžovou se proplétala zlatá a místy problesklo stříbro. Kámen nebyl otesán, alespoň pokud mohl Matthias napohled soudit. Stál tam, jako by vyrostl z podlahy přímo do tvaru oltáře. Přirozený útvar, který lidé kolem napodobují? Nebo ho vytesali lidé a dali mu přirozený vzhled?

Těžko říct, ale měl strach se toho dotknout.

„Kdo toto místo objevil?“ otázal se Pausho.

Založila si ruce na hrudi. Byla teď ještě bledší – snad tím nezvyklým světlem. „Toto zanechal Roca svému druhorozenému synovi.“

Tomu, který vedl Svatyni. Tomu, který založil rocanismus. Tomu, který zapříčinil prvotní rozkol.

„Změnili jste něco?“ zeptal se.

„Nic jsme sem nepřidali,“ odpověděla. „Nic, za celá ta léta, co Moudří toto místo střeží.“

„K čemu jsou ty drahokamy?“ zeptal se.

„Myslela jsem si, že ses přišel podívat na Slovo,“ odvětila.

„Přišel jsem hledat cokoli, co nám pomůže,“ odpověděl.

„Ty nepomohou.“ Vyslovila to ostře a rozhodně, ale Matthias váhal, může-li jí to věřit. Ale pro tuto chvíli vezme, co se mu nabízí. A to, co se mu nabízí, je Slovo.

Je největším žijícím rocanistickým učencem a byl jím ještě když stála Svatyně plná učenců. Slovo psané znal z paměti stejně dobře jako Slovo nepsané. Dokázal z hlavy odříkat jakýkoli obřad a znal celou ústní tradici – tu posvěcenou, schválenou Svatyní.

Ale dokud Svatyni neopustil, nevěděl, že se na venkově traduje celé velké jiné učení, o němž on, stejně jako většina ostatních učenců, neměl ani potuchy.

Vzhledem k tomu, že znal i Tajemství, byl největším žijícím odborníkem na rocanismus.

Ale od chvíle, kdy vstoupil do této místnosti, měl pocit, že nezná nic.

Trvalo by léta bádání odhalit všechna tajemství této místnosti. To ho trápilo. Když uslyšel o Sklepení, myslel si, že uvidí malou místnůstku s rukopisem Slova, nic víc.

Nečekal závěsy, drahokamy a hmotné ukázky Tajemství. Dokonce ani ve Svatyni neležely předměty související s Tajemstvími jen tak volně, ba ani v rocanových tajných komůrkách ani v katakombách nebyly. To se nedělalo.

Tajemství byla Tajemství a od počátků rocanismu byla žárlivě střežena.

Vždycky si myslíval, že jsou střežena z toho důvodu, že jsou klíčem k náboženské moci, ale nyní začínal váhat.

Mohla se tajemství stát Tajemstvími proto, aby se zamezilo jejich používání?

„Chceš si Slovo přečíst nebo na něj jen tak zírat zdálky?“ otázala se Pauscho.

Na to se mu nechtělo odpovídat. Místnost byla obrovským objevem sama o sobě. V duchu to rychle zvažoval.

„Na co tuto místnost používáte?“ zeptal se.

„Ke studiu,“ odpověděla.

„A proč ji používají jen Moudří?“

„Protože zodpovídáme za uchování Rocova odkazu.“

„Rocova odkazu,“ opakoval zadumaně. „To obnáší i vraždění nevinátek?“

Tváře jí polil nach, ale vzápětí se jí krev z tváří vytratila. „Proč se k tomu stále vracet?“

„Protože jsem se naučil věřit v milosrdného Rocu, ne v muže, který vraždí nevinátka.“

„Žádná nevinátka to nejsou,“ odsekla. Hlas se jí třásl. „Jestli mi nevěříš, přečti si Slovo.“

„Slovo neříká nic o...“

„Tvoje Slovo,“ skočila mu do řeči. „Přečti si Slovo muže, který byl zván Rocou. Pouč se, jak se to tvé dojemné náboženství mýlí.“

Zaváhal, jestli se mu do to toho vůbec chce. Ruce se mu třásl. „Ty se řídíš učením člověka, o kterém si ani nemyslíš, že byl skrz naskrz dobrý.“

„Žádný člověk není skrz naskrz dobrý,“ odvětila Pausho. „Člověk je jen člověk. Je na Bohu, aby rozhodl, co je správné a co je špatné.“

„Opravdu?“ opáčil Matthias.

„Jen čti,“ odvětila.

Už to nemohl dál odkládat, aniž by se s ní hádal. Dospěl do chvíle, do níž chtěl dospět, a byl z toho vyděšený. Padesátý rocan měl pravdu: to, na co se Matthias u sebe díval jako na nedostatek víry, nedostatkem nebylo. Bylo to jen rozumové odmítání přijímat všechno za bernou minci. A pod tím odmítáním věřil.

A teď se bál, že se jeho víra rozpadne.

Přistoupil ještě o krok blíž a zůstal stát těsně před oltářem. Rukama se opřel po stranách, jako by to byla kazatelna a on chtěl kázat. Kámen byl teplý, skoro horký. Zlata v něm bylo víc, než si myslel.

Pausho tiše zasténala a sesunula se na podlahu.

Podíval se na ni. „Je ti dobře?“

Přikývla, pak sklopila hlavu a zakryla si ji levicí, jako by se nechtěla dívat na to, jak se Matthias dotýká nejposvátnějšího předmětu jejího světa.

Před ním ležela zavřená kniha. Vazba byla z kůže a byla velmi stará. Nebyla to kniha v pravém slova smyslu – listy nebyly všité do vazby. Byla to spíš sloha, schrána na volné listy papíru, aby se neztratily.

Přejel rukou po kůži. Byla jemná, ohlazená, i když vypadala nově. Pausho už se na něj nedívala. Choulila se na podlaze, jako by se před něčím chránila.

Ale jemu nebylo nic. Zlato v oltáři začínalo převládat. Rozzářilo celou místnost. Podivný úkaz, pomyslel si. Nikdy neviděl kámen, který by se takto choval.

Prsty přejel po okraji kůže, ucítil dílo lidských rukou, pak se zhluboka nadechl a pomyslel na úvodní řádek Slova: *Požehnání všem, kdo hledí na tuto stránku.*

Otevřel koženou vazbu, urovňal ji a aniž by doopravdy četl, zahleděl se na list před sebou.

Už papír sám o sobě byl uměleckým dílem. Hrubý, vláknitý, příjemný na dotek. Slovo bylo psáno výrazným rukopisem, nebyl to žádný přepečlivý úhledný opis jako ty, které znal.

Žádný puntíkářský krasopis. Ne, toto Slovo psal autor. Slova byla chvatně naškrábána, byly tu šmouhy a kaňky, které udělal ve spěchu.

Byl to pravák a psal zprava doleva, jak bylo zvykem u staroostrovštiny, takže musel psát opatrně, aby slova nerozmazal, jak se mu ostatně na několika místech stalo.

Spěch.

Žádné opisy.

Vlasy se mu zježily.

Ale písmo působilo svěže. Měl pocit, že kdyby se dotkl inkoustu, mohl by ho rozmazat.

Nezkoušel to. Dotýkal se jen okraje papíru, nic víc. A jak na list hleděl, poprvé za svůj život učence si uvědomil, že Slovo, nad nímž bádá, bylo psáno ostrovsky, nikoli staroostrovsky.

Cítil se jako hlupák.

Vždyť to bylo jasné na první pohled.

Jenže on znal jen opisy Slova. Prostě si neuvědomil, že změna jazyka, byť se jedná o překlad do jazyka, který se vyvinul z toho původního, přivodí změny smyslu. A měl si to uvědomit, vždyť plynňě ovládal oba dva, ten živý i ten mrtvý.

Naklonil se nad knihu v očekávání, že si přečte staroostrovské znění úvodu, které by mělo znít nějak jako:

eral osselg a sail htecul ee furhsO

Byl si tak jist, jaká slova uvidí, že mu chvíli trvalo, než si uvědomil, co vlastně čte.

*...enitantsnoC ta/ irtimiD ta/ salohciN ta/ retluoC/
eN*

Zarazil se a přeložil si to jako chlapec, který se teprve učí psát. Nic se na tom nezměnilo. Slovo stále nebylo ani v nejmenším takové, jaké očekával.

Já, Coulter, syn Nicholase, syna Dimitrie, syna Constantinova, píše toto z vlastní vůle a vlastní rukou. Poznal jsem cenu moci, již jsem přijal, avšak nerad bych, aby tuto cenu platili mí synové.

Leč se zdá, že jsem se s démony tohoto místa dohodl a za bohatství, které mi dali, za bohatství, které dali ostrovu, brzy zaplatím – ne svým životem, ale rozumem a duchem svého syna.

Kéž bych to mohl změnit, avšak nemohu. Mí synové, Alexander a Matthias, už odtud odešli, a já za nimi nemohu. Zahájili nový věk tohoto ostrova. Mohu jen doufat, že až obdrží tyto listy, přehodnotí mou smlouvu s duchy hor a odvrátí se od nich, budou si razit cestu životem svou vlastní moudrostí, svým vlastním rozumem, vzdají se této naoko prosté nabídky moci a vrátí se ke světu, jaký jsme znali před válkou.

Pokud můj posel nebude z jakéhokoli důvodu schopen doručit tyto listy mým synům, zapřísahám toho, kdo je najde, ať jeho úkol dokončí. K tomu mu dávám své požehnání, pokud vůbec někdo jako já může žehnat.

Protože já jsem ten, koho zvali Spasitelem, ať to bylo k dobrému či zlému, a ačkoli je široce rozšířená víra, že jsem před dvaceti léty zemřel, ti démoni mne nechali žít tady v této jeskyni...

Matthias dlouho zíral na začátek posledního odstavce a do očí se mu draly slzy. Sám sebe nazýval učencem, ale nikdy se nad Slovem pořádně nezamyslel. Vždycky měl spory s učením Svatyně, ale nikdy si to řádně nepromyslel. A v ty dny, kdy se učil staroostrovsky, měl tu spojitost vidět.

.../acoR iii osselg moh en A

Protože jsem ten, koho nazývali »Roca«.

Ve staroostrovštině »Spasitel«.

Roca.

Vždycky to považoval za jméno, stejně jako Matthias, ne za oslovení, které je člověku přiznáno poté, co něco vykonal. Roca měl i své pravé jméno, a to znělo

Coulter, stejně jako jméno toho hořícího chlapce, který stál před Matthiasem na horském srázu. A ten Coulter, Roca, pojmenoval svého syna Matthias.

Dobré staré jméno, jak kdysi pravila Pausho.

Z Krvavých útesů.

Rodové jméno.

Nalezeno pod městem, které se kdysi jmenovala Constatina, nyní Constanta.

A to požehnání tu uvnitř bylo. Nesprávně vysloveno, změněno. Staroostrovština byla mnohem citlivější než ostrovština. Změna slovosledu změnila smysl. Stačí pár slov vypustit, přehodit slovosled a z vět: *Zapřísahám toho, kdo tyto listy najde, ať jeho úkol dokončí. K tomu mu dávám své požehnání...* se stalo *Požehnání všem, kdo hledí na tuto stránku.*

Co se týkalo Slova, Pausho mu nelhala.

Svým způsobem by byl raději, kdyby mu lhala. Protože řekla-li mu ohledně Slova pravdu, pravděpodobně mu říkala pravdu vždycky.

Pravděpodobně neměl žít.

Asi je nakonec opravdu d'áblův zplozenec.

Ale pokud je on d'ábel, tak co jsou potom Feyové?

To ještě nevěděl, ale soudil, že odpověď na tuto otázku drží v rukou.

Kristine Kathryn Rusch

KRONIKY FEY – VÍTĚZ

svazek 1

/Book of the Fey – The Victory/

překlad © 2004 M. Polová
ilustrace na obálce © 2004 R. Čermák
české vydání © 2004 V. Soukup – Wales
Veškerá práva vyhrazena
Vydalo nakladatelství V. Soukup – Wales
jako svou 83. publikaci

ISBN 80-86390-75-6